

၂။ **ပစ္စေကဗောဓိအလောင်းအလျာ** = ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းတော်တို့သည် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိသော ရုပ်-နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတရားအားလုံးနှင့် မဇ္ဈိမတိုက်သား သို့မဟုတ် ဇေယျဒိပ်ကျွန်းသား သတ္တဝါ အသီးအသီး သန္တာန်၌ တည်ရှိသော သင်္ခါရတရားတို့ကိုလည်းကောင်း အနိန္ဒြိယဗဒ္ဓမျိုးဖြစ်သည့် သက်မဲ့ ဗဟိဒ္ဓ သင်္ခါရတရားစုတို့ကို လည်းကောင်း အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာယာဉ် သုံးချက်တင်၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ် ရှုပွားတော်မူကြကုန်၏။

၃။ သာဝကဗောဓိအလောင်းအလျာများ ဖြစ်ကြကုန်သော **အဂ္ဂသာဝကအလောင်းတော်၊ မဟာသာဝက အလောင်းတော်၊ ပကတိသာဝကအလောင်းတော်**တို့သည်ကား မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိသော သင်္ခါရ တရားစုအားလုံးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အပြင်ဗဟိဒ္ဓ သူတစ်ပါးသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိသော သင်္ခါရတရားစုတို့ကို လည်း ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ စသည်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန် ခွဲခြားဝေဖန်မှု မပြုဘဲ ဗဟိဒ္ဓ၏ အဖြစ်ဖြင့် တူသောကြောင့် တစ်ပေါင်းတစ်စုတည်းပြု၍ ခြုံငုံ၍ ယင်းဗဟိဒ္ဓ သူတစ်ပါးသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိသော သင်္ခါရ တရားစုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အနိန္ဒြိယဗဒ္ဓမျိုးဖြစ်သည့် သက်မဲ့ ဗဟိဒ္ဓ သင်္ခါရတရားစုတို့ကိုလည်းကောင်း အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟု လက္ခဏာယာဉ် သုံးချက်တင်၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ် ရှုပွားတော်မူကြကုန်၏။ ဤကား သမ္မသနစာရ ခေတ် သုံးမျိုးတည်း။ (မ-ဇီ-၃-၂၇၅ - ကြည့်ပါ။)

ဧကဒေသ = တစ်ခိတ်တစ်ဒေသ

အထက်ပါ သမ္မသနစာရခေတ် သုံးမျိုးတို့တွင် သာဝကတို့၏ သမ္မသနစာရခေတ်ဟူသော သာဝကတို့၏ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုပွားသုံးသပ်ရမည့် တရားတို့ကား မည်သည့်သင်္ခါရတရားစုတို့ ဖြစ်ကြသည်ဟု သာဝကတို့၏ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံတို့ကို အတိအကျ သတ်မှတ်ချက်ပေးထား၏။ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ ပကတိ သာဝက - ဟု သာဝက သုံးမျိုး ကွဲပြားသော်လည်း ထိုသာဝက သုံးမျိုးလုံးတို့၏ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ ကျက်စားရာ နယ်မြေဟူသော သမ္မသနစာရခေတ်ကား ညီတူလျက်ပင် ရှိပါသည်။

ထိုသို့ သာဝကတို့၏ သမ္မသနစာရခေတ်နှင့် ပတ်သက်၍ သတ်မှတ်ချက်များ အတိအကျ အထင်အရှား ရှိနေသည် ဖြစ်ပါလျက် မူလပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာတွင် လာရှိသော ဧကဒေသ ဟူသော စကားတစ်လုံး အပေါ်၌ အဓိပ္ပါယ် အကောက် အယူအဆ လွဲမှားသဖြင့် (၁) ရုပ်ဓာတ်တစ်လုံး၊ (၂) နာမ်ဓာတ်တစ်လုံး၊ (၃) ရုပ်ဓာတ် တစ်လုံးနှင့် နာမ်ဓာတ်တစ်လုံးမျှကို လက္ခဏာယာဉ်တင်၍ ဝိပဿနာရှုပွား သုံးသပ်လျှင်လည်း နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင် သည်ဟု ယူဆတော်မူကြပြန်သည်။ ထိုပြဿနာကို ပြေလည်စွာ ဖြေရှင်း တင်ပြနိုင်ရန် အတွက် ဧကဒေသ အကြောင်းကို အတိုချုပ်၍ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မာနဘဉ္စနတ္ထံ သဗ္ဗဓမ္မမူလပရိယာယန္တိ ဒေသနံ အာရတိ။ (မ-ဋ္ဌ-၁-၁၈။)

ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌ ကမ်းတစ်ဘက်သို့ ရောက်အောင် တတ်မြောက်ကြသည့် ပုဏ္ဏားလုလင် (၅၀၀)တို့သည် ဝေဒကျမ်းတို့၌ အနှစ်သာရကို ရှာဖွေ၍ မတွေ့ရှိကြသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ အနှစ်သာရကို ရှာဖွေရန် ဟူသော ဦးတည်ချက်ဖြင့် သာသနာဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရှင်ရဟန်းပြုလာကြ၏။ နောက်ဆုံးဘဝရှိသည့် = ပစ္ဆိမဘဝကသားများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဉာဏ်ပညာများ အလွန် ထက်မြက်စူးရှသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဘုရားရှင်၏ ပိဋကတ်တရားဒေသနာတော်တို့ကို သင်ယူလိုက်သည့် အခါ အလွယ်တကူပင် တတ်မြောက်သွားတော်မူကြ၏။ ထိုသို့ ပရိယတ်တရားတော်၌ အလွယ်တကူသင်ယူ၍ အောင်မြင်မှုရခြင်းကို အကြောင်းခံ၍ ပရိယတ်မာန်စွယ်များ ထောင်လာသဖြင့်ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ရှေးယခင်ကကဲ့သို့ ရှိသေကောင်းရှိုင်း ဝပ်တွားမှုများ မရှိကြတော့ပေ။ ရှင်ဂေါတမ ဟောသည့် တရားတို့ကို သင်ယူလိုက်ပါက လွယ်လွယ်နှင့်ပင် တတ်သည်။ သိပ် အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဟု စိတ်ကြီး

သမာဓိထူထောင်သင့်ပုံပိုင်း

ဝင်လာကြ၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ ထိုပရိယတ်မာန်သည် အရဟတ္တဖိုလ်၏ အကြောင်းဥပနိဿယများကို ပျက်စီးစေနိုင်သည်ဟု သိတော်မူ မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်သည် ပရိယတ္တိမာန်တက်နေကြကုန်သော ရဟန်း (၅၀၀) တို့၏ ပရိယတ္တိမာန်စွယ်ကို နှိမ်နင်းချိုးဖျက်ရန် ရည်ရွယ်တော်မူ၍ မူလပရိယာယသုတ္တန်ကို ဟောကြားတော်မူပေသည်။ (ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံတို့ကို ဟောကြားပြသနေသည် မဟုတ်သည်ကို သတိပြုပါ။) ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူရာဝယ် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာနပိုင်းတွင် ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို —

- ၁။ ပုထုဇန်တို့က တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲ အစွဲသုံးမျိုးဖြင့် သိပုံ၊
- ၂။ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဒိဋ္ဌိစွဲပြုတ်၍ တဏှာစွဲ မာနစွဲ အချို့အဝက်ဖြင့် သိပုံ၊
- ၃။ အသေက္ခ (= ရဟန္တာ) ပုဂ္ဂိုလ်တို့က တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲ အစွဲသုံးမျိုး ပြုတ်၍ သိပုံ၊
- ၄။ တထာဂတ ဘုရားရှင်တို့ကလည်း တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲ အစွဲသုံးမျိုးလုံးပင် ပြုတ်၍ သိပုံတို့ကို —

လေးမျိုးလေးပိုင်း ပိုင်း၍ အသီးအသီး တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုနောက် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာနပိုင်းမှ ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာနပိုင်းဘက်သို့ ဒေသနာတော်အစဉ်ကို ပြောင်းရွှေ့ ဟောကြားတော်မူလိုက်၏။ (အကျယ်ကို မူလပရိယာယသုတ်တွင် ကြည့်ပါ။)

ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူလိုက်သဖြင့် အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတို့သည် ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၌သာလျှင် သိပုံချင်း ကွာဟချက် ရှိသည်၊ ကျန်ပရမတ္ထဓာတ်သား သင်္ခါရတရားတို့၌ သိပုံချင်း ကွာဟချက် မရှိနိုင်တော့ပြီ လောဟု ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။ ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် အဋ္ဌကထာဆရာတော်က (မ-ဋ္ဌ-၁-၃၂။) တွင် နေတ္တိပါဠိတော်၌ လာရှိသော လက္ခဏာဟာရနေတ္တိနည်းကို ထုတ်ဆောင်၍ လက္ခဏာဟာရနေတ္တိနည်း အရ လက္ခဏာချင်း တူညီရာကို စုပေါင်း၍ ဘုရားရှင် ဟောကြားသွားတော်မူခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းပြထား၏။ (မ-ဋ္ဌ-၁-၃၂။)

ထိုရှင်းလင်းချက်အရ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ကောက်ယူခဲ့သော် ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ရုပ္ပနလက္ခဏာ = ဖောက်ပြန်တတ်သော သဘောလက္ခဏာအားဖြင့် တူညီသော ဥပါဒါရုပ် (၂၄)မျိုးကိုလည်း ကောက်ယူရ၏။ ဖောက်ပြန်တတ်သော ရုပ္ပနလက္ခဏာချင်း တူညီနေသောကြောင့် ဥပါဒါရုပ် (၂၄)ပါးကို ဓာတ်ကြီးလေးပါး၌ ပေါင်းစု ဟောကြားထားတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်ဖန် ရူပက္ခန္ဓာကို ကောက်ယူခဲ့သော် ရူပက္ခန္ဓာနှင့် ဝဓကလက္ခဏာ = လူသတ်သမားလက္ခဏာချင်း တူညီနေသော ကျန် နာမ်ခန္ဓာလေးပါးကိုလည်း ကောက်ယူရ၏။

ဧဝံ ရူပမုခေန သင်္ခါရဝတ္ထုကံ မညနံ ဝတ္တာ (မ-ဋ္ဌ-၁-၃၃။) စသော အဋ္ဌကထာစကားကို ထောက်ရှုပါ။

သို့အတွက် အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတို့သည် သင်္ခါရတရားအားလုံးတို့ အပေါ်၌ပင် အထက်ဖော်ပြပါ အတိုင်း ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့အပေါ်၌ သိပုံချင်း ကွာဟချက်ရှိသကဲ့သို့ အလားတူပင် သိပုံချင်း မတူညီဘဲ ကွာဟချက် ရှိကြသည်ဟု မှတ်ပါ။ ဆိုလိုသည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

- ၁။ ပုထုဇန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သင်္ခါရတရား အားလုံးတို့အပေါ်၌ တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲ အစွဲသုံးမျိုးဖြင့် သိ၏။
- ၂။ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒိဋ္ဌိစွဲပြုတ်၍ တဏှာစွဲ မာနစွဲ အချို့အဝက်ဖြင့် သင်္ခါရတရားတို့ အပေါ်၌ သိ၏။
- ၃။ အသေက္ခ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သင်္ခါရတရား အားလုံးတို့အပေါ်၌ တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲ အစွဲသုံးမျိုး ပြုတ်၍ သိ၏။
- ၄။ တထာဂတ = ဘုရားရှင်တို့သည်လည်း သင်္ခါရတရား အားလုံးတို့အပေါ်၌ တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲ အစွဲသုံးမျိုးလုံးပင် ပြုတ်၍ သိတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် သိပုံ ကွာဟချက် ရှိသည်ဟု ဆိုလိုပေသည်။

ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးကိုပင် တိုက်ရိုက်ဟောတော်မူသော်လည်း လက္ခဏာဟာရနေတ္တိနည်းအရ သင်္ခါရတရား အားလုံးကိုပင် ကောက်ယူရပုံကို ရှေးဦးစွာ သတိပြု၍ မှတ်သားထားပါ။

ပရိညာနယ် ကွာဟချက်ရှိပုံ

တစ်ဖန် အသေကွ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည်လည်း သင်္ခါရတရားတို့အပေါ်၌ အစွဲသုံးမျိုး ပြုတ်၍ သိတော် မူကြ၏။ တထာဂတဘုရားရှင်တို့သည်လည်း သင်္ခါရတရားတို့အပေါ်၌ အစွဲသုံးမျိုး ပြုတ်၍ပင် သိတော်မူကြ၏။ ထိုသို့ သိတော်မူကြရာ၌ ပရိညာနယ်ချင်း ကွာဟချက်ရှိပုံကို အဋ္ဌကထာက ဤသို့ ရှင်းပြထား၏။

ပရိညာတန္တ နာမ ပရိညာတပါရံ ပရိညာတာဝသာနံ အနဝသေသတော ပရိညာတန္တိ ဝုတ္တံ ဟောတိ။ ဗုဒ္ဓါနဉ္စိ သာဝကေဟိ သဒ္ဓိံ ကိဉ္ဇာပိ တေန တေန မဂ္ဂေန ကိလေသပ္ပဟာနေ ဝိသေသော နတ္ထိ။ ပရိညာယ ပန အတ္ထိ။ သာဝကာ ဟိ စတုန္တံ ဓာတုနံ ဧကဒေသမေဝ သမ္ပသိတွာ နိဗ္ဗာနံ ပါပုဏန္တိ၊ ဗုဒ္ဓါနံ ပန အဏုပမာဏမ္ပိ သင်္ခါရဂတံ ဉာဏေန အဒိဋ္ဌမတုလိတမတီရိတမသစ္စိကတံ နတ္ထိ။ (မ-ဋ္ဌ-၁-၅၄။)

= တထာဂတဘုရားရှင်သည် သိသင့်သိထိုက်သော ပရိညေယျတရားစုကို ပရိညာတန္တ = ဆုံးအောင် ပိုင်းပိုင်း ခြားခြား သိတော်မူ၏ - ဟူရာဝယ် **ပရိညာတန္တ** မည်သည်ကား သိသင့်သိထိုက်သော ပရိညေယျတရားစုကို ကမ်းတစ်ဘက်သို့ရောက်အောင် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိတော်မူ၏။ အဆုံးသို့တိုင်အောင် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိတော်မူ၏။ အကြွင်းအကျန် မရှိ ကုန်စင်အောင် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိတော်မူ၏ဟု ဆိုလိုပေသည်။ မှန်ပေသည် - ဘုရားရှင် တို့၏ ထိုထိုအရိယမဂ်ဖြင့် ကိလေသာကို ပယ်ခြင်း၌ သာဝကတို့နှင့် အတူသာ ဖြစ်၏။ ထူးခြားမှုကား မရှိပေ။ သို့သော် သိသင့်သိထိုက်သော ပရိညေယျတရားစုတို့ကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိရာ ပရိညာနယ်၌ကား ထူးခြားမှု ကွာဟမှု ရှိနေ၏။ ထင်ရှားစေအံ့ - သာဝကတို့သည် ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမျှကိုသာလျှင် လက္ခဏာယာဉ်တင်ကာ ရှုပွား သုံးသပ်ကြ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် ဘုရားရှင်တို့ကား စကြဝဠာ ကုဋေတစ်သိန်းအတွင်း၌ တည်ရှိကြသော သင်္ခါရတရားဟူသမျှတို့တွင် ဝိပဿနာဉာဏ်တော်မြတ်ဖြင့် မမြင်လိုက် မိသော မချိန်ထိုးလိုက်မိသော လက္ခဏာယာဉ်သုံးချက် တင်ကာ မစူးစမ်း မဆင်ခြင် မဆုံးဖြတ်လိုက်မိသော မျက်မှောက် မပြုလိုက်မိသော ပရမာဏုမြူ ပမာဏခန့် သင်္ခါရတရားအပေါင်းသော်လည်း မရှိပေ။ (ဤကား အထက်ပါ အဋ္ဌကထာ၏ ဆိုလိုရင်းတည်း။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာစကားရပ်ဝယ် - သာဝကာ ဟိ စတုန္တံ ဓာတုနံ ဧကဒေသမေဝ သမ္ပသိတွာ နိဗ္ဗာနံ ပါပုဏန္တိ = သာဝကတို့သည် ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမျှကိုသာလျှင် လက္ခဏာယာဉ် တင်ကာ ရှုပွားသုံးသပ်ကြ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိကြကုန်၏ - ဟူသော စကားရပ်၌ ဧကဒေသ = တစ်စိတ်တစ်- ဒေသနှင့် ပတ်သက်၍ အယူအဆ လွဲမှားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုဧကဒေသကို ဓာတ်တစ်လုံးဟု ဘာသာပြန်၍ အဓိပ္ပါယ်အယူအဆ လွဲမှားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါဠိစာပေ၌ ဧက-သည် တစ်ခုကို ဟောသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ဧက-နောင်၌ ဒေသ-ဟူသော စကားတစ်လုံး တိုး၍ ဧကဒေသ-ဟု ဖြစ်လာသောအခါ တစ်ခုကို မဟောဘဲ တစ်ခုကိုသာ မဆိုလိုဘဲ “တစ်စိတ်တစ်ဒေသ”ကိုသာ ဟော၏။ “တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ” ဆိုလို၏။ တစ်ခုနှင့် တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှာ များစွာ အဓိပ္ပါယ် ကွာဟလျက် ရှိ၏။ သတိပြုပါလေ။ တစ်စိတ်တစ်ဒေသနှင့် တစ်ချို့တစ်ဝက် ဟူသည် အဓိပ္ပါယ် တူညီလျက်ပင် ရှိ၏။

ဥပမာ - အုန်းသီး အလုံးတစ်ရာ စုပုံထားသည် ဆိုကြပါစို့။ ထိုအုန်းသီးပုံထဲမှ -

သမာဓိထူထောင်သင့်ပုံပိုင်း

၁။ အုန်းသီးတစ်လုံးကို ယူခဲ့ပါဟူသော စကား

၂။ အုန်းသီးတစ်ချို့ကို ယူခဲ့ပါဟူသော စကား -

ဤစကားနှစ်မျိုးတို့ အဓိပ္ပါယ် မတူညီကြသလိုဟု မှတ်ပါ။

ဤ ဧကဒေသ = တစ်စိတ်တစ်ဒေသ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အထက်တွင် ရှင်းလင်း တင်ပြထားခဲ့သော လက္ခဏာဟာရနေတ္တိနည်းကို မမေ့ပါနှင့်၊ သတိပြုထားပါ။ မူလပရိယာယသုတ် ပါဠိတော်တွင် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာနပိုင်း၌ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကိုသာလျှင် ဘုရားရှင်သည် သရုပ်ထုတ်၍ တိုက်ရိုက် ဟောကြားထားတော် မူ၏။ လက္ခဏာဟာရနေတ္တိနည်း အရ လက္ခဏာချင်း တူညီ၍ ဓာတ်ကြီးလေးပါး၌ သင်္ခါရတရား အားလုံးကို စုပေါင်း၍ ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုပါဠိတော်ကို ဖွင့်ဆိုသော အဋ္ဌကထာကလည်း ထိုပါဠိတော် သွားပုံ ပါဠိတော်ဂတိသို့ လိုက်၍ - “သာဝကတို့သည် ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ = တစ်ချို့ တစ်ဝက်ကိုသာလျှင် လက္ခဏာယာဉ်တင်ကာ ရှုပွားသုံးသပ်ကြ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိကြကုန်၏” - ဟု ဖွင့်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဖွင့်ဆိုချက်ကိုလည်း လက္ခဏာဟာရနေတ္တိနည်းနှင့် ညှိ၍ -

၁။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို၊

၂။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ဖောက်ပြန်တတ်သော ရူပနုလက္ခဏာချင်း တူသော ဥပါဒါရုပ်တို့၏ တစ်စိတ် တစ်ဒေသကို၊

၃။ ထို ရူပက္ခန္ဓာနှင့် ဝဓကလက္ခဏာ (= လူသတ်သမားလက္ခဏာ) ချင်း တူညီသော ကျန် နာမ်ခန္ဓာလေးပါး တို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို -

ဤသုံးမျိုးသော သင်္ခါရတရားတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာလျှင် လက္ခဏာယာဉ်တင်ကာ ရှုပွားသုံးသပ် ကြ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိကြကုန်၏ဟု ဤသို့ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ရုပ်-နာမ်- ကြောင်း-ကျိုး သင်္ခါရတရားတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ = တစ်ချို့တစ်ဝက်ကိုသာလျှင် လက္ခဏာယာဉ်တင်ကာ ရှုပွားသုံးသပ်ကြ၍ သာဝကတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိကြကုန်၏ - ဟူ၍သာ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။

[မှတ်ချက် - “ဘုရားရှင်တို့၏ ထိုထိုအရိယမဂ်တရားဖြင့် ကိလေသာကို ပယ်ခြင်း၌ သာဝကတို့နှင့် အတူသာ ဖြစ်၏။ ထူးခြားမှုကား မရှိပေ” - ဟူသော စကားရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ နားမရှုပ်ထွေးစေရန် ထပ်မံ၍ တင်ပြအပ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ အရိယမဂ်ဉာဏ်သည် ဝါသနာအငွေ့ဓာတ်နှင့် တကွ ကိလေသာတို့ကို ပယ်၏။ သာဝကတို့၏ အရိယမဂ်ဉာဏ်သည်ကား ဝါသနာအငွေ့ဓာတ်ကို မပယ်နိုင်၊ ဤသို့ကား ထူးခြားမှု ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုထူးခြားမှုကိုကား အဋ္ဌကထာက မပယ်မြစ်ပါ။ အဋ္ဌကထာက ဆိုလိုသည်မှာ ဘုရားရှင်၏ သောတာ- ပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်သည်လည်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာကို ပယ်၏။ သာဝကတို့၏ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် သည်လည်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာကိုပင် ပယ်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ထိုထိုအရိယမဂ်တရားက ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ထိုထိုကိလေသာကို ပယ်ခြင်း၌ ကိလေသာအမျိုးအစား အရေအတွက် ထူးခြားမှု မရှိသည်ကိုသာလျှင် ရည်ရွယ်၍ အဋ္ဌကထာက ဖွင့်ဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ပါ။]

ဋီကာ အဖွင့်များ

အထက်တွင် ရှင်းပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဧကဒေသ = တစ်စိတ်တစ်ဒေသအရ သင်္ခါရတရားအားလုံးတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ=တစ်ချို့တစ်ဝက်ကိုသာ လက္ခဏာဟာရနေတ္တိနည်းနှင့် ညှိ၍ ကောက်ယူပါမှသာလျှင် အောက်ပါ ဋီကာအဖွင့်တို့နှင့်လည်း တစ်သားတည်း ညီညွတ်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဧကဒေသမေဝါတိ အတ္တနော သန္တာနဂတမေဝ။ သသန္တတိပရိယာပန္နဓမ္မပရိညာမတ္တေနပိ ဟိ စတုသစ္စ-
ကမ္မဋ္ဌာနဘာဝနာ သမိဇ္ဈတိ။ တေနောဂါဟ “ဣမသ္မိံ ယေဝ ဗျာမမတ္တေ ကဠေဝရေ သသညိမိ သမနကေ လောကဉ္စ
ပညပေမိ၊ လောကသမုဒယဉ္စ ပညပေမိ”တိအာဒိ။ (မ-ဇီ-၁-၁၁၁။)

= ဧကဒေသမေဝ (= တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာလျှင်) ဟူသည်မှာ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိနေသော
တရား (အမျိုးအစားများ) ကိုသာလျှင်ဟု ဆိုလိုပေသည်။ မှန်ပေသည် မိမိ၏ ရုပ်-နာမ်သန္တာန်အစဉ်၌ အကျိုး
ဝင်သော သင်္ခါရတရားအမျိုးအစားကို ပရိညာပညာ သုံးမျိုးဖြင့် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိကာမျှဖြင့်လည်း သစ္စာလေးပါး
ကို သိမြင်ခြင်းတည်းဟူသော စတုသစ္စကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာလုပ်ငန်းရပ်သည် ပြည့်စုံသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ဘုရားရှင်သည် “သညာရှိသော စိတ်ရှိသော တစ်လံမျှလောက်သော ဤကိုယ်၏ အတွင်း၌ပင်လျှင် လောက
အမည်ရသော ဒုက္ခသစ္စာတရားကိုလည်း ငါဘုရား ပညတ်တော်မူ၏။ လောကသမုဒယ အမည်ရသော ဒုက္ခ
ဖြစ်ကြောင်း သမုဒယသစ္စာကိုလည်း ငါဘုရား ပညတ်တော်မူ၏”- ဤသို့ စသည်ကို (သံ-၁-၆၁။ အံ-၁-၃၅၇ -
ရောဟိတဿသုတ္တန်၌) ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။ (မ-ဇီ-၁-၁၁၁။)

ဤအထက်ပါ ဇီကာ၏ ရှင်းလင်းချက်အတိုင်း **ဧကဒေသ**-အရ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားကျရောက်လျက်
ရှိသော တရားအမျိုးအစားများကို ကောက်ယူရ၏။ မိမိ၏ ရုပ်နာမ်သန္တာန်အစဉ်၌ ဖြစ်ပွားကျရောက်လျက်ရှိသော
တရားအမျိုးအစားအားလုံးကို ဧကဒေသဟု ဆိုလိုပေသည်။ မိမိရုပ်-နာမ်သန္တာန် အစဉ်၌ ဖြစ်ပွားကျရောက်
လျက်ရှိသော တရားများကား ဓာတ်ကြီးလေးပါးသာမက ခန္ဓာငါးပါးလုံးပင် ရှိနေ၏။ ယင်းခန္ဓာငါးပါးလုံးကိုပင်
သို့မဟုတ် အကြောင်းတရားနှင့်တကွသော ခန္ဓာငါးပါးလုံးကိုပင် ဧကဒေသ-အရ ကောက်ယူရ၏။ ဧကဒေသ
= တစ်စိတ်တစ်ဒေသ တစ်ချို့တစ်ဝက်ဟူသည် အကြောင်းတရားနှင့် တကွသော ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ တစ်စိတ်
တစ်ဒေသ တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို ဆိုလိုသည် ဟူလိုသည်။

သို့သော် အထက်ပါ ဇီကာ၌ မိမိ၏ ရုပ်နာမ်သန္တာန်အစဉ်၌ ဖြစ်ပွားကျရောက်လျက်ရှိသော တရားများဟု
ဆိုသဖြင့် ဗဟိဒ္ဓတရားများ မပါဟု အယူအဆ မမှားစေလိုပါ။ ဆိုလိုသည်မှာ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိနေသော
တရားအမျိုးအစားအတိုင်းသာ ဗဟိဒ္ဓ၌လည်း ရှု၍ ရနိုင်သောကြောင့် အဇ္ဈတ္တ ရုပ်နာမ်သန္တာန်အစဉ်၌ တည်ရှိ
သော တရားအမျိုးအစားကိုသာ ပဓာနထား၍ ဖွင့်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်
ဈာန်မရသူဖြစ်ပါက အဇ္ဈတ္တရုပ်နာမ်သန္တာန်အစဉ်၌ ဈာန်တရားများ ဖြစ်ပွားကျရောက်မှု မရှိဟု ဆိုရ၏။ အဇ္ဈတ္တ၌
မဖြစ်သော ဈာန်တရားများကို အဇ္ဈတ္တ၌လည်း ရှု၍ မရနိုင်၊ တစ်ဖန် ဗဟိဒ္ဓ၌လည်း ဈာန်မရသူ လူ-နတ်-ဗြဟ္မာ
သတ္တဝါများ ရှိလင့်ကစား မိမိက ဈာန်မရထားသဖြင့် ဗဟိဒ္ဓ ရှုသည့်အခါ ဈာန်တရားများကို သို့မဟုတ် ဈာန်နာမ်
တရားစုတို့ကို ထည့်သွင်း၍ မရှုသော်လည်း သစ္စာလေးပါးကို သိနိုင်သည်ဟု ဆိုလိုရင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဗဟိဒ္ဓကို
မရှုလည်း သစ္စာလေးပါးကို သိနိုင်သည်ဟု ဆိုလိုသည်ကား မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ မဆိုလိုကြောင်းကို အထက်ပါ
မူလပဏ္ဏာသဇီကာဆရာတော် အရှင်ဓမ္မပါလမထေရ်မြတ် ကိုယ်တော်တိုင် ဧကဒေသကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖွင့်ဆို
ထားသော အောက်ပါ အနုပဒသုတ္တန်ဇီကာ အဖွင့်ကို ဖတ်ရှုကြည့်ပါ။

ဧကဒေသမေဝါတိ သကအတ္တဘာဝေ သင်္ခါရေ အနဝသေသတော ပရိဂ္ဂဟေတုဉ္စ သမ္ပသိတုဉ္စ အသက္ကောန္တံ
အတ္တနော အဘိနီဟာရသမုဒါဂတဉ္စာဗလာနုရူပံ ဧကဒေသမေဝ ပရိဂ္ဂဟေတွာ သမ္ပသန္တော။ နန္ဒ စ “သဗ္ဗံ
ဘိက္ခဝေ အနဘိဇာနံ အပရိဇာနံ အဝိရာဇယံ အပ္ပဇဟံ အဘဗ္ဗော ဒုက္ခက္ခယာယ”တိ ဝစနတော ဝဋုဒုက္ခတော
မုစ္စိတုကာမေန သဗ္ဗံ ပရိညေယျံ ပရိဇာနိတဗ္ဗမေဝ။ သစ္စမေတံ တဉ္စ ခေါ သမ္ပသနုပဂဓမ္မဝသေန ဝုတ္တံ။ တသ္မာ
သသန္တာနဂတေ သဗ္ဗဓမ္မေ ပရသန္တာနဂတေ စ တေသံ သန္တာနဝိဘာဂံ အကတွာ ဗဟိဒ္ဓိဘာဝ သာမညတော
သမ္ပသနံ အယံ သာဝကာနံ သမ္ပသနစာရော။ (မ-ဇီ-၃-၂၇၅။)

သမာဓိထူထောင်သင့်ပုံပိုင်း

= ဧကဒေသ (= တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာလျှင်) ဟူသည်မှာ မိမိခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘော၌ တည်ရှိကြ ကုန်သော သင်္ခါရတရားတို့ကို အကြွင်းအကျန်မရှိ ကုန်စင်အောင် ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူခြင်း = သိမ်းဆည်း ခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ လက္ခဏာယာဉ် သုံးချက်တင်၍ ဝိပဿနာရှုပွား သုံးသပ်ခြင်းငှာလည်းကောင်း မစွမ်းနိုင် သည် ဖြစ်၍ မိမိ၏ ပါရမီ (= အဘိနိဟာရ) အားလျော်စွာ ကောင်းစွာ ပေါင်းစု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိပဿနာ ဉာဏ်၏ စွမ်းအားရှိန်စော် အာနုဘော်အားလျော်စွာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ (= တစ်ချို့တစ်ဝက်) သော သင်္ခါရ တရားတို့ကိုသာလျှင် သိမ်းဆည်း၍ လက္ခဏာယာဉ်တင်ကာ ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်ခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။
(စကား မဆုံးသေးပါ။)

[အဘိနိဟာရ = မိမိ၏ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဘက်သို့ မိမိ၏ ရုပ်နာမ်သန္တာန်အစဉ်ကို ရှေးရှု သယ်ဆောင် ပေးနေသော အတိတ်ဘဝထိုထိုက ဖြည့်ဆည်းပူးခဲ့သော ဝိဇ္ဇာမျိုးစေ့ စရဏမျိုးစေ့ဟူသော ပါရမီအဆောက်အဦ များနှင့်တကွ ယခုပစ္စုပ္ပန်တွင် ပြုစုပျိုးထောင်နေသော ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ယှဉ်တွဲလျက်ရှိသော သဒ္ဓါ-ဝီရိယ- သတိ-သမာဓိ-ပညာ စသောတရားကောင်းများကို အဘိနိဟာရဟု ဆိုလိုပေသည်။ ထိုအဆက်ဆက်သော အဘိ- နိဟာရတရားစုတို့က ဥပနိဿယသတ္တိ အာသေဝနသတ္တိ စသော ပစ္စယသတ္တိတို့ဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေးလိုက်သော အခါ ပုထုဇန့်နှင့် သေက္ခများအတွက် မဟာကုသိုလ် ဝိပဿနာ မနောဒွါရိကဇောဝီထိ စိတ်အစဉ်ဟူသော နာမ်တရားအစုတို့သည်လည်း ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် အတူတကွ ကောင်းစွာ ပေါင်းစုလျက် ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဇောစိတ္တက္ခက္ခဏတိုင်း၌ ဉာဏ်-ဝီရိယ နှစ်မျိုးလုံးယှဉ်ခဲ့သော် စိတ်+စေတသိက် နာမ်တရားစု (၃၄) လုံးစီ အသီးအသီး ရှိ၏။ ယင်းသို့ အညီအညွတ် ကောင်းစွာ ပေါင်းစုဖြစ်ပေါ်နေသော နာမ်တရားစုတို့တွင် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အစွမ်းအာနုဘော်က ကြီးလျှင်ကြီးသလို သေးလျှင်သေးသလို သင်္ခါရတရားတို့ကို သိမ်းဆည်း နိုင် ဝိပဿနာ ရှုနိုင်ကြပေသည်။ ယင်းသို့ရှုရာ၌ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အာနုဘော်ကြီးမားမှုမှာ အဘိနိဟာရတရား အပေါ်၌ အခြေတည်လျက်ရှိ၏။ အဘိနိဟာရတရား ကြီးမားလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အာနုဘော် ကြီးမား၏။ အဘိနိဟာရတရားက အားသေးလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အာနုဘော်လည်း သေးသိမ်သွား၏။ သို့အတွက် သင်္ခါရ တရားတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ ဝိပဿနာရှုရာ၌ ဝိပဿနာဉာဏ်က အာနုဘော်ကြီးမားလျှင် သင်္ခါရတရားတို့၏ ခပ်များများ တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို ရှုနိုင်ကြ၏။ ဝိပဿနာဉာဏ်က စွမ်းအင်အာနုဘော် သေးလျှင်လည်း သင်္ခါရ တရား ခပ်နည်းနည်း တစ်ချို့တစ်ဝက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာလျှင် ဝိပဿနာ ရှုနိုင်ကြ၏။ ဤကား အထက်ပါ စကားရပ်၏ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။] (ဆက်ဖတ်ပါ။)

စောဒနာချက် – “ အလုံးစုံသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတည်းဟူသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို ဉာတ ပရိညာပညာဖြင့် ထိုးထွင်းမသိသော်၊ တိရဏပရိညာပညာဖြင့် ပိုင်းခြားမသိသော်၊ ပဟာနပရိညာပညာဖြင့် ထိုအလုံးစုံသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတည်းဟူသော ရုပ်တရား နာမ်တရားအပေါ်၌ တွယ်တာတပ်မက်နေသော တဏှာတရားကို မကင်းပြတ်စေနိုင်သော် မပယ်စွန့်နိုင်သော် ဒုက္ခကုန်ခြင်းငှာ မထိုက်”ဟု ဘုရားရှင်သည် အပရိဇာနနသုတ္တန် (သံ-၂-၂၄၉-၂၅၀။)၌ ဟောကြားထားတော်မူခြင်းကြောင့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခမှ ကျွတ် လွတ် ထွက်မြောက်လိုသော အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီး မှန်သမျှသည် ပရိညာပညာ သုံးမျိုးဖြင့် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိရှိရမည့် အလုံးစုံသော ရုပ်တရား နာမ်တရားကို ပရိညာပညာ သုံးမျိုးဖြင့် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိရှိရမည် မဟုတ်ပါလားဟု မေးရန်ရှိ၏။ အဖြေကား ဤသို့ ဖြစ်၏။

အလုံးစုံသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို ပရိညာပညာ သုံးမျိုးတို့ဖြင့် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိရှိရမည်ဟူသော ထိုစကားကား မှန်ပေသည်။ သို့သော် ထိုစကားရပ်ကို ဘုရားရှင်သည် လက္ခဏာရေး သုံးတန်တင်၍ ရှုပွားသုံးသပ် ခြင်းငှာ ထိုက်သော ပရမတ္ထဓာတ်သား တရားလုံး အမျိုးအစားဟူသော သမ္မသနုပဂဓမ္မ၏ အစွမ်းဖြင့် ဟောကြား တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၁။ ထိုကြောင့် မိမိ၏ ကိုယ်တွင်းအဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိသော အလုံးစုံသော ရုပ်တရား နာမ်တရား တို့ကို လက္ခဏာယာဉ် သုံးချက်တင်၍ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုပွားသုံးသပ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊

၂။ ဗဟိဒ္ဓဖြစ်သော သူတစ်ပါးသန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိသော အလုံးစုံသောရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကိုလည်း ထိုထိုသတ္တဝါတို့ကို ယောက်ျား မိန်းမစသည်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန် ခွဲခြားဝေဖန်ခြင်းကို မပြုမူ၍ ဗဟိဒ္ဓအဖြစ်ဖြင့် တူသောကြောင့် တစ်ပေါင်းတည်းပြု၍ ခြုံငုံ၍ လက္ခဏာယာဉ် သုံးချက်တင်ကာ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုပွား သုံးသပ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း - ဤ နှစ်မျိုးသော ရှုပွားသုံးသပ်ခြင်းသည် သာဝကတို့၏ သမ္မသနစာရဓေတိပင် ဖြစ်ပေသည်။ (ဤကား အထက်ပါ အနုပဒသုတ္တန်ဋီကာ၏ ဆိုလိုရင်းတည်း။)

ဤအထက်ပါ ဋီကာ၏ ရှင်းလင်းချက်အရ မိမိ၏ ကိုယ်တွင်းအဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ရုပ်တရား နာမ် တရား အားလုံးနှင့် သက်မဲ့ ဗဟိဒ္ဓ သင်္ခါရတရားများ အဝင်အပါ ဗဟိဒ္ဓ အပသန္တာန်၌ တည်ရှိသော ရုပ်တရား နာမ်တရားအားလုံးသည် **ဧကဒေသ = တစ်စိတ်တစ်ဒေသ** - မည်ပေသည်ဟု မှတ်ပါ။

တစ်စိတ်တစ်ဒေသ = တစ်ချို့တစ်ဝက် ယူဆပုံ

ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် သာဝကတို့၏ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံမှာ အဇ္ဈတ္တ ခန္ဓာငါးပါး ဗဟိဒ္ဓ ခန္ဓာငါးပါး ဟုပင် ပြောသင့်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် **ဧကဒေသ = တစ်စိတ်တစ်ဒေသ = တစ်ချို့တစ်ဝက်** ဟု ပြောနေရ ပါသနည်းဟု မေးရန်ရှိ၏။ အဖြေကား ဤသို့ ဖြစ်၏။

နှစ်မျိုးလုံးပင် အဋ္ဌကထာတို့၌ ဖွင့်ဆိုလျက် ပြောဆိုလျက်ပင် ရှိပေသည်။ အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာနှင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာတို့တွင် ဝုဋ္ဌာနဂါမိနိဝိပဿနာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ရှင်းပြထား၏။ ထိုရှင်းလင်းချက်များမှ ဤ၌ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေသော အပိုင်းအချို့ကို ကောက်နုတ်၍ အဋ္ဌသာလိနီအဆိုကို မူတည်၍ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဣဓေကစော အာဒိတောဝ အဇ္ဈတ္တံ ပဉ္စသု ခန္ဓေသု အဘိနိဝိသတိ၊ အဘိနိဝိသိတွာ တေ အနိစ္စာဒိတော ပဿတိ။ ယသ္မာ ပန န သုဒ္ဓုအဇ္ဈတ္တဒဿနမတ္တေနေဝ ဝုဋ္ဌာနံ ဟောတိ၊ ဗဟိဒ္ဓါပိ ဒဋ္ဌဗ္ဗမေဝ။ တသ္မာ ပရဿ ခန္ဓေပိ အနုပါဒိန္ဒသင်္ခါရေပိ “အနိစ္စံ ဒုက္ခမနတ္တာ”တိ ပဿတိ။ သော ကာလေန အဇ္ဈတ္တံ သမ္ပသတိ၊ ကာလေန ဗဟိဒ္ဓါတိ။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၀။)

အပရော အာဒိတောဝ ရူပေ အဘိနိဝိသတိ၊ အဘိနိဝိသိတွာ ဘူတရူပဉ္စ ဥပါဒါရူပဉ္စ ပရိစ္ဆိန္နိတွာ အနိစ္စာ- ဒိတော ပဿတိ။ ယသ္မာ ပန န သုဒ္ဓုရူပဒဿနမတ္တေနေဝ ဝုဋ္ဌာနံ ဟောတိ၊ အရူပမ္ပိ ဒဋ္ဌဗ္ဗမေဝ။ တသ္မာ တံ ရူပံ အာရမ္မဏံ ကတွာ ဥပ္ပန္နံ ဝေဒနံ သညံ သင်္ခါရေ ဝိညာဏဉ္စ “ဣဒံ အရူပ”န္တိ ပရိစ္ဆိန္နိတွာ အနိစ္စာဒိတော ပဿတိ၊ သော ကာလေန ရူပံ သမ္ပသတိ ကာလေန အရူပံ။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၁။)

= ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံ ဖြစ်သော သင်္ခါရတရားတို့ကို နှလုံးသွင်းရာဝယ် ရှေးဦးစွာ အစပထမ၌ အဇ္ဈတ္တခန္ဓာငါးပါးတို့၌ စ၍ နှလုံးသွင်း ရှုပွား၏ = သိမ်းဆည်း၏ = ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၏။ နှလုံးသွင်းရှုပွားပြီး၍ သိမ်းဆည်းပြီး၍ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူပြီး၍ ထိုအဇ္ဈတ္တခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်၍ ဝိပဿနာရှု၏။ အဇ္ဈတ္တ ခန္ဓာငါးပါးသက်သက်ကို ဝိပဿနာရှုနေရုံမျှဖြင့် ဝုဋ္ဌာနအမည်ရသော အရိယမဂ်ဉာဏ်သည် သို့မဟုတ် ဝုဋ္ဌာန ဂါမိနိ ဝိပဿနာသည် မဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သောကြောင့် ဗဟိဒ္ဓတရားတို့ကိုလည်း ဝိပဿနာ ရှုရမည်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါး၏ သန္တာန်၌ တည်ရှိသော ခန္ဓာငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သက်မဲ့ အနုပါဒိန္ဒ

သမာဓိထူထောင်သင့်ပုံပိုင်း

သင်္ခါရတရားတို့ကိုလည်းကောင်း အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟု (လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်ကာ) ဝိပဿနာ ရှု၏။ ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ရံခါ အဇ္ဈတ္တ ခန္ဓာငါးပါးကို လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီ တင်လျက် ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်၏။ ရံခါ ဗဟိဒ္ဓ ခန္ဓာငါးပါးကို လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီ တင်လျက် ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်၏။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၀။)

အခြားတစ်ယောက်သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် (အဇ္ဈတ္တ-ဗဟိဒ္ဓ နှစ်မျိုးလုံး၌ ရုပ်နှင့် နာမ် နှစ်မျိုးရှိရာ ဝယ်) ရုပ်တရား၌ စ၍ နှလုံးသွင်းရှုပွား၏ = သိမ်းဆည်း၏ = ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၏။ နှလုံးသွင်းပြီး၍ သိမ်း ဆည်းပြီး၍ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူပြီး၍ ဘူတရုပ်ဓာတ်ကြီးလေးပါးကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဓာတ်ကြီးလေးပါးကို မှီ တွယ်၍ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဥပါဒါရုပ်ကိုလည်းကောင်း ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ ပိုင်းခြား၍ အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟု လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်ကာ ဝိပဿနာရှု၏။ သို့သော် ရုပ်တရားသက်သက်ကို ဝိပဿနာရှုနေရုံမျှ ဖြင့်ကား ဝုဋ္ဌာန အမည်ရသော အရိယမဂ်ဉာဏ်သည် သို့မဟုတ် ဝုဋ္ဌာနဂါမိနီဝိပဿနာသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သောကြောင့် နာမ်တရားကိုလည်း ဝိပဿနာ ရှုရမည်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ထို ရုပ်တရားကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝေဒနာ-သညာ-သင်္ခါရ-ဝိညာဏ်ကိုလည်း “ဤကား နာမ်တရား”ဟု တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟု လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်ကာ ဝိပဿနာ ရှု၏။ ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ရံခါ ရုပ်တရားကို လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်ကာ ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်နေ၏။ ရံခါ နာမ်တရားကို လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်ကာ ဝိပဿနာ ရှုပွား သုံးသပ်နေ၏။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၁။)

ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ-ဒုတိယတွဲ-စာမျက်နှာ (၃၀၀-၃၀၁)တို့၌လည်း အဓိပ္ပါယ်တူပင် ဖွင့်ဆိုလျက် ရှိပေ သည်။ ထိုအဋ္ဌကထာများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ အဇ္ဈတ္တ ခန္ဓာငါးပါးသက်သက်ကို ဝိပဿနာ ရှုရုံမျှဖြင့်လည်း အရိယမဂ်ဉာဏ်သည် မဖြစ်ပေါ်နိုင်၊ အနုပါဒိန္နသင်္ခါရအမည်ရသည့် သက်မဲ့ရုပ်တရားများပါ ပါဝင်သည့် ဗဟိဒ္ဓ ခန္ဓာငါးပါးသက်သက်ကို ဝိပဿနာရှုရုံမျှဖြင့်လည်း အရိယမဂ်ဉာဏ်သည် မဖြစ်ပေါ်နိုင်သဖြင့် ရံခါ အဇ္ဈတ္တ ခန္ဓာငါးပါးကို ရံခါ ဗဟိဒ္ဓ ခန္ဓာငါးပါးကို လက္ခဏာယာဉ်တင်ကာ ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်ရ၏။

ထိုသို့ ရှုရာ၌ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ နှစ်မျိုးလုံး၌ပင်လျှင် ရုပ်တရားသက်သက်ကို ဝိပဿနာ ရှုရုံမျှဖြင့်လည်း အရိယမဂ်ဉာဏ်သည် မဖြစ်ပေါ်နိုင်၊ နာမ်တရားသက်သက်ကို ဝိပဿနာရှုရုံမျှဖြင့်လည်း အရိယမဂ်ဉာဏ်သည် မဖြစ်ပေါ်နိုင်သဖြင့် ရံခါ ရုပ်တရားကို လက္ခဏာယာဉ်တင်ကာ ရှုပွားသုံးသပ်ရ၏။ ရံခါ နာမ်တရားကို လက္ခဏာ ယာဉ် တင်ကာ ရှုပွားသုံးသပ်ရ၏။ ထိုသို့ ရှုရာ၌ ရုပ်တရားကို ဝိပဿနာရှုရာဝယ် ဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်တို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ဝိပဿနာရှုပါ။ နာမ်ကို ရှုရာ၌ ရုပ်တရားကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော နာမ်ခန္ဓာ လေးပါးကို ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ဝိပဿနာရှုပါဟု မိန့်ဆိုထားပေသည်။ (အကျယ်ကို - အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၀-၂၇၁။ ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၃၀၀-၃၀၁-တို့၌ ကြည့်ပါ။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာတို့၏ မိန့်ဆိုချက်များသည် အောက်ပါ သတိပဋ္ဌာနကျင့်စဉ်ဒေသနာတော်များနှင့် တစ်သားတည်း ညီညွတ်နေသော အဆိုအမိန့်များပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

ဣတိ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ။ (ဒီ-၂-၂၃၂။)

ဣတိ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ ဝေဒနာသု ဝေဒနာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ဝေဒနာသု ဝေဒနာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ဝေဒနာသု ဝေဒနာနုပဿီ ဝိဟရတိ။ (ဒီ-၂-၂၃၇။)

ဣတိ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ စိတ္တေ စိတ္တာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ စိတ္တေ စိတ္တာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓါ ဝါ စိတ္တေ စိတ္တာနုပဿီ ဝိဟရတိ။ (ဒီ-၂-၂၃၇။)

ဣတိ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ ဓမ္မေသု ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ဓမ္မေသု ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ဓမ္မေသု ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟရတိ။ (ဒီ-၂-၂၃၉။)

ဤ အထက်ပါ သတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာတော်မြတ်၌ ကာယ-ဝေဒနာ-စိတ္တ-ဓမ္မ အမည်ရသော ခန္ဓာငါးပါး တို့ကို အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ နှစ်မျိုးလုံး၌ ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်ရန် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ညွှန်ကြားထားတော် မူပေသည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ နှစ်မျိုးလုံး၌ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ရှုပွားသုံးသပ်ရန် ညွှန် ကြားတော်မူ၏။ အဋ္ဌကထာများကလည်း အဇ္ဈတ္တ ခန္ဓာငါးပါးသက်သက်ကို ဝိပဿနာရှုရုံမျှဖြင့်လည်း အရိယမဂ် သို့ မဆိုက်နိုင်၊ ဗဟိဒ္ဓ ခန္ဓာငါးပါးသက်သက်ကို ဝိပဿနာရှုရုံမျှဖြင့်လည်း အရိယမဂ်သို့ မဆိုက်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ် တော်မူကြ၏။ “မြီရာ၌ သံပတ်၊ တင်းရာ၌ သပ်ပင်း” ဟူ၏သို့ အဋ္ဌကထာများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဘုရားဟော ပါဠိတော်ကို ခိုင်ခံ့အောင် တုတ်နှောင်ထားသော စကားများပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ဝိပဿနာရှုရာ၌ တစ်ချို့တစ်ဝက်လောက်ကိုသာ ရှုနိုင်သဖြင့် ဧကဒေသဟုလည်း ဖွင့်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အဇ္ဈတ္တ ခန္ဓာငါးပါး ဗဟိဒ္ဓ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ဝိပဿနာ ရှုရန် ညွှန်ကြားခြင်းမှာ ပရမတ္ထဓာတ်သား တရားလုံးအမျိုးအစားအနေဖြင့်သာ ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပရမတ္ထ တရား တစ်မျိုး တစ်မျိုး၌ အရေအတွက်ကား များစွာ ရှိနေ၏။ ထိုအရေအတွက်ကိုကား ကုန်စင်အောင် မရှုနိုင် သဖြင့် ဧကဒေသ = တစ်စိတ်တစ်ဒေသ = တစ်ချို့တစ်ဝက်ကိုသာ ရှုပွားသုံးသပ်ကြသည်ဟု ဖွင့်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်စိတ်သားခန့်

အထက်ပါ သတ်မှတ်ချက်ကို နားရှင်းစေရန် ထပ်မံ၍ ရှင်းလင်းတင်ပြအပ်ပါသည်။ ဤ ခန္ဓာအိမ်၌ တစ်ခု သော ရုပ်ခဏတ္တယအတွင်း၌ ပြိုင်တူ ဖြစ်ပျက်နေကြသော ပရမာဏုမြူခန့် ပမာဏ ရှိကြကုန်သော ရုပ်ကလာပ် အမှုန်တို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် မှန်းဆခြင်တွယ်ကြည့်ခဲ့သော် **ဒေါဏမတ္တာ = တစ်စိတ်သားခန့်လောက်** ရှိမည်ဟု (ဝိသုဒ္ဓိ- ၁-၃၆၁။)၌ ဖော်ပြထား၏။ ထိုရုပ်ကလာပ်အမှုန်တိုင်း အမှုန်တိုင်း၌ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ပါဝင်လျက် ရှိ၏။ ထိုရုပ် ကလာပ်တိုင်း၌ ရှိသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးတိုင်းကို သာဝကတို့သည် ကုန်စင်အောင် ရှုနိုင်ပါသလားဟု မေးသော် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ တစ်ချို့တစ်ဝက်လောက်သာ ရှုနိုင်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုတစ်စိတ်တစ်ဒေသမှာလည်း ဝိပဿနာဉာဏ်၏ စွမ်းအားရှိန်စော် အာနုဘော်က ကြီးမားလျှင် ခပ်များများ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ရှုနိုင်၍ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ စွမ်းအားရှိန်စော် အာနုဘော်က သေးလျှင် ခပ်နည်းနည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ ရှုနိုင်သည်။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မှီ၍ဖြစ်ကြကုန်သော ဥပါဒါရုပ်တို့၌လည်း အလားတူပင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ ရှု နိုင်၏ဟု မှတ်ပါ။

နာမ်လောက

ဧကစ္ဆရက္ခဏေ ကောဋိသတသဟဿသင်္ခါ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈတိ။ (သံ-ဋ-၂-၂၉၅။)

= လက်ဖျစ်တစ်တွက် = မျက်စိတစ်မှိတ် = လျှပ်တစ်ပြက် = တစ်စက္ကန့်ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော အလွန်တိုတောင်း သော အချိန်ကာလအတွင်း၌ နာမ်တရားတို့သည် အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းခန့်မျှ ဖြစ်-ပျက်ကြသည်ဟု အဆိုရှိရာ ထိုစိတ္တက္ခဏတိုင်း စိတ္တက္ခဏတိုင်း၌ ဖဿ-ဝေဒနာ-သညာ-စေတနာ-ဝိညာဏ်ဟူသော ဖဿပဉ္စမက

သမာဓိထူထောင်သင့်ပုံပိုင်း

တရားငါးပါး ဦးဆောင်သည့် နာမ်တရားတို့ ပါဝင်ကြရာ ရှုလိုက်နိုင်သော ဖဿပဋ္ဌမကတရား ဦးဆောင်သည့် နာမ်တရားတို့ကား အချို့အဝက်သာဖြစ်၏။ မရှုလိုက်နိုင်သော ဖဿပဋ္ဌမကတရား ဦးဆောင်သည့် နာမ်တရားစုတို့လည်း အချို့အဝက် ရှိကြ၏။ ဗဟိဒ္ဓ ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့၌လည်း အဇ္ဈတ္တနည်းတူ သဘောပေါက်ပါ။

သို့အတွက် တရားလုံးအမျိုးအစားအနေအားဖြင့် အဇ္ဈတ္တ၌လည်း ခန္ဓာငါးပါး၊ ဗဟိဒ္ဓ၌လည်း ခန္ဓာငါးပါး အားလုံးကို ရှုရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရှုပါမှ မဂ်-ဖိုလ်-နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်မည် ဖြစ်သဖြင့် ရုပ်နာမ်အားလုံးကို ပရိညာပညာ သုံးမျိုးဖြင့် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိအောင် ရှုရန် ညွှန်ကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရှုရာ၌ ပရမတ္ထဓာတ်သားတိုင်း ဓာတ်သားတိုင်း တရားလုံးတိုင်း တရားလုံးတိုင်း၌ အရေအတွက် များစွာ ရှိနေသဖြင့် ထိုထို ရုပ်ကလာပ်တိုင်း ရုပ်ကလာပ်တိုင်း၌ တည်ရှိနေသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးတိုင်း ဥပါဒါ ရုပ်တိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထိုနာမ်ကလာပ်တိုင်း နာမ်ကလာပ်တိုင်း၌ ဖြစ်ပွားတည်ရှိနေသော ဖဿပဋ္ဌမကတရား ဦးဆောင်သည့် နာမ်တရားတိုင်းကိုလည်းကောင်း - ဤသို့ ရုပ်ကလာပ်တိုင်း နာမ်ကလာပ်တိုင်း၌ တည်ရှိသော ပရမတ္ထဓာတ်သားတိုင်းဟူသော အရေအတွက်ကိုကား သာဝကတို့သည် ကုန်စင်အောင် ဝိပဿနာမရှုနိုင်သဖြင့် (စကြဝဠာ ကုဋေတစ်သိန်းဖြင့် ပိုင်းခြားထားအပ်သော နယ်မြေအတွင်း၌ ဘုရားရှင်သည်သာလျှင် သင်္ခါရတရားတို့ကို ကုန်စင်အောင် ဝိပဿနာရှုပွား သုံးသပ်နိုင်သဖြင့်) သာဝကတို့သည် ဧကဒေသ = သင်္ခါရတရားတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ = တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို ဝိပဿနာရှုပွားသုံးသပ်နိုင်ပါကလည်း နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ကြောင်း မိန့်ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် မည်သည့်တရားများကို မည်မျှလောက် မည်သို့ မည်ပုံ သာဝကတို့သည် ဝိပဿနာ ရှုပွား သုံးသပ်နိုင်ပါမှ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြမည်ကို သဘောပေါက်လောက်ပြီ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် စဉ်းစားရန် အချက်တစ်ရပ်ကို ထပ်မံ၍ တင်ပြအပ်ပါသည်။

ထပ်မံစဉ်းစားရန် အချက်တစ်ရပ်

အထက်ပါ ဧကဒေသအကြောင်းကို ဖွင့်ဆိုသော အဋ္ဌကထာမှာ မူလပရိယာယသုတ်အဋ္ဌကထာ ဖြစ်သည်။ ထိုမူလပရိယာယသုတ်သည် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်ဝယ် သုတ္တန်ပေါင်း (၅၀)တို့အနက် နံပါတ် (၁) သုတ္တန် ဖြစ်သည်။ ထိုမူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်တွင် (၃၃)ခုမြောက် သုတ္တန်ကား မဟာဂေါပါလကသုတ္တန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို မဟာဂေါပါလကသုတ္တန်အဋ္ဌကထာတွင် အထက် (နှာ-၁၈၉-၁၉၀) တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အဋ္ဌကထာ ဆရာတော်က ရုပ်တရားကို -

- ၁။ ရုပ် (၂၈)ပါးဟူသော အရေအတွက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊
- ၂။ ရုပ်တရားကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သည့် အကြောင်းသမုဋ္ဌာန်အားဖြင့်လည်းကောင်း -

ဤနှစ်မျိုးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိခဲ့သော် -

- ၁။ ရုပ်တရားကို သိမ်းဆည်း၍၊
- ၂။ နာမ်တရားကို ပိုင်းခြားမှတ်သား၍၊
- ၃။ ရုပ်-နာမ်ကို သိမ်းဆည်း၍၊
- ၄။ ယင်းရုပ်နာမ်တို့၏ အကြောင်းတရားကို ပိုင်းခြားမှတ်သား၍၊
- ၅။ ရုပ်-နာမ်-ကြောင်း-ကျိုး = သင်္ခါရတရားတို့ကို လက္ခဏာယာဉ်တင်၍ - ဝိပဿနာဉာဏ်ကို မဂ်ဉာဏ်

ဖိုလ်ဉာဏ်ဟူသော အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်စေအံ့သောငှာ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မစွမ်းနိုင် (မ-ဋ္ဌ-၂-၁၆၃။) ဟု အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ထိုသို့သော အလွန်တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရေးသားထားသော အဋ္ဌကထာ ဆရာတော်သည် ထိုမူလပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာဟူသော ကျမ်းစာတစ်ခုတည်းမှာပင် သာဝကတို့သည် ဓာတ်တစ်လုံး ကို ဝိပဿနာရူပါက နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ကြသည်ဟု ရေးသားမည် မရေးသားမည် ဟူသော အချက်ကို အသင် ယောဂီသူတော်ကောင်း ကိုယ်တိုင်ပင် ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်လေရာသည်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြည့်ပါရဲ့လား

နိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိသော အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ဤအချက်တစ်ရပ်ကိုလည်း ထပ်မံ၍ စဉ်းစား ပါဦး။ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနိပဋိပဒါ = ဒုက္ခချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းကျင့်စဉ် ဖြစ်သော မဂ္ဂအရိယသစ္စာကို သမ္မာဒိဋ္ဌိအစ သမ္မာသမာဓိအဆုံးရှိသော မဂ္ဂင်တရားကိုယ် (၈)ပါး ဖြစ်ကြောင်းကို ဓမ္မစကြာဒေသနာတော် (သံ-၃-၃၆၉။)၊ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်ဒေသနာတော် (မ-၁-၈၈။) စသည့် ထိုထိုသုတ္တန်တို့၌ ဟောကြားထားတော် မူ၏။ ယင်း မဂ္ဂင် (၈)ပါး စုံညီပါမှ ဒုက္ခချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုမဂ္ဂင် (၈)ပါးတို့တွင် အကျုံးဝင်သော သမ္မာသမာဓိဟူသည် မည်ကဲ့သို့သော သမာဓိမျိုးကို ခေါ်ဆိုသည်ဟု ဘုရားရှင်သည် မဟာ သတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်တွင် ဤသို့ ဟောကြားထားတော်မူ၏။

ကတမော စ ဘိက္ခဝေ သမ္မာသမာဓိ။

၁။ ကုဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဝိဝိဇ္ဇေဝ ကာမေဟိ ဝိဝိဇ္ဇ အကုသလေဟိ ဓမ္မေဟိ သဝိတက္ကံ သဝိစာရံ ဝိဝေကဇံ ပီတိသုခံ ပဌမံ ဈာနံ ဥပသမ္ပဇ္ဇေ ဝိဟရတိ။

၂။ ဝိတက္ကဝိစာရာနံ ဝူပသမာ အဇ္ဈတ္တံ သမ္ပသာဒနံ စေတသော ဧကောဒိဘာဝံ အဝိတက္ကံ အဝိစာရံ သမာဓိဇံ ပီတိသုခံ ဒုတိယံ ဈာနံ ဥပသမ္ပဇ္ဇေ ဝိဟရတိ။

၃။ ပီတိယာ စ ဝိရာဂါ ဥပေက္ခကော စ ဝိဟရတိ၊ သတော စ သမ္ပဇာနော၊ သုခဉ္စ ကာယေန ပဋိသံဝေဒေတိ၊ ယံ တံ အရိယာ အာစိက္ခန္တိ “ဥပေက္ခကော သတိမာ သုခဝိဟာရီ”တိ၊ တတိယံ ဈာနံ ဥပသမ္ပဇ္ဇေ ဝိဟရတိ။

၄။ သုခဿ စ ပဟာနာ ဒုက္ခဿ စ ပဟာနာ ပုဗ္ဗေဝ သောမနဿဒေါမနဿာနံ အတ္ထင်္ဂမာ အဒုက္ခမသုခံ ဥပေက္ခာသတိပါရိသုဒ္ဓိံ စတုတ္ထံ ဈာနံ ဥပသမ္ပဇ္ဇေ ဝိဟရတိ။ အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ သမ္မာသမာဓိ။

(ဒီ-၂-၂၅၀-၂၅၁။)

= ရဟန်းတို့ . . . သမ္မာသမာဓိဟူသည် အဘယ်နည်း?

၁။ ရဟန်းတို့ . . . ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်း၍သာလျှင် အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်း၍သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း = ဝိတက်နှင့်လည်း တကွဖြစ်သော၊ သုံးသပ်ခြင်း = ဝိစာရနှင့်လည်း တကွ ဖြစ်သော နီဝရဏကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍လာသည့် နှစ်သက်ခြင်း = ပီတိ၊ ချမ်းသာခြင်း = သုခရှိသော ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

၂။ ကြံစည်ခြင်း = ဝိတက်၊ သုံးသပ်ခြင်း = ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်း၍ သွားခြင်းကြောင့် မိမိ၏ ကိုယ်တွင်းအဇ္ဈတ္တ သန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင်စေတတ်သော စိတ်၏ မြတ်သောတည်ကြည်မှု သမာဓိကို ပွားစေတတ်သော ကြံစည်မှု ဝိတက်လည်း မရှိသော သုံးသပ်မှု ဝိစာရလည်း မရှိသော စိတ်တည်ကြည်မှု သမာဓိကြောင့် ဖြစ်သည့် နှစ်သက်ခြင်း = ပီတိ၊ ချမ်းသာခြင်း = သုခရှိသော ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။

သမာဓိထူထောင်သင့်ပုံပိုင်း

၃။ နှစ်သက်ခြင်း = ပီတိ၏လည်း ကင်း၍ သွားခြင်းကြောင့် အာရုံကို (အာနာပါနပဋိဘာဂနိမိတ်, ကသိုဏ်း ပဋိဘာဂနိမိတ်စသော ဈာန်၏ အာရုံကို) အညီအမျှရှုလျက် အာရုံကို သိမ်းဆည်းတတ်သော သတိရှိလျက် အာရုံကို ဆင်ခြင်တတ်သော သမ္ပဇဉ်ဉာဏ် ရှိလျက် နေ၏။ ချမ်းသာခြင်း = သုခကိုလည်း (ရူပကာယ) နာမကာယဖြင့် ခံစား၍ နေ၏။ အကြင် တတိယဈာန်ကြောင့် ထိုတတိယဈာန်နှင့် ပြည့်စုံသူကို “အာရုံကို အညီအမျှ ရှုသူ အာရုံကိုသိမ်းဆည်းတတ်သော သတိရှိသူ ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိသူ”ဟု ဘုရားအစရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည် ချီးမွမ်းစကား ပြောကြားကြကုန်၏။ ထိုတတိယဈာန်သို့ ရောက်ရှိ၍ နေ၏။

၄။ ကာယိကသုခ ကာယိကဒုက္ခကို ပယ်ထားပြီးခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း, ရှေးအဖို့ကပင်လျှင် ဝမ်းသာခြင်း = သောမနဿ, စိတ်မချမ်းသာခြင်း = ဒေါမနဿ တရားတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းပြီးခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ဆင်းရဲမှု ချမ်းသာမှု ကင်းသော ဥပေက္ခာကြောင့် ဖြစ်သော သတိ၏ ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်ခြင်းရှိသော စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ရဟန်းတို့ . . . ဤသမာဓိကို မှန်စွာတည်ကြည်ခြင်း “သမ္မာသမာဓိ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ (ဒီ-၂-၂၅၀-၂၅၁။)

ဤ အထက်ပါ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် ဒေသနာတော်မြတ်၌ ပထမဈာန်သမာဓိ ဒုတိယဈာန်သမာဓိ တတိယဈာန်သမာဓိ စတုတ္ထဈာန်သမာဓိတို့ကို သမ္မာသမာဓိ ခေါ်ဆိုကြောင်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရှင်းပြ ထားတော်မူ၏။ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အခြေပါဒက အကြောင်းရင်းမူလဖြစ်သော သမာဓိတို့တွင် အကောင်းဆုံးသော သမာဓိကို ညွှန်ကြားပြသတော်မူခြင်းဟူသော ဥက္ကဋ္ဌနိဒ္ဒေသနည်းအားဖြင့် ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသော ကာမာဝစရသမာဓိဟူသော ဥပစာရသမာဓိ, ရူပါဝစရသမာဓိ, အရူပါဝစရသမာဓိဟု သမာဓိသုံးမျိုးရှိရာ အလယ်ဖြစ်သော ရူပါဝစရသမာဓိကို တိုက်ရိုက်ယူ၍ ဟောတော်မူလိုက်ခြင်းဖြင့် အစဖြစ်သော ဥပစာရသမာဓိဟူသော အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသော ကာမာဝစရ သမာဓိနှင့် အဆုံးဖြစ်သော အရူပါဝစရသမာဓိတို့ကိုလည်း သိမ်းကျုံး၍ ယူရသော မဇ္ဈေဒိပကနည်းအားဖြင့် ထိုသို့ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၌ -

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ နာမ သဥပစာရာ အဋ္ဌ သမာပတ္တိယော။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

= ဥပစာရသမာဓိနှင့် တကွ သမာပတ် (၈)ပါးတို့သည် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ မည်၏ - ဟု ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။ ဝိသုဒ္ဓိ (၇)ပါးကျင့်စဉ်၌ ဥပစာရသမာဓိနှင့် တကွ သမာပတ် (၈)ပါးတို့ကို စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဟု ခေါ်ဆို၍ မဂ္ဂင် (၈) ပါး ကျင့်စဉ်၌ ဥပစာရသမာဓိနှင့် တကွ သမာပတ် (၈)ပါးတို့ကို သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် ဟု ခေါ်ဆိုထားပေသည်။ ဝေါဟာရကား ကွဲ၏။ တရားကိုယ်ကား တူ၏။

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ အမည်ရသော သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်နှင့် ပြည့်စုံအောင် ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သည့်အချိန် အခါက စ၍ ဖြည့်ကျင့်ရမည်နည်းဟု မေးရန် ရှိ၏။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် နိဂုံး၌ အလယ်အလတ်ဖြစ်သော မဇ္ဈိမနေယျပုဂ္ဂိုလ်၏ အစွမ်းဖြင့် သတိပဋ္ဌာနကျင့်စဉ်ကို ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်ခဲ့သော် အစောဆုံး (၇)ရက်အတွင်း, အလွန်ဆုံး (၇)နှစ်အတွင်း၌ အနာဂါမိဖိုလ် သို့မဟုတ် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိ နိုင်ကြောင်း ဘုရားရှင်၏ ကြေညာချက်ကို အကိုးသာဓကပြု၍ ဤမဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်၌ အရိယမဂ်၏ ရှေး အဖို့၌ ကျင့်ရမည့် ပုဗ္ဗဘာဂသတိပဋ္ဌာနမဂ်ကိုသာလျှင် ရည်ရွယ်၍ ဘုရားရှင် ဟောကြားထားတော်မူကြောင်းကို (မ-ဋ္ဌ-၁-၂၃၅-၂၃၆။) ၌ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

တစ်ဖန် အောက်ပါ သမ္မောဟဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာ အဖွင့်ကိုလည်း ဖတ်ရှုကြည့်ပါဦး။

အယံ ဝုစ္ဆတိ သမ္မာသမာဓိတိ ယာ ဣမေသု စတုသု ဈာနေသု ဧကဂ္ဂတာ၊ အယံ ပုဗ္ဗဘာဂေ လောကီယော၊ အပရဘာဂေ လောကုတ္တရော သမ္မာသမာဓိ နာမ ဝုစ္ဆတိတိ။ ဧဝံ လောကီယ-လောကုတ္တရဝသေန ဘဂဝါ မဂ္ဂသစ္စံ ဒေသေသိ။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၂-၁၁၃။)

အယံ ဝုစ္ဆတိ သမ္မာသမာဓိ = ဤသည်ကို သမ္မာသမာဓိဟု ခေါ်ဆို၏ - ဟူသည် ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်ဟူသော ဈာန်လေးပါးတို့၌ သမ္ပယုတ်တရားအဖြစ် အတူယှဉ်တွဲ၍ ဖြစ်သော ဧကဂ္ဂတာ စေတသိက်သည် ရှိ၏။ ဤဧကဂ္ဂတာ စေတသိက်ကား အရိယမဂ်၏ ရှေးအဖို့ လောကီသတိပဋ္ဌာန်ပိုင်း၌ လောကီ သမ္မာသမာဓိ မည်၏။ နောက်ပိုင်း အရိယမဂ်ဉာဏ်အခိုက်၌ကား လောကုတ္တရာသမ္မာသမာဓိမည်၏ဟု ဆိုအပ်၏။ ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်သည် အဘိဓမ္မာဝိဘင်းပါဠိတော် သစ္စဝိဘင်း၌ မဂ္ဂသစ္စာကို ဟောကြားတော်မူပေသည်။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၂-၁၁၃။)

မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်၌ လောကီသမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ကို၊ သစ္စဝိဘင်း၌ လောကီသမ္မာသမာဓိ လောကုတ္တရာ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် နှစ်မျိုးလုံးကို ရည်ရွယ်တော်မူ၍ ဘုရားရှင်သည် ဟောကြားထားတော်မူခဲ့၏။

သို့အတွက်အရိယမဂ်၏ရှေးအဖို့ဖြစ်သောသမထပိုင်း ဝိပဿနာပိုင်းတို့၌လည်း **သမ္မာသမာဓိ**ဟူသော မဂ္ဂင်နှင့် ပြည့်စုံရမည်သာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သမာဓိထူထောင်ဖို့ မလိုပါဟု အစွဲသန်နေလျှင်ကား မဂ္ဂင် (၈) ပါး မပြည့်တော့ဘဲ မဂ္ဂင် (၇) ပါးသာ ရှိနေမည် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယဈာန်စသော အထက်ပိုင်း ဈာန်နာမ်တရားများကို ဝိပဿနာရှုခိုက် အရိယမဂ်သို့ ဆိုက်ခဲ့လျှင် ထိုအရိယမဂ်၌ သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင် တစ်ခု လျော့သွားသဖြင့် မဂ္ဂင် (၇)ပါးကား ရံခါ ရှိတတ်ပါ၏။ သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင် မပါသည့် မဂ္ဂင် (၇)ပါးဖြင့် အရိယမဂ်သို့ ဆိုက်သည့်ထုံးများ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်သည့် ထုံးများ ထင်ရှားရှိသော်လည်း သမ္မာသမာဓိ မဂ္ဂင် မပါသည့် မဂ္ဂင် (၇)ပါးတည်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ သွား၍ ရောက်နိုင်သည့် ထုံးဟောင်းကား သာသနာတော်၌ ထင်ရှား မရှိခဲ့စဖူးပေ။ သို့အတွက် သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် မပါသည့် မဂ္ဂင် (၇)ပါးတည်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ သွား၍ ရောက်နိုင် မရောက်နိုင်ကိုလည်း အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းကိုယ်တိုင်ပင် စဉ်းစားဝေဖန် ဆုံးဖြတ်လေရာသည်။ လောကုတ္တရာအရိယမဂ်အခိုက်၌ မဂ္ဂင် (၇)ပါးရှိကောင်းသော်လည်း အရိယမဂ်၏ ရှေးအဖို့ဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာနကျင့်စဉ် ဟူသော ပုဗ္ဗဘာဂသတိပဋ္ဌာနပိုင်း၌ကား မဂ္ဂင် (၈)ပါးကိုပင် ဘုရားရှင်သည် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် (မ-၁-၈၈။) ၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

သမာဓိသည် အနှစ်သာရလော?

သမာဓိကို ထူထောင်သင့်သည်ဟူသော အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သမာဓိသည် သာသနာတော်၏ အနှစ် သာရလားဟု အချို့က မေးကြပြန်သည်။ ဤမေးခွန်းကို မေးသူတို့ကား အဿဇိသုတ္တန် (သံ-၂-၁၀၁-၁၀၂-၁၀၃။)ကို ကိုးကားကြ၏။

အရှင်အဿဇိမထေရ်သည် ကဿပသူဌေး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားအပ်သော ကဿပကာရာမ ကျောင်း အရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူခိုက် ဖျားနာသဖြင့် မိမိရရှိပြီး ဖြစ်သည့် (အာနာပါန)စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စား၍ မရ ဖြစ်နေ၏။ ရှေးယခင် ဖျားနာသောအခါတို့၌ ဝင်သက် ထွက်သက်တို့ကို ချုပ်ငြိမ်းစေလျက် (အာနာပါန) စတုတ္ထဈာန်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဝင်စားနိုင်ခဲ့၏။ ယခု နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်ကား ထိုသို့ ဝင်စား၍ မရသဖြင့် စိတ် မချမ်းသာမှု ဝိပဋ္ဌိသာရ ဖြစ်နေကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့၏။ ထိုအခါတွင် ဘုရားရှင်က အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။

သမာဓိထူထောင်သင့်ပုံပိုင်း

ယေ တေ အဿဇိ သမဏဗြဟ္မဏာ သမာဓိသာရကာ သမာဓိသာမညာ၊ တေသံ တံ သမာဓိံ အပ္ပဋ္ဌိ-
လဘတံ ဧဝံ ဟောတိ “နော စဿု မယံ ပရိဟာယာမာ”တိ။ (သံ-၂-၁၀၂။)

သမာဓိသာရကာ သမာဓိသာမညာတိ သမာဓိံယေဝ သာရဉ္စ သာမညဉ္စ မညန္တိ။ မယံ ပန သာသနေန န
ဧတံ သာရံ၊ ဝိပဿနာမဂ္ဂဖလာနိ သာရံ။ သော တံ သမာဓိတော ပရိဟာယန္တော ကဿာ စိန္တေသိ “သာသနာ-
တော ပရိဟာယာမိ”တိ ဧဝံ ထေရံ အဿာသေတွာ ဣဒါနိဿ တိပရိဝဋ္ဋံ ဓမ္မဒေသနံ အာရတန္တော **ဓံ ကိံ**
မညသိတိအာဒိမာဟ။ (သံ-၅-၂-၂၈၉။)

= ချစ်သား အဿဇိ . . . အကြင် သမဏ ဗြဟ္မဏဟု ခေါ်ဆိုကြသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သမာဓိ
သာလျှင် အနှစ်ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်ကြကုန်၏။ သမာဓိသာလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင်
ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်အစဉ်ဝယ် ထိုသမာဓိကို မရရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ “ငါတို့သည် သာသနာ
တော်မှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ ရှိကြပါကုန်၏လော”ဟူသော ဤသို့သော စိတ်အကြံအစည်သည် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏
ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားတော်မူ၏။ (သံ-၂-၁၀၂။)

သို့သော် ငါဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်တွင်း၌ကား ဤသမာဓိသည် အနှစ်သာရမဟုတ်ပါ။ ဝိပဿနာ-
မဂ်-ဖိုလ်တို့သည်သာ သာသနာတော်၌ အနှစ်သာရ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုသင်အဿဇိသည် (အာနာပါန) စတုတ္ထဈာန်
သမာဓိမှ ဆုတ်ယုတ်သွားသောအခါ (ဆုတ်ယုတ်သွားရုံမျှဖြင့်) အဘယ်ကြောင့် “ငါသည် သာသနာတော်မှ
ဆုတ်ယုတ်လေပေ”ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးရလေသနည်း - ဤသို့ အရှင်အဿဇိမထေရ်ကို သက်သာရာရစေ၍
ယခုအခါ၌ ထိုအဿဇိမထေရ်မြတ်အား **တိပရိဝဋ္ဋဓမ္မ ဒေသနာ**ကို ဟောကြားတော်မူလျက် အရဟတ္တဖိုလ်၌
တည်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်တော်မူလိုသည် ဖြစ်၍ - **ဓံ ကိံ မညသိ** - စသော တိပရိဝဋ္ဋဓမ္မ ဒေသနာကို
ဆက်လက်၍ အားသစ်တော်မူသည်။ (သံ-၅-၂-၂၈၉။)

တိပရိဝဋ္ဋ ဓမ္မဒေသနာ

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို တစ်ပါး တစ်ပါး၌ -

၁။ နိစ္စလော၊ အနိစ္စလော၊

၂။ ဒုက္ခလော၊ သုခလော၊

၃။ အတ္တလော၊ အနတ္တလော -

ဤသို့ အနိစ္စတစ်ကျော့၊ ဒုက္ခတစ်ကျော့၊ အနတ္တတစ်ကျော့ - သုံးကျော့သုံးပြန် အမေး-အဖြေ ပြုလုပ်ပြီးမှ

၁။ အတိတ် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊

၂။ အနာဂတ် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊

၃။ ပစ္စုပ္ပန် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊

၄။ အဇ္ဈတ္တ (= မိမိသန္တာန်) ၌ ဖြစ်သော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊

၅။ ဗဟိဒ္ဓ (= အပြင် ဗဟိဒ္ဓ) ၌ သက်ရှိသက်မဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊

၆။ သြဠာရိက (= ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊

၇။ သုခမ (= သိမ်မွေ့နူးညံ့သော) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊

၈။ ဟိန (= ယုတ်ညံ့သော) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊

- ၉။ ပဏီတ (= ဓွန်မြတ်သော) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊
- ၁၀။ ဒူရ (= ဝေးသော) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊
- ၁၁။ သန္တိက (= နီးသော) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး -

ဤသို့ (၁၁)မျိုးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တည်နေသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီ တင်၍ ဝိပဿနာရှုရန် ညွှန်ကြားတော်မူသောဒေသနာတော်ကို **တိပရိဝဋ္ဌဓမ္မဒေသနာ**ဟု ခေါ်ဆို၏။ ဘုရားရှင်သည် အရှင်အဿဇိမထေရ်မြတ်အား ယင်းတိပရိဝဋ္ဌဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆက်လက်၍ ဟောကြားပေးတော်မူ၏။ အရှင်အဿဇိမထေရ်မြတ်သည်လည်း ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူသည့် ထိုတိပရိဝဋ္ဌဓမ္မဒေသနာတော်နောက်သို့ ဉာဏ်ကို စေလွှတ်၍ အတိတ်-အနာဂတ်-ပစ္စုပ္ပန်စသည့် (၁၁)မျိုးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တည်နေသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ လက္ခဏာရေး သုံးတန်သို့ တင်၍ ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်တော်မူသဖြင့် -

အထဿ တိပရိဝဋ္ဌဓမ္မဒေသနာဝသာနေ အရဟတ္တံ ပတ္တဿ . . . (သံ-ဋ-၂-၂၈၉။)

ယင်း တိပရိဝဋ္ဌဓမ္မဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားတော်မူလေသည်။

ဤ အရှင်အဿဇိ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ်ကို အခြေခံ၍ သမာဓိသည် သာသနာတော်၏ အနှစ်သာရ မဟုတ်၊ သို့အတွက် သမာဓိထူထောင်ဖို့ မလိုဟု ဆိုကြ၏။

ဤကျမ်းကလည်း သမာဓိကို သာသနာတော်၏ အနှစ်သာရဟူ၍ကား မဆိုပါ။ ဝိပဿနာ-မဂ်-ဖိုလ်တို့ကို သာလျှင် သာသနာတော်၏ အနှစ်သာရဟုပင် ဆိုပါ၏။

သို့သော် ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ရရှိရေး အတွက် မဂ္ဂင် (၈)ပါး အကျင့်မြတ်တရားကိုကား မဂ်-ဖိုလ်-နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတိုင်း ကျင့်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ယင်းမဂ္ဂင် (၈)ပါးတို့တွင် သမ္မာသမာဓိလည်း ပါဝင် လျက် ရှိ၏။ ဒုက္ခသစ္စာ သမုဒယသစ္စာ အမည်ရသည့် ပရမတ္ထဓာတ်သား သင်္ခါရတရားတို့ကို လက္ခဏာယာဉ် သုံးတန်တင်၍ တွင်တွင်ကြီး ရှုနိုင်ပါမှ ဝိပဿနာဉာဏ်များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ဝိပဿနာဉာဏ် များက အားကြီးသော မှီရာ ဥပနိဿယပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေးပါမှ အရိယမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြမည် ဖြစ်သည်။ ပရမတ္ထသစ္စာအစစ် အဖြစ်ကြီး ဖြစ်ကြသော ယင်းဒုက္ခသစ္စာတရား သမုဒယ သစ္စာတရားတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိရေး၊ ယင်းတရားတို့ကို ဝိပဿနာရှုနိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သော တရား ကား သမ္မာသမာဓိပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤမဂ္ဂင် (၈)ပါး အကျင့်မြတ်တရားကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် က ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်မှ အစပြု၍ ထိုထို ဒေသနာတော်များစွာတို့၌ -

- ၁။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ = (မိမိကိုယ်ကို ပူပန်အောင် ဆင်းရဲအောင် ကြိုးစားအားထုတ်သော အတ္တကိလမထာနု-ယောဂ၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ၌ ငြိကပ်တွယ်တာလျက် ကာမသုခကို လေ့လာလိုက်စားသော ကာမသုခ-လွှဲကာနုယောဂ ဟူသော အစွန်းနှစ်ဖက်တို့မှ လွတ်သော) အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်လမ်းဟုလည်းကောင်း၊

- ၂။ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနိပဋိပဒါ = ဒုက္ခချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ကျင့်စဉ်ဟုလည်းကောင်း -

ကြိမ်ဖန်များစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ သို့အတွက် ဝိပဿနာ-မဂ်-ဖိုလ်ကို လိုလားသူတိုင်းသည် မဂ္ဂင် (၈)ပါး အကျင့်မြတ်တရားကို ကျင့်ရမည်သာဖြစ်သည်။

သမာဓိသည် သာသနာတွင်းတရား မဟုတ်

အချို့အချို့သော ဆရာမြတ်တို့ကလည်း သမာဓိသည် (= သမထသည်) သာသနာတွင်းတရား မဟုတ်၊ သာသနာပတရားသာ ဖြစ်သည်။ သာသနာတွင်း၌ သမာဓိထူထောင်နေဖို့ မလိုဟုလည်း ဆိုကြပြန်၏။

သာသနာပ၌ ဈာန်အဘိညာဏ်ကို ရရှိတော်မူကြသော ရသေ့သူတော်စင်တို့ ရှိခဲ့ကြသည်ကား မှန်၏။ သာသနာပ၌ ဈာန်အဘိညာဏ်များ ရှိရုံမျှဖြင့် သမာဓိသည် (= သမထသည်) သာသနာတွင်းတရား မဟုတ်ဟု မစွပ်စွဲသင့်ပေ။

သာသနာပအခါကာလ၌လည်း ငါးပါးသီလကို ကျင့်ကြသူ ငါးပါးသီလ မြီကြသူ သူတော်ကောင်းများ ရှိခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ သာသနာပ၌ သီလကျင့်စဉ် ရှိခဲ့သည့်အတွက် ယင်းသီလကျင့်စဉ်ကိုလည်း သာသနာပ တရားဟုပင် ဆိုမည်လော၊ မဆိုသင့်သည်သာ ဖြစ်၏။

တဿာ တိဟ တံ တိက္ခ အာဒိမေဝ ဝိသောဓေဟိ ကုသလေသု ဓမ္မေသု။ ကော စာဒိ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ၊ သီလဉ္စ သုဝိသုဒ္ဓိံ ဒိဋ္ဌိံ စ ဥဇုကာ။ (သံ-၃-၁၂၄။)

ဤအထက်ပါ တိက္ခသုတ္တန်၌ ဘုရားရှင်သည် ကုသိုလ်တရားအားလုံးတို့၏ ရှေးဦးအစ ဖြစ်သော -

၁။ သီလ၊

၂။ ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိံ = ကံ-ကံ၏အကျိုးကို သက်ဝင်ယုံကြည် တတ်သိနားလည်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိံ -

ဤနှစ်ပါးကို သာသနာတော်၌ ရှေးဦးစွာ ဖြည့်ကျင့်ရန် ဘုရားရှင်သည် ညွှန်ကြားထားတော်မူ၏။

အကယ်၍ အသင်ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်သည် မဂ္ဂင် (၈)ပါး အကျင့်မြတ်တရားကို သာသနာတွင်း တရားအစစ် ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံနိုင်ပါလျှင် မဂ္ဂင် (၈)ပါးတွင် အကျုံးဝင်သော မဂ္ဂင် (၈)ပါး၏ အင်္ဂါ အစိတ် အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်သော သမ္မာသမာဓိကို အဘယ်ကြောင့် သာသနာတွင်းတရားအဖြစ် လက်မခံနိုင်ရပါသနည်း?

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်အပေါ်၌ မဟုတ် မတရား မစွပ်စွဲမိဖို့ရန်ကား သူတော်ကောင်း မှန်သမျှ အထူးဂရုပြုရမည့် အရာပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

အကယ်၍ အသင်သူတော်ကောင်းသည် သမာဓိထူထောင်မှုကို အလွန်အလွန် ရွံရှာစက်ဆုပ်နေသေးသူ ဖြစ်လျှင်၊ သမာဓိထူထောင်ဖို့ မလိုပါဟူသော အယူဝါဒကိုပင် ဖားမြွေခဲသို့ ဇွတ်အတင်းခဲထားလျှင် “ငါသည် အရှင်အဿဒိ မထေရ်မြတ်ကဲ့သို့ အတိတ်-အနာဂတ်-ပစ္စုပ္ပန်-အဇ္ဈတ္တ-ဗဟိဒ္ဓ-ဩဠာရိက-သုခုမ-ဟိန်-ပဏီတ-ဒူရ-သန္တိကဟူသော (၁၁)မျိုးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တည်နေသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ဝိပဿနာ ရှုနိုင်ပြီလား”ဟူသော ဤမေးခွန်းကို မိမိကိုယ်ကို မိမိ မေးကြည့်ပါ။ အကယ်၍ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ရိုးသားစွာ အဖြေပေးနိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် - “မရှုနိုင်သေး”ဟု အဖြေထွက်ခဲ့လျှင် အရိယမဂ်၏ ရှေးအဖို့၌ ကျင့်ရသော ပုဗ္ဗဘာဂ သတိပဋ္ဌာနမဂ်ဟူသော လောကီသတိပဋ္ဌာနကျင့်စဉ်ပိုင်း၌ သမ္မာသမာဓိ အဝင်အပါ ဖြစ်သော မဂ္ဂင် (၈)ပါး အကျင့်မြတ်တရားကို လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ် ရရှိရေးအတွက် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရေးအတွက် ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် ပွားများအားထုတ်ရမည်ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်ကို ရိုသေစွာ ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင် သင့်လှပေသတည်း။

အာနာပါနဿတိသမာဓိပိုင်း

ကာယာနုပဿနာ အာနာပါနပစ္စ ပါဠိတော်

၁။ ကထဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ။

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု အရညဂတော ဝါ ရုက္ခမူလဂတော ဝါ သုညာဂါရဂတော ဝါ နိသီဒတိ ပလ္လင်္ကီ အာဘုဇိတွာ ဥဇုံ ကာယံ ပဏိဓာယ ပရိမုခံ သတိံ ဥပဋ္ဌပေတွာ။ သော သတောဝ အဿသတိ၊ သတောဝ ပဿသတိ။

၂။ ဒီဃံ ဝါ အဿသန္တော “ဒီဃံ အဿသာမိ”တိ ပဇာနာတိ။

ဒီဃံ ဝါ ပဿသန္တော “ဒီဃံ ပဿသာမိ”တိ ပဇာနာတိ။

ရသံ ဝါ အဿသန္တော “ရသံ အဿသာမိ”တိ ပဇာနာတိ။

ရသံ ဝါ ပဿသန္တော “ရသံ ပဿသာမိ”တိ ပဇာနာတိ။

“သဗ္ဗကာယပဋိသံဝေဒီ အဿသိဿာမိ”တိ သိက္ခတိ။

“သဗ္ဗကာယပဋိသံဝေဒီ ပဿသိဿာမိ”တိ သိက္ခတိ။

“ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ အဿသိဿာမိ”တိ သိက္ခတိ။

“ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ ပဿသိဿာမိ”တိ သိက္ခတိ။

၃။ သေယျထာပိ ဘိက္ခဝေ ဒက္ခော ဘမကာရော ဝါ ဘမကာရန္တေဝါသီ ဝါ ဒီဃံ ဝါ အဉ္စန္တော “ဒီဃံ အဉ္စာမိ”တိ ပဇာနာတိ၊ ရသံ ဝါ အဉ္စန္တော “ရသံ အဉ္စာမိ”တိ ပဇာနာတိ။ ဧဝမေဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဒီဃံ ဝါ အဿသန္တော “ဒီဃံ အဿသာမိ”တိ ပဇာနာတိ။ ဒီဃံ ဝါ ပဿသန္တော “ဒီဃံ ပဿသာမိ”တိ ပဇာနာတိ။ ရသံ ဝါ အဿသန္တော “ရသံ အဿသာမိ”တိ ပဇာနာတိ။ ရသံ ဝါ ပဿသန္တော “ရသံ ပဿသာမိ”တိ ပဇာနာတိ။ “သဗ္ဗကာယ-ပဋိသံဝေဒီ အဿသိဿာမိ”တိ သိက္ခတိ။ “သဗ္ဗကာယပဋိသံဝေဒီ ပဿသိဿာမိ”တိ သိက္ခတိ။ “ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ အဿသိဿာမိ”တိ သိက္ခတိ။ “ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ ပဿသိဿာမိ”တိ သိက္ခတိ။

၄။ ဣတိ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ။

၅။ သမုဒယဓမ္မာနုပဿီ ဝါ ကာယသ္မိံ ဝိဟရတိ၊ ဝယဓမ္မာနုပဿီ ဝါ ကာယသ္မိံ ဝိဟရတိ၊ သမုဒယ-ဝယဓမ္မာနုပဿီ ဝါ ကာယသ္မိံ ဝိဟရတိ။

၆။ “အတ္ထိ ကာယော”တိ ဝါ ပနဿ သတိ ပစ္စုပ္ပိတာ ဟောတိ ယာဝဒေဝ ဉာဏမတ္တာယ ပဋိဿတိမတ္တာယ။ အနိဿိတော စ ဝိဟရတိ၊ န စ ကိစ္ဆိ လောကေ ဥပါဒိယတိ။ ဧဝမ္ပိ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ။ (မ-၁-၇၀-၇၁။)

ကာယာနုပဿနာ အာနာပါနုပဗ္ဗ ပါဠိတော်အနက်

၁။ ဘိက္ခဝေ = ရဟန်းတို့။ ကထဉ္စ = အဘယ်သို့သော အပြားအားဖြင့်။ ဘိက္ခု = ယောဂါဝစရ ရဟန်းသည်။ ကာယေ = ကာယ၌။ ကာယာနုပဿီ = ကာယဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ = နေလေသနည်း။

ဘိက္ခဝေ = ရဟန်းတို့။ ဣဓ = ဤသာသနာတော်၌။ ဘိက္ခု = ယောဂါဝစရရဟန်းသည်။ အရညဂတော ဝါ = တောအရပ်သို့ ကပ်ရောက်၍သော်လည်းကောင်း။ ရုက္ခမူလဂတော ဝါ = သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်ရောက်၍သော်လည်းကောင်း။ သုညာဂါရဂတော ဝါ = ဆိတ်ငြိမ်ရာကျောင်းသို့ ကပ်ရောက်၍သော်လည်းကောင်း။ ပလ္လက္ခိ = ထက်ဝယ်ကို။ အာဘုဇိတွာ = ခွေ၍။ ဥဇုံ = ဖြောင့်စွာ။ ကာယံ = အထက်ပိုင်းကိုယ်ကို။ ပဏိဓာယ = ထား၍။ ပရိမုခံ = ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု။ သတိံ = သတိကို။ ဥပဋ္ဌပေတွာ = ရှေးရှု ဖြစ်စေ၍ တည်စေ၍။ နိသီဒတိ = ထိုင်၏။ သော = ထိုယောဂါဝစရရဟန်းသည်။ သတောဝ = သတိရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ အဿသတိ = ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏။ သတောဝ = သတိရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ပဿသတိ = ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏။

၂။ ဒီဃံ ဝါ = ရှည်သည်မူလည်းဖြစ်သော။ အဿသန္ဓော = ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ဒီဃံ = ရှည်သော။ အဿသာမိတိ = ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ = ကွဲကွဲပြားပြား သိ၏။ ဒီဃံ ဝါ = ရှည်သည်မူလည်းဖြစ်သော။ ပဿသန္ဓော = ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ဒီဃံ = ရှည်သော။ ပဿသာမိတိ = ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ = ကွဲကွဲပြားပြား သိ၏။

ရဿံ ဝါ = တိုသည်မူလည်းဖြစ်သော။ အဿသန္ဓော = ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေသည် ရှိသော်။ ရဿံ = တိုသော။ အဿသာမိတိ = ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ = ကွဲကွဲပြားပြား သိ၏။ ရဿံ ဝါ = တိုသည်မူလည်းဖြစ်သော။ ပဿသန္ဓော = ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေသည် ရှိသော်။ ရဿံ = တိုသော။ ပဿသာမိတိ = ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ = ကွဲကွဲပြားပြား သိ၏။

သဗ္ဗကာယပဋိသံဝေဒီ = ဝင်သက်လေ၏ အစအလယ်အဆုံး အကုန်လုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ဖြစ်၍။ အဿသိဿာမိ = ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့။ ဣတိ = ဤသို့။ သိက္ခတိ = ကျင့်၏။ သဗ္ဗကာယပဋိသံဝေဒီ = ထွက်သက်လေ၏ အစ အလယ် အဆုံး အကုန်လုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ဖြစ်၍။ ပဿသိဿာမိ = ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့။ ဣတိ = ဤသို့။ သိက္ခတိ = ကျင့်၏။ ကာယသင်္ခါရံ = ရုန့်ရင်းသော အဿာသ-ပဿာသ ကာယသင်္ခါရကို။ ပဿမ္ဘယံ = ငြိမ်းစေလျက်။ အဿသိဿာမိ = ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့။ ဣတိ = ဤသို့။ သိက္ခတိ = ကျင့်၏။ ကာယသင်္ခါရံ = ရုန့်ရင်းသော အဿာသပဿာသ ကာယသင်္ခါရကို။ ပဿမ္ဘယံ = ငြိမ်းစေလျက်။ ပဿသိဿာမိ = ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့။ ဣတိ = ဤသို့။ သိက္ခတိ = ကျင့်၏။

၃။ ဘိက္ခဝေ = ရဟန်းတို့။ သေယျထာပိ = ဖြစ်သင့်ဖြစ်ရာ နှိုင်းခိုင်းဖွယ်ရာ လောကဥပမာသည်ကား။ ဒက္ခော = ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော။ ဘမကာရော ဝါ = ပန်းပွတ်သမားသည်သော်လည်းကောင်း။ ဘမကာရန္တေဝါသီ ဝါ = ပန်းပွတ်သမား၏ တပည့်သည်သော်လည်းကောင်း။ ဒီဃံ ဝါ = ရှည်စွာမူလည်း။ အဉ္ဇန္တော = ဆွဲငင်လတ်သော်။ ဒီဃံ = ရှည်စွာ။ အဉ္ဇာမိတိ = ဆွဲငင်၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ = သိ၏။ ရဿံ ဝါ = တိုစွာမူလည်း။ အဉ္ဇန္တော = ဆွဲငင်လတ်သော်။ ရဿံ = တိုစွာ။ အဉ္ဇာမိတိ = ဆွဲငင်၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ = သိ၏။ ဘိက္ခဝေ = ရဟန်းတို့။ ဧဝမေဝ ခေါ = ဤဥပမာအတူသာလျှင်။ ဘိက္ခု = ယောဂါဝစရရဟန်းသည်။ ဒီဃံ ဝါ = ရှည်သည်မူလည်းဖြစ်သော။ အဿသန္ဓော = ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ပ ။ သိက္ခတိ = ကျင့်၏။

[မှတ်ချက် — ကာယောတိ ဒွေ ကာယာ နာမကာယော စ ရူပကာယော စ။ ကတမော နာမကာယော ဝေဒနာ သညာ စေတနာ ဖဿော မနသိကာရော။ နာမဉ္စ နာမကာယော စ၊ ယေ စ ဝုစ္စန္တိ စိတ္တသင်္ခါရာ၊ အယံ နာမကာယော။ ။ ကတမော ရူပကာယော။ စတ္တာရော စ မဟာဘူတာ စတုန္ဒြေ မဟာဘူတာနံ ဥပါဒါယရူပံ အဿာသော စ ပဿာသော စ နိမိတ္တဉ္စ ဥပနိဗန္ဓနာ ယေ စ ဝုစ္စန္တိ ကာယသင်္ခါရာ၊ အယံ ရူပကာယော။ (ပဋိသံ-၁၈၁။) — **အနုပဿနာ ဉာဏန္တိ** သမထဝသေန နိမိတ္တဿ အနုပဿနာ၊ ဝိပဿနာဝသေန အဿာသ-ပဿာသေ၊ တန္တိဿယဉ္စ ကာယံ “ရူပ”န္တိ၊ စိတ္တံ တံသမ္ပယုတ္တဓမ္မေ စ “အရူပ”န္တိ ဝဝတ္ထပေတွာ နာမရူပဿ အနုပဿနာ စ ဉာဏံ၊ တတ္ထ ယထာဘူတာဝဗောဓော။ (မဟာဋီ-၁-၃၂၀။) ဤ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ္ဂပါဠိတော်၊ မဟာဋီကာတို့နှင့်အညီ - ကာယကို အဿာသပဿာသကာယ၊ ရူပကာယ၊ နာမကာယ — ဟု ဤနေရာမှစ၍ ဘာသာပြန်ဆိုထားပါသည်။]

၄။ ကုတိ = ဤသို့။ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ ကာယေ = အဇ္ဈတ္တဖြစ်သော ကာယ၌မူလည်း ၊ ဝါ ၊ အဇ္ဈတ္တဖြစ်သော အဿာသပဿာသကာယ၊ ရူပကာယ၊ နာမကာယ၌မူလည်း။ ကာယာနုပဿီ = ကာယဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ = နေလေ၏။ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ကာယေ = ဗဟိဒ္ဓဖြစ်သော ကာယ၌မူလည်း၊ ဝါ၊ ဗဟိဒ္ဓဖြစ်သော အဿာသပဿာသကာယ၊ ရူပကာယ၊ နာမကာယ၌မူလည်း။ ကာယာနုပဿီ = ကာယဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ = နေလေ၏။ အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ကာယေ = အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓဖြစ်သော ကာယ၌မူလည်း ၊ ဝါ ၊ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓဖြစ်သော အဿာသပဿာသကာယ၊ ရူပကာယ၊ နာမကာယ၌မူလည်း။ ကာယာနုပဿီ = ကာယဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ = နေလေ၏။

၅။ ကာယသ္မိံ = ကာယ၌ ၊ ဝါ ၊ အဿာသပဿာသကာယ၊ ရူပကာယ၊ နာမကာယ၌။ သမုဒယဓမ္မာနုပဿီ ဝါ = ဖြစ်ကြောင်းသဘောနှင့် ဖြစ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍မူလည်း။ ဝိဟရတိ = နေလေ၏။ ကာယသ္မိံ = ကာယ၌ ၊ ဝါ ၊ အဿာသပဿာသကာယ၊ ရူပကာယ၊ နာမကာယ၌။ ဝယဓမ္မာနုပဿီ ဝါ = ချုပ်ကြောင်းသဘောနှင့် ချုပ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍မူလည်း။ ဝိဟရတိ = နေလေ၏။ ကာယသ္မိံ = ကာယ၌ ၊ ဝါ ၊ အဿာသပဿာသကာယ၊ ရူပကာယ၊ နာမကာယ၌။ သမုဒယဝယ-ဓမ္မာနုပဿီ ဝါ = ဖြစ်ကြောင်းသဘောနှင့် ဖြစ်ခြင်းသဘော၊ ချုပ်ကြောင်းသဘောနှင့် ချုပ်ခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍မူလည်း။ ဝိဟရတိ = နေလေ၏။

၆။ ပန = နောက်တစ်မျိုးသော်ကား။ ကာယောဝ = ကာယသည်သာလျှင် ၊ ဝါ ၊ အဿာသပဿာသကာယ၊ ရူပကာယ၊ နာမကာယသည်သာလျှင်။ အတ္ထိ = ရှိ၏။ ကုတိ = ဤသို့လျှင်။ အဿ = ထိုယောဂါဝစရ ရဟန်း၏ သန္တာန်၌။ သတိ = သတိသည်။ ပစ္စုပ္ပန်တာ = ရှေးရှုတည်သည် = ထင်လှသည်။ ဟောတိ = ဖြစ်၏။ သာ သတိ = ထိုသတိသည်။ ယာဝဒေဝ ဉာဏမတ္တာယ = ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အဆင့်ဆင့် တိုးပွားရန် အလို့ငှာသာလျှင်။ ယာဝဒေဝ ပဋိသတိမတ္တာယ = ဝိပဿနာသတိ၏ အဆင့်ဆင့် တိုးပွားရန် အလို့ငှာသာလျှင်။ ဟောတိ = ဖြစ်၏။ အနိဿိတော စ = တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မမှီတွယ်မှု၍လည်း။ ဝိဟရတိ = နေလေ၏။ လောကေ = ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော လောက၌။ ကိဉ္စိ = တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှလည်း။ န ဥပါဒါယတိ = တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် “ငါ-ငါ့ဥစ္စာ”ဟု မစွဲယူတော့ပေ။ ဘိက္ခဝေ = ရဟန်းတို့။ ဧဝမ္ပိ ခေါ = ဤသို့လည်း။ ဘိက္ခု = ယောဂါဝစရ ရဟန်းသည်။ ကာယေ = ကာယ၌။ ကာယာနုပဿီ = ကာယဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ = နေလေ၏။ (မ-၁-၇၀-၇၁။)

အာနာပါနဿတိသမာဓိပိုင်း

ဤ အထက်ပါ ဘုရားဟောဒေသနာတော်နှင့်အညီ - နိဗ္ဗာနဂါမိနိပဋိပဒါ အမည်ရသော ဤကျမ်း၌
အာနာပါနကျင့်စဉ်ကို —

၁။ အာနာပါနဿတိသမာဓိပိုင်း၊

၂။ ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း၊

၃။ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း၊

၄။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပိုင်း၊

၅။ လက္ခဏာဒိစတုက္ကပိုင်း၊

၆။ ဝိပဿနာပိုင်း —

ဤသို့ အပိုင်းကြီးများ (၆)ပိုင်းခွဲလျက် အဆင့်ဆင့် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ရေးသားတင်ပြသွားမည်
ဖြစ်ပေသတည်း။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း

မဂ္ဂင် (၈)ပါးတွင် အကျုံးဝင်လျက်ရှိသော သမ္မာသမာဓိဟူသော မဂ္ဂင်နှင့် ပြည့်စုံရေးအတွက် သမထ ကမ္မဋ္ဌာန်း (၄၀)တို့တွင် တစ်ခုခုသော ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် သမာဓိ ထူထောင်ရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကျမ်းတွင်ကား **အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း**ဖြင့် သမာဓိထူထောင်ပုံကို ရှေးဦးစွာ ရေးသားတင်ပြပေအံ့။

ဣဒံ ပန အာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာနံ ဂရုကံ ဂရုကဘာဝနံ ဗုဒ္ဓ-ပစ္စေကဗုဒ္ဓ-ဗုဒ္ဓပုတ္တာနံ မဟာပုရိသာနံယေဝ မနသိကာရဘူမိဘူတံ၊ န စေဝ ဣတ္ထရံ၊ န စ ဣတ္ထရသတ္တသမာသေဝိတံ။ ယထာ ယထာ မနသိကရိယတိ၊ တထာ တထာ သန္တဉ္စေဝ ဟောတိ သုခုမဉ္စ။ တသ္မာ ဧတ္ထ ဗလဝတိ သတိ စ ပညာ စ ဣစ္ဆိတဗ္ဗာ။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၇၆။)

= ဤ အာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသည်ကား ခဲယဉ်း၏၊ ခဲယဉ်းသော ဘာဝနာလုပ်ငန်းရပ်လည်း ဖြစ်၏။
(၁) ဗုဒ္ဓ၊ (၂) ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ (၃) ဗုဒ္ဓပုတ္တ = ဘုရားသားတော် ဗုဒ္ဓသာဝက ဖြစ်ကြကုန်သော မဟာပုရိသ အမည် ရသည့် ယောက်ျားမြတ်တို့၏သာလျှင် နှလုံးသွင်းရာ ဘုံဌာနဖြစ်၏။ သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်ကား မဟုတ်ပေ။ သိမ်သိမ် ငယ်ငယ် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါသည် မှီဝဲပွားများနိုင်သော ဘာဝနာလုပ်ငန်းရပ်လည်း မဟုတ်ပေ။ အကြင် အကြင် သို့သော် အခြင်းအရာအားဖြင့် နှလုံးသွင်းပွား၏။ ထိုထိုအခြင်းအရာအားဖြင့် ငြိမ်လည်း ငြိမ်သက်၏။ နူးညံ့လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့၏။ ထို့ကြောင့် ဤ အာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း၌ အလွန် အားကောင်း အားသန်သော သတိကို လည်းကောင်း၊ ပညာကိုလည်းကောင်း အလိုရှိအပ်ပေသည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၇၆။)

ဤ အထက်ပါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာစကားရပ်၌ မဟာပုရိသာနံယေဝ-အရ မဟာပုရိသ အမည်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့၏သာလျှင် နှလုံးသွင်းရာ ဘုံဌာနဖြစ်ကြောင်း မိန့်ဆိုထားသည့်အတွက် ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းနှင့် မသင့်သည်ကိုကား ဤကျမ်းကလည်း လက်ခံလျက်ပင် ရှိပါသည်။ သို့သော် အချို့အချို့သော အရာဌာနတို့၌ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများကိုသာလျှင် မဟာပုရိသဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲထား သော်လည်း ဤ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း၌ကား မဟာပုရိသအရ -

- ၁။ ဗုဒ္ဓ = သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်၊
- ၂။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ = ပစ္စေကဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၊
- ၃။ ဗုဒ္ဓပုတ္တ = သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သားတော် ဗုဒ္ဓသာဝက - ဟု

သုံးမျိုးဖော်ပြထားသဖြင့် နံပါတ် (၃)ဖြစ်သည့် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တပည့်သားဖြစ်သော ဗုဒ္ဓသာဝက စာရင်းတွင် အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည်လည်း ပါဝင်ကောင်း ပါဝင်နိုင်ပေသည်။ သို့အတွက် ဤအာနာ ပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို လက်တွေ့ ပွားများ အားထုတ်ကြည့်သင့်လှပေသည်။ (အကယ်၍ အသင်ယောဂီသူတော် ကောင်းသည်လည်း ဗုဒ္ဓပုတ္တ အမည်ရသည့် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သာဝက စာရင်းတွင် မပါဝင် လျှင်ကား အသင် ယောဂီသူတော်ကောင်း၏ ကံတရားပင် ဖြစ်ပေသည်။) သို့သော် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် သမာဓိကိုထူထောင်ရာဝယ် အောင်မြင်မှုကို မရရှိခဲ့ပါလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း (၄၀)တို့တွင် အခြားသင့်တော်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်း တစ်ခုခုဖြင့် ပြောင်း၍ သမာဓိထူထောင်သင့်ပေသည်။ အခြားကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ဖြင့် သမာဓိထူထောင်ပုံကို ပဉ္စမတွဲ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်းတွင် ကြည့်ပါ။

အာနာပါနချီးမွမ်းခန်း

အယမှီ ခေါ် ဘိက္ခုဝေ အာနာပါနဿတိသမာဓိ ဘာဝိတော ဗဟုလီကတော သန္တော စေဝ ပဏီတော စ အသေစနကော စ သုခေါ စ ဝိဟာရော၊ ဥပ္ပန္နုပ္ပန္နန္တ စ ပါပကေ အကုသလေ ဓမ္မေ ဌာနသော အန္တရဓာပေတိ ဝူပသမေတိ။ (သံ-၃-၂၇၉။)

= ရဟန်းတို့ . . . ဤ အာနာပါနဿတိသမာဓိသည် ပွားများအပ်သည်ရှိသော် ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့အလာ ပြုလုပ်အပ်သည်ရှိသော် ငြိမ်လည်း ငြိမ်သက်၏၊ မွန်လည်း မွန်မြတ်၏၊ ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်စရာလည်း မရှိ၊ ချမ်းသာစွာနေရာလည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းသော အကုသိုလ် အယုတ်တရားတို့ကိုလည်း တစ်ခဏချင်း ကွယ်ပျောက် ငြိမ်းအေးစေနိုင်၏။

ရဟန်းတို့ . . . နွေလတို့၏ နောက်ဆုံးလ၌ အထက်သို့ လွင့်တက်သော မြူမှုန်ကို အခါမဲ့ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသော မိုးကြီးသည် တစ်ခဏချင်း ကွယ်ပျောက် ငြိမ်းအေးစေနိုင်သကဲ့သို့ ဤဥပမာအတူပင် ရဟန်းတို့ အာနာပါနဿတိသမာဓိသည် ပွားများအပ်သည်ရှိသော် ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့အလာ ပြုအပ်သည်ရှိသော် ငြိမ်လည်း ငြိမ်သက်၏၊ မွန်လည်း မွန်မြတ်၏၊ ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်စရာလည်း မရှိ၊ ချမ်းသာသော နေရာလည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းကုန်သော အကုသိုလ် အယုတ်တရားတို့ကိုလည်း တစ်ခဏချင်း ငြိမ်းအေး ကွယ်ပျောက်စေနိုင်၏။ (သံ-၃-၂၇၉-၂၈၀။)

ရဟန်းတော်များ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်ချင်လာအောင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း၏ ငြိမ်သက်မွန်မြတ်ပုံ အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားပုံကို ချီးမွမ်းထားတော်မူသော စကားတော်များ ဖြစ်ကြ၏။

သန္တ - ပဏီတ = ငြိမ်သက် မွန်မြတ်ပုံ — အသုဘအလောင်းကောင်လျှင် အာရုံရှိသော အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းစာသတ်သည် ပဋိဝေဓ မည်၏။ အသုဘဘာဝနာထူးကြောင့် ပြီးစီးပြည့်စုံလာသော အသုဘစာသတ်သည် မိမိ၏ အသုဘအလောင်းကောင်၏ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် ပဋိကူလအာရုံကို ထိုးထွင်းသိလျက်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအသုဘအလောင်းကောင်၏ ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် အသုဘအခြင်းအရာ သဘာဝအတိုင်း ထိုးထွင်းသိလျက်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာရကား ယင်းအသုဘစာသတ်ကို ပဋိဝေဓဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ ယင်းပဋိဝေဓ အမည်ရသော အသုဘစာသတ်သည် အသုဘအလောင်းကောင်အာရုံကို စိုက်စိုက်စူးစူး အထူးမြဲမြံ ရှုအားသန်နေသော စာသတ်သက်၏ စွမ်းအားကြောင့်သာလျှင် ငြိမ်သက် မွန်မြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ထိုအသုဘစာသတ်သည် အသုဘအလောင်းကောင်ဟူသော ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာရုံရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ် အသုဘအလောင်းကောင်ဟူသော အာရုံ ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း အာရုံ၏ အစွမ်းဖြင့် ငြိမ်သက် မွန်မြတ်သည်ကား မဟုတ်ပေ။

ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိကား ထိုအသုဘစာသတ်ကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းပရိယာယ်ဖြင့် မငြိမ်သက်မှု မမွန်မြတ်မှု မဖြစ်၊ စင်စစ်သော်ကား အာနာပါနဿတိသမာဓိ၏ တည်ရာအာရုံဖြစ်သော ကြည်လင်တောက်ပနေသော အာနာပါနပဋိဘာဂနိမိတ်ဟူသော အာရုံ၏ ငြိမ်သက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပဋိဝေဓအမည်ရသည့် စာသတ်ဟုခေါ်ဆိုအပ်သော စာသတ်၏ ငြိမ်သက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိသည်ကား ငြိမ်သက်၏၊ အထူးသဖြင့် ငြိမ်သက်၏၊ ငြိမ်းအေး၏။ ကြည်လင်တောက်ပနေသော အာနာပါနပဋိဘာဂနိမိတ်ဟူသော အာရုံ၏ မွန်မြတ်

သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အာနာပါနပဋိဘာဂနိမိတ်ကို အာရုံမူနေသော ဈာန်အင်္ဂါတို့၏ မွန်မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိသည် မွန်မြတ်၏။ မရောင့်ရဲခြင်းကို ပြုတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိကို သန္တ - ပဏီတ = ငြိမ်သက် မွန်မြတ်၏ဟု ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းမြှောက်စားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၅၉။)

အသေစနက - သုခဝိဟာရ

ကသိုဏ်းဈာန်များကို ရရှိအောင် ပွားများအားထုတ်လိုသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ပထဝီကသိုဏ်းဝန်းစသည့် ထိုထိုကသိုဏ်းဝန်းများကို ပြုလုပ်ရ၏။ ထိုသို့ ကသိုဏ်းဝန်း ပြုလုပ်ရခြင်းကို ပရိကံ တစ်မျိုးဟု ခေါ်၏။ ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိကား ငြိမ်သက်မွန်မြတ်မှုကို ရွက်ဆောင်ပေးနိုင်သည့် တစ်စုံတစ်ခုသော သွန်းလောင်းထည့်စွက်အပ်သော ဖြည့်စွက်ပေးရမည့် ကသိုဏ်းဝန်း ပြုလုပ်ခြင်းကဲ့သို့သော ပရိကံ ပြုလုပ်ခြင်းစသော အကြောင်းတစ်ပါး ထင်ရှားမရှိခြင်းကြောင့် အသေစနက မည်၏။ ဤအာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း၌ ငြိမ်သက်မှု၏ အကြောင်းဖြစ်သော သွန်းလောင်းထည့်စွက်အပ်သော အကြောင်းတစ်ပါး မရှိ။ ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိကား ပရိကံ ပြုလုပ်ခြင်းစသော အကြောင်းတစ်ပါးနှင့် ရောယှက်မှု မရှိသောကြောင့် သီးသန့်ကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ အကြောင်းတစ်ပါးနှင့် ဆက်ဆံမှု မရှိပေ။ ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိ၌ ငြိမ်သက်မှု၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော ပရိကံလည်း မရှိ။ ဤ အာနာပါနဿတိသမာဓိ၌ ဥပစာရသမာဓိဖြင့်မူလည်း ငြိမ်သက်မှု ရှိသည်ကား မဟုတ်။ အခြားအခြားကမ္မဋ္ဌာန်းများ၌ ဥပစာရဈာန် ဥပစာရသမာဓိအခိုက်၌ နီဝရဏတရားများ ကင်းရှင်း၍ သွားခြင်း ဈာန်အင်္ဂါများ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဟူသော အကြောင်းနှစ်ရပ်ကြောင့် ငြိမ်သက်မှု ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ ဤအာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိသည်ကား ဝင်လေ ထွက်လေဟူသော အာနာပါနကို စ၍ နှလုံးသွင်းသည့် အချိန်မှစ၍ မိမိ၏ သဘောအားဖြင့်သာလျှင် ငြိမ်လည်းငြိမ်သက် မွန်လည်းမွန်မြတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခု ဖြစ်၏။

အဘယဂိရိဝါသီ ခေါ် မြောက်ကျောင်းနေ ဆရာတော်တို့ကား ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိကား ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် နောက်ထပ် ထပ်ထည့်အပ် သွန်းထည့်အပ်သော အဆီဩဇာ မလို၊ ပင်ကိုယ်က အဆီဩဇာ ရှိပြီးသား ပြည့်ဝပြီးသား ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်၏။ သဘာဝအားဖြင့်ပင်လျှင် ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဤအထက်တွင် ဖွင့်ဆိုရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း နောက်ထပ် သွန်းလောင်း ထည့်စွက်အပ်သော ပရိကံ ပြုလုပ်ခြင်း စသော အကြောင်းတစ်ပါး မရှိသည်လည်းဖြစ်သော ဤအာနာပါနဿတိသမာဓိကို ဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်းသော ခဏ၌ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း ကာယိကသုခ၊ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း စေတသိကသုခ ဟူသော နှစ်မျိုးသော သုခကို ရခြင်းငှာ ဖြစ်သောကြောင့် ချမ်းသာသောနေရာ ချမ်းသာသောနေခြင်း ဟူ၍လည်း သိရှိပါလေ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၅၉-၂၆၀။)

ဤ၌ ကြည်လင်တောက်ပနေသော အာနာပါနပဋိဘာဂနိမိတ်ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်ဟူသော ဈာန်စိတ်များကြောင့် ဖြစ်ကြသော စိတ္တဇရုပ်တို့ကား မွန်မြတ်သော ပဏီတစိတ္တဇရုပ်တို့တည်း။ ယင်းစိတ္တဇရုပ်တို့ကား ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ ရူပကာယတစ်ခုလုံး၌ အနံ့အပြား ပျံ့နှံ့၍ ဖြစ်နေကြ၏။ ယင်းရုပ်တို့ကား ဩဇာလျှင် (၈)ခုမြောက်ရှိသော ဩဇဋ္ဌမကရုပ်တို့တည်း။ ယင်းမွန်မြတ်သော ပဏီတစိတ္တဇရုပ်တို့ဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ခန္ဓာအိမ်ရှိသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်၏

ချမ်းသာခြင်း ကာယိကသုခကို ထိုအချိန်၌ ရရှိနေ၏။ သို့အတွက် ယင်းအာနာပါနဈာန်စိတ်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မွန်မြတ်သော ပဏီတစိတ္တဇရုပ်တို့ဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ခန္ဓာအိမ်ရှိသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ယင်းအာနာပါနဈာန်စိတ်များက ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း ကာယိကသုခကို ရရှိဖို့ရန် ဖြစ်စေသည်ဟု မှတ်ပါ။ ထိုသို့ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း ကာယိကသုခကို ရရှိအောင် ဈာန်စိတ်က ဖြစ်စေမှုကို ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ် သိရှိခွင့်ရခြင်းမှာ သို့မဟုတ် ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း ကာယိကသုခကို ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်ရရှိခြင်းမှာ အာနာပါနဈာန်မှ ထလာသော အချိန်ကာလ၌သာ ရရှိသည်ဟု မှတ်ပါ။ အကြောင်းမူ ဈာန်ဝင်စားဆဲ ခဏ၌ စေတသိကသုခ အမည်ရသည့် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်က ခံစားနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန်တို့ကား သုခဝေဒနာနှင့်ယှဉ်၍ ထိုအချိန်၌ စေတသိကသုခဟူသည့် စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိသည်ကား မှန်၏။ စတုတ္ထဈာန်ကား ဥပေက္ခာဝေဒနာနှင့် ယှဉ်နေသဖြင့် မည်သို့လျှင် ထိုစတုတ္ထဈာန် ဝင်စားဆဲခဏ၌ စေတသိကသုခဟူသည့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ထိုစတုတ္ထဈာန်က ဖြစ်စေနိုင်ပြန်ပါသည်။ မေးရန် ရှိ၏။ ဥပေက္ခာယ ဝါ သန္တဘာဝေန သုခဂတိကတ္တာ = ဥပေက္ခာဝေဒနာသည်လည်း ငြိမ်သက်သည့် သဘာဝစွမ်းအားရှိခြင်းကြောင့် သုခဝေဒနာနှင့် အလားတူရကား ထိုစတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားဆဲခဏ၌လည်း စိတ်ချမ်းသာမှု စေတသိကသုခ ရှိသည်သာဟု သိရှိပါလေ။ (မဟာဋီ-၁-၃၁၃။)

တစ်ဖန် အာနာပါနဿတိသမာဓိသည် မိမိ၏ ရုပ်နာမ်သန္တာန်အစဉ်၌ ဈာန်ဖြင့် မပယ်ခွာအပ် မနှုတ်ပယ်အပ်ကုန်သေးသော မိုက်မဲသည့် အဝိဇ္ဇာအကြောင်းခံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းကုန်သော အကုသိုလ်အယုတ်တရားတို့ကို မိမိ (= ဈာန်စိတ်) ဖြစ်သော ခဏ၌ပင်လျှင် ပယ်ခွာထားနိုင်၏။ ကောင်းစွာ (ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်ဖြင့်) ငြိမ်းအေးစေနိုင်၏။ တစ်နည်းဆိုသော် လောဘ ဒေါသ မောဟ စသော ကိလေသာထု အစိုင်အခဲကို ဖောက်ခွဲလျက် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်းအဖို့ ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အာနာပါနစတုတ္ထဈာန်သမာဓိကို ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒကပြု၍ ဝိပဿနာဉာဏ်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း ရရှိအောင် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အရိယမဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသော ကြီးပွားခြင်းသို့ ရောက်ရှိလတ်သော် ကိလေသာထု အစိုင်အခဲကို အရိယမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်နိုင်၏။ အရိယဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာအပူမီး ဟူသမျှကို ငြိမ်းအောင် ငြိမ်းနိုင်၏။ ငြိမ်းအေးစေနိုင်၏။ ဤကား အထက်ပါ ပါဠိတော်၏ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပေသည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၅၉-၂၆၀။)

အာနာပါန - ပြည်တည်ခန်း

ဣဒ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု အရညဂတော ဝါ ရုက္ခမူလဂတော ဝါ သုညာဂါရဂတော ဝါ နိသီဒတိ ပလ္လင်္ကီ အာဘုဇိတွာ ဥဇ္ဇံ ကာယံ ပဏီဓာယ ပရိမုခံ သတိံ ဥပဋ္ဌပေတွာ၊ သော သတောဝ အဿသတိ၊ သတောဝ ပဿသတိ။ (သံ-၃-၂၈၀။ မ-၁-၇၀။ ဝိ-၁-၈၈။)

ရဟန်းတို့ . . . ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တောသို့ သွားရောက်၍ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ သွားရောက်၍ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်စေ တင်ပလွင်ခွေပြီးလျှင် အထက်ပိုင်း ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထား၍ သတိကို အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု ဖြစ်စေလျက် ထိုင်နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် သတိရှိလျက်သာလျှင် ဝင်သက်လေကို ရှူသွင်း၏။ သတိရှိလျက်သာလျှင် ထွက်သက်လေကို ရှူထုတ်၏။ (သံ-၃-၂၈၀။ မ-၁-၇၀။ ဝိ-၁-၈၈။)

တောသို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ သွားရောက်၍ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်စေဟူသော ဤစကားသည်ကား အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်သော အားထုတ်လိုသော ယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်၏ အာနာပါနဿတိသမာဓိဘာဝနာအား လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို သိမ်းဆည်းဖို့ရန် မှီဝဲဖို့ရန် ညွှန်ပြသော စကားတော်ဖြစ်သည်။ နေ့ညဉ့်သံသရာ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အဆင်း အသံ စသည်ဖုံဖုံ ထိုထိုအာရုံမျိုးစုံတို့၌ အစဉ်မပြတ် ပြေးသွား စူးဝင်နေသော ဤယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်၏ စိတ်သည် အာနာပါနဿတိသမာဓိ၏ တည်ရာအာရုံဖြစ်သော အာနာပါနအာရုံသို့ တက်ရောက်ခြင်းငှာ အလိုမရှိ ဖြစ်နေ၏။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ အခိုင်းရခက်ခဲသောနွား တပ်ထားသော လှည်းသည် ခရီးမဟုတ်ရာ လှည်းလမ်းမဟုတ်ရာ အရပ်သို့သာလျှင် ပြေးသွားသကဲ့သို့ အလားတူပင် ဤယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်၏ စိတ်သည် အာနာပါနအာရုံတည်းဟူသော အာနာပါနဘာဝနာ ခရီးမှန်လမ်းကြောင်းမှ တိမ်းစောင်းနေသည့် ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်ချုပ်တို့ရှိရာ ဘာဝနာခရီးမှန် မဟုတ်ရာ အရပ်သို့သာလျှင် ပြေးသွား၍ နေတတ်၏။ ထိုကြောင့် နှိုင်းခိုင်းဖွယ်ရာ လောကဥပမာ မည်သည်ကား - နွားထိန်းယောက်ျားသည် ကောက်ကျစ်သော၊ မိခင်နွားမ၏ နို့ရည်ကို သောက်သုံးရ၍ ကြီးပြင်းလာရသော နွားသားငယ်ကို ဆိုဆုံးမလိုသည် ရှိသော် ထိုနွားသားငယ်ကို မိခင်နွားမကြီးမှ ဖယ်ရှား၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော တစ်နေရာ၌ ခိုင်ခံ့သည့် တိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို စိုက်၍ ထိုတိုင်၌ ထိုနွားသားငယ်ကို ခိုင်ခံ့သော ကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ထားလေရာ၏။ ထိုသို့ ဖွဲ့ချည်ထားသည်ရှိသော် ထိုနွားထိန်းယောက်ျား၏ ထိုကောက်ကျစ်သော နွားသားငယ်သည် ဤမှ ထိုမှလည်း တုန်လှုပ်၍ ပြေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုချည်တိုင်ကိုပင်လျှင် မှီ၍ ထိုင်မူလည်း ထိုင်လေရာသကဲ့သို့ မှီ၍ အိပ်မူလည်း အိပ်လေရာသကဲ့သို့ - ဤဥပမာအတူပင်လျှင် နေ့ညဉ့်သံသရာ ရှည်မြင့်စွာသော အချိန်အခါ ကာလပတ်လုံး ရူပါရုံစသည့် ထိုထိုအာရုံကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော သာယာအပ်သော ချမ်းသာသည့်ခံစားမှု သုခဝေဒနာဟူသော အာရုံ၏ ရသာရည်ကို သောက်သုံးရသဖြင့် ကြီးပြင်း၍လာရသော ရာဂ ဒေါသ မောဟ စသည့် အယုတ်တရားတို့က ဖျက်ဆီးထားသဖြင့် ပျက်စီး၍နေသော မိမိ၏စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆိုဆုံးမလိုသော ဤယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်သည်လည်း ရူပါရုံစသည့် ထိုထိုအာရုံမှ မိမိ၏စိတ်ကို ဖယ်ရှားလျက် တောအရပ်သို့ ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ဖြစ်စေ ဝင်ရောက်လျက် ထိုအရပ်၌ ဝင်လေ ထွက်လေဟူသော ချည်တိုင်၌ မိမိ၏ စိတ်ကို သတိတည်းဟူသော ကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ထားအပ်ပေသည်။ ဤသို့ ဖွဲ့ချည်ထားသည်ရှိသော် ထိုယောဂါဝစရရဟန်း၏ ထိုစိတ်သည် ရှေး၌ လေ့လာကျက်စားဖူးသော အာရုံကို မရရှိသည်ဖြစ်၍ ဤမှ ထိုမှလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည် ဖြစ်၍လည်း သတိတည်းဟူသော ကြိုးကို ဖြတ်တောက်၍ ပြေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုအာနာပါနအာရုံကိုသာလျှင် ဥပစာရသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိဟု နှစ်မျိုးပြားသော သမာဓိ၏ အစွမ်းဖြင့် မှီ၍မူလည်း ထိုင်နေ၏။ မှီ၍မူလည်း အိပ်နေ၏။ ထိုကြောင့် ရှေးရှေး အဋ္ဌကထာဆရာတော်တို့သည် အောက်ပါ ဂါထာကို မိန့်ဆိုတော်မူကြလေသည်။

ယထာ ထမ္ဘေ နိဗ္ဗန္ဓေယျ၊ ဝစ္ဆိံ ဒမံ နရော ဣဓ။
ဗန္ဓေယျေဝံ သကံ စိတ္တံ၊ သတိယာရမ္ပဏေ ဒဠိ။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၁။ ဝိ-ဋ္ဌ-၂-၁၂။ ဒီ-ဋ္ဌ-၂-၃၅၃။ မ-ဋ္ဌ-၁-၂၅၂။)

= စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သော နွားသားငယ်ကို ဆုံးမလိုသော လူသားတစ်ဦးသည် ခိုင်ခံ့သော ချည်တိုင်၌ ဖွဲ့ချည်၍ ထားလေရာသကဲ့သို့ ဤဥပမာအတူ ဤသာသနာတော်၌ ပြက်ချော်ချော်နိုင်လှသော မိမိ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမလိုသော ရဟန်းတော်သည် ထိုစိတ်ကို သတိတည်းဟူသော ကြိုးဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ မြဲမြံစွာ တုတ်နှောင် ဖွဲ့ချည်ထားလေရာ၏။

တစ်နည်းဆိုရသော်

တစ်နည်းဆိုရသော် ကမ္မဋ္ဌာန်း အမျိုးမျိုးတွင် ဦးထိပ်သဖွယ် ဖြစ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကား ဤ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းပင် ဖြစ်၏။ ဤ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကား ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုမက ပွင့်ပေါ်တော်မူကြပြီးကုန်သော ခပ်သိမ်း ဥသို့ အလုံးစုံသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၊ အချို့သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၊ အချို့သော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်၏ တပည့်သာဝကတို့၏ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဟူသော တရားထူး တရားမြတ်ကို ရခြင်း၏ အနီးကပ်ဆုံး အကြောင်းတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်၏။ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းမှ တစ်ပါးသော အခြားအခြားသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်မျိုးမျိုး ဖြင့် ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒကအဖြစ် သမာဓိထူထောင်၍ သင်္ခါရတရားတို့ကို သိမ်းဆည်းလျက် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများအားထုတ်တော်မူကြသဖြင့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဟူသော တရားထူး တရား မြတ်ကို ရရှိပြီးသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့အဖို့ ဤ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းသည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်ဟူသော ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် ချမ်းသာစွာနေရခြင်း၏ အနီးကပ်ဆုံး အကြောင်းတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့သော ဂုဏ်အပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံနေသော ဤအာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို အမျိုးသွီးသံ အမျိုးသားသံ ဆင်သံ မြင်းသံစသော အသံမျိုးစုံတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက် ရှိသော ရွာနီးကျောင်းကို မစွန့်လွှတ်မူ၍ ပွားများ အား ထုတ်ခြင်းငှာ မလွယ်ကူလှပေ။ အကြောင်းမူ — သဒ္ဓကဏ္ဍကတ္တာ ဈာနဿ = ဈာန်၏ အသံဟူသော ဆူးငြောင့် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။

အကယ်စင်စစ်အားဖြင့်မူ ရွာနှင့်မနီးသော တောအရပ်၌ ယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်သည် ဤ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၍ အာနာပါန (= ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ)လျှင် အာရုံရှိသော စတုတ္ထဈာန် ကို ဖြစ်စေ၍ (၃၁)ဘုံအတွင်း၌ တည်ရှိသော တေဘူမကသင်္ခါရတရားတို့ကို လက္ခဏာရေး သုံးတန်တင်ကာ ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်၍ အမြတ်ဆုံးဖိုလ်ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိအံ့သောငှာ ပြုလွယ် ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်လိုသော ယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်အား လျော် လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ညွှန်ကြား ပြသတော်မူလိုသော ဘုရားရှင်သည် “တောအရပ်သို့ ကပ်ရောက်၍ ဖြစ်စေ” စသော စကားတော်များကို မိန့်ကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၁။)

မှန်ပေသည် — မြတ်စွာဘုရားသည် မြေကြန်အတတ်ကို တတ်သော ဆရာနှင့် တူတော်မူ၏။ မြေကြန် အတတ်ကို တတ်သော ဆရာသည် မြို့တည်ရန် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ကောင်းမြတ်သော နေရာမြေကို မြင်တွေ့ သည်ရှိသော် ကောင်းမွန်စွာ ဉာဏ်ပညာဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်လျက် “ဤအရပ်၌ မြို့ကို တည်ထောင် ဖန်ဆင်းကြ ကုန်လော့”ဟု ညွှန်ပြ၏။ ချမ်းချမ်းသာသာ လွယ်လွယ်ကူကူ ချောချောမောမောဖြင့် မြို့ကို တည်ထောင်ဖန်ဆင်း ပြီးလတ်သော် မင်းမျိုးမှ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရရှိသကဲ့သို့ ဤ ဥပမာအတူပင်လျှင် ထိုဘုရားရှင်သည် ယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်အား လျော်ကန်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ဉာဏ်တော် မြတ်ဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူလျက် “ဤတောအရပ် စသည်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများ အားထုတ်ပါ”ဟု ညွှန်ကြား ပြသတော်မူ၏။ ထိုနောင် ဘုရားရှင်၏ ညွှန်ကြားတော်မူချက်ကို ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင် လျက် ထိုတောအရပ်စသည်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်ပွားများအားထုတ်သော ယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်သည် သီလ-သမာဓိ-ပညာ သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ကို အစဉ်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများ အားထုတ်သဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်ရှိသော် “ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် စင်စစ်ကေန် အမှန် အားဖြင့် သိသင့်သိထိုက်သည့် သစ္စာဥပေယျ တရားမှန်သမျှကို ဆရာမကူ သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် မိမိအလိုလို ကိုယ် တော်တိုင်သာလျှင် မဖောက်မပြန် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ကုန်စင်အောင် သိတော်မူပါပေ၏”ဟု ဘုရားရှင်အပေါ်၌

အလွန်အမင်း ရှိသေတုပ်ဝပ်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်သည် လွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းကို ရရှိတော်မူ၏။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၁။)

အမြတ်ဆုံး ပူဇော်မှု

ဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော့မည့် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ညဉ့်အခါ၌ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ် အတွင်းဝယ် အင်ကြင်းပင်ပျိုအစုံတို့၏ အကြား၌ ခင်းထားအပ်သော ညောင်စောင်းထက်၌ လက်ျာနံတောင်းဖြင့် စောင်းလျက် လက်ျာခြေတော်ပေါ်၌ လက်ဝဲခြေတော်ကို အနည်းငယ်လွန်အောင် တင်ထားတော်မူလျက် သတိ သမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်တော်မူလျက် မြတ်သောအိပ်ခြင်း လျောင်းစက်ခြင်း ဣရိယာပုထ်ကို ပြုတော်မူ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ အင်ကြင်းပင်ပျိုအစုံတို့သည် အရင်းမှသည် အဖျားသို့တိုင်အောင် အခါမဲ့ ပန်းတို့ဖြင့် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်၍ နေကြကုန်၏။ အစုံအစုံသော အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့သာမက သစ်ပင်အားလုံးတို့သည်လည်း ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်လျက် ရှိကြလေကုန်၏။ ထိုမလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ သာမက အလုံးစုံသော စကြဝဠာ လောကဓာတ်ပေါင်း တိုက်တစ်သောင်းအတွင်း၌ အပွင့်ပွင့်သော အပင်မှန်သမျှ ပွင့်ကြကုန်၏။ အသီး သီးသော အပင်မှန်သမျှ သီးကြကုန်၏။ အလုံးစုံသောသစ်ပင်တို့၏ ပင်စည်တို့၌ ပင်စည် ပဒုမ္မာကြာပန်းတို့သည်၊ အခက်တို့၌ အခက်ပဒုမ္မာကြာပန်းတို့သည်၊ နွယ်တို့၌ နွယ်ပဒုမ္မာကြာပန်းတို့သည်၊ ကောင်းကင်တို့၌ ကောင်းကင် အာကာသပဒုမ္မာကြာပန်းတို့သည်၊ မြေပြင်၌ မြေပြင်ကို ဖောက်ခွဲလျက် တုတ်ကဲ့သို့ သန်မာသော အရိုး ရှိသော ပဒုမ္မာကြာပန်းတို့သည် ပွင့်၍ လာကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အရောင် (၅)မျိုးရှိသော ပဒုမ္မာကြာပန်းတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။ ယူဇနာ သုံးထောင် အပြောကျယ်သော ဟိမဝန္တာ တောတောင်သည် လည်း တစ်ခဲနက်ထူထပ်စွာ ဖွဲ့ချည်ထားအပ်သော ဥဒေါင်းမြီးစည်းကဲ့သို့၊ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကြားအပြတ် မရှိအောင် ဆက်စပ်နေသော ပန်းဆိုင်းချုံပုတ်ကဲ့သို့၊ ကောင်းစွာ စည်းလျက် ဖွဲ့ချည်ထားအပ်သော ပန်းဆိုင်းကဲ့သို့၊ ကောင်းစွာ အပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းစကောကဲ့သို့ အလွန် မွေ့လျော်ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

ဘုမ္မစိုးနတ်တို့က ကောင်းစွာ လှုပ်အပ်သော ပင်စည် အခက်အခွ ရှိကြကုန်သော ထိုအင်ကြင်းပင် အစုံတို့သည် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန် အလို့ငှာ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထက်သို့ ထို အခါမဲ့ပွင့်သော ပန်းတို့ကို ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာအိမ် ရူပကာယတော် တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ် ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော မန္တာရဝနတ်ပန်းစသည့် နတ်ပန်းမျိုးစုံတို့သည်လည်း ကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ ထိုနတ်ပန်းမျိုးစုံတို့ကို ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထက်သို့ ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာအိမ် ရူပကာယတော် တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ် ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော စန္ဒကူးနံ့သာမှုန့် မျိုးစုံတို့သည်လည်း ကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ ထိုစန္ဒကူးနံ့သာမှုန့် မျိုးစုံတို့ကို ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထက်သို့ ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာအိမ် ရူပကာယတော် တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ် ကြိတ်ဖြန့်ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော တူရိယာမျိုးစုံတို့ကိုလည်း ကောင်းကင်၌ တီးမှုတ်နေကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်မြတ်ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော နတ်သီချင်းသံတို့သည်လည်း ကောင်းကင်၌ ဖြစ်ပေါ်နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ဘုရားရှင်သည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ကို ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏။ —

အာနန္ဒာ . . . အင်ကြင်းပင်ပျိုအစုံတို့သည် အရင်းမှသည် အဖျားသို့တိုင်အောင် အခါမဲ့ပန်းတို့ဖြင့် ပင်လုံး ကျွတ် ပွင့်၍ နေကြကုန်၏။ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့က ကောင်းစွာလှုပ်အပ်သော ပင်စည် အခက်အခွ ရှိကြကုန်သော ထိုအင်ကြင်းပင်အစုံတို့သည် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထက်သို့ ထိုအခါမဲ့ပွင့်သော ပန်းတို့ကို ကြိဖြန့်ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာအိမ်ရူပကာယတော် တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကြိဖြန့်ကြကုန်၏။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ် ကြိဖြန့်ကြကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော မန္တာရဝနတ်ပန်းစသည့် နတ်ပန်းမျိုးစုံတို့သည်လည်း ကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ ထိုနတ်ပန်း မျိုးစုံတို့ကို ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထက်သို့ ကြိဖြန့်ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာအိမ် ရူပကာယတော်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကြိဖြန့်ကြကုန်၏။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ် ကြိဖြန့်ကြကုန်၏။ နတ်၌ ဖြစ်ကုန် သော စန္ဒကူးနံ့သာမှုန့် မျိုးစုံတို့သည်လည်း ကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန် အလို့ငှာ ထိုစန္ဒကူးနံ့သာမှုန့် မျိုးစုံတို့ကို ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထက်သို့ ကြိဖြန့်ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်၏ ခန္ဓာအိမ် ရူပကာယတော်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကြိဖြန့်ကြကုန်၏။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ် ကြိဖြန့် ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော တူရိယာမျိုးစုံတို့ကိုလည်း ကောင်းကင်၌ တီးမှုတ်နေကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်မြတ်ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ် လာကြကုန်သော နတ်သီချင်းသံတို့သည်လည်း ကောင်းကင်၌ ဖြစ်ပေါ်နေကြကုန်၏။ — ထိုနောင် ဆက်လက် ၍ မိန့်တော်မူသည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။ —

န ခေါ် အာနန္ဒ ဧတ္တာဝတာ တထာဂတော သက္ကတော ဝါ ဟောတိ ဂရုကတော ဝါ မာနိတော ဝါ ပူဇိတော ဝါ အပစိတော ဝါ။ ယော ခေါ် အာနန္ဒ ဘိက္ခု ဝါ ဘိက္ခုနီ ဝါ ဥပါသကော ဝါ ဥပါသိကာ ဝါ ဓမ္မာ- နုဓမ္မပုဋိပန္နော ဝိဟရတိ သာမိစိပုဋိပန္နော အနုဓမ္မစာရိ သော တထာဂတံ သက္ကဓောတိ ဂရံ ကဓောတိ မာနေတိ ပူဇေတိ အပစိယတိ ပရမာယ ပူဇာယ။ တသ္မာ တိဟာနန္ဒ ဓမ္မာနုဓမ္မပုဋိပန္နော ဝိဟရိဿာမ သာမိစိပုဋိပန္နော အနုဓမ္မစာရိနောတိ။ ဧဝံ ဝေါ အာနန္ဒ သိက္ခိတဗ္ဗန္တိ။ (ဒီ-၂-၁၁၄။)

= အာနန္ဒာ . . . ဤမျှလောက်သော ပူဇော်ရုံမျှဖြင့် တထာဂတ အမည်ရတော်မူသည့် သင်တို့ဆရာ ငါ ဘုရားကို ရိုသေသည်လည်း မမည်သေး၊ လေးစားသည်လည်း မမည်သေး၊ မြတ်နိုးသည်လည်း မမည်သေး၊ ပူဇော်သည်လည်း မမည်သေး၊ ပသသည်လည်း မမည်သေး။

အာနန္ဒာ . . . ရဟန်းယောက်ျားဖြစ်စေ ရဟန်းမိန်းမဖြစ်စေ လူဥပါသကာယောက်ျားဖြစ်စေ လူဥပါသိ ကာမဖြစ်စေ မည်သူမဆို အရိယမဂ်၏ ရှေးအဖို့၌ ဖြည့်ကျင့်အပ်သော ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါ အမည်ရသည့် လော- ကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများအားထုတ်လျက် နေထိုင် သည် ဖြစ်အံ့၊ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်လျောက်ပတ်သောကြောင့် သာမိစိ အမည်ရသော လော- ကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကို အရိုအသေဖြည့်ကျင့်လျက် နေထိုင်သည် ဖြစ်အံ့၊ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ထိုကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကိုပင် ဖြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြည့်ကျင့်နေထိုင်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူမျိုးသည်ကား တထာဂတ အမည်ရတော်မူသော သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားကို ရိုသေသည် မည်၏ လေးစားသည် မည်၏ မြတ်နိုးသည် မည်၏ ပူဇော်သည် မည်၏ အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပသနေသည် မည်၏။ အာနန္ဒာ . . . ထိုကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ ငါတို့သည် အရိယမဂ်၏ ရှေးအဖို့၌ ဖြည့်ကျင့်အပ်သော ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါ အမည်ရသည့် လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကို ကျင့်ကြံကြိုး ကုတ် ပွားများအားထုတ်လျက် နေထိုင်ကြပါကုန်အံ့၊ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်လျောက်ပတ်သော ကြောင့် သာမိစိအမည်ရသော လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကို အရိုအသေ

ဖြည့်ကျင့်လျက် နေထိုင်ကြပါကုန်အံ့၊ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ထိုကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကိုပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြည့်ကျင့်လျက် နေထိုင်ကြပါကုန်အံ့ဟု ဤသို့လျှင် အာနန္ဒာ . . . သင်တို့သည် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများ အားထုတ်ကြရမည် - ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ (ဒီ-၂-၁၁၃-၁၁၄။ ဒီ-၄-၂-၁၆၅-၁၆၈။)

ဆိုလိုရင်းနှင့် အကြောင်းပြချက်

ဘုရားရှင်သည်ကား အစီအစဉ်တကျ အတန်းလိုက် အတန်းလိုက် တန်းစီ၍ စိုက်ပျိုးထားအပ်သော အင်ကြင်းပင်ပျိုအစုံတို့၏ အကြား၌ လက်ျာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းစက်တော်မူလျက်ပင် မြေပြင်မှ စကြဝဠာ နှုတ်ခမ်းရစ်တိုင်အောင်၊ စကြဝဠာနှုတ်ခမ်းရစ်မှ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် စုဝေးနေသော နတ်ဗြဟ္မာ ပရိသတ်၏ ကြီးကျယ်လှစွာသော ပန်းမျိုးစုံ နံ့သာမျိုးစုံ တူရိယာမျိုးစုံ ဘုန်းတော်ဘွဲ့မျိုးစုံတို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းတည်းဟူသော အားထုတ်ခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တော်မြတ်အား အထက်ပါ စကားတော်များကို မိန့်ကြား တော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်လှစွာသော ပူဇော်မှုကို ဖော်ပြတော်မူပြီးမှ ထိုမျှလောက် ကြီးကျယ်လှစွာသော ပူဇော်မှုဖြင့်လည်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ပူဇော်သည် မမည်သည်၏ အဖြစ်ကို ဆက်လက် မိန့်ကြားတော်မူပြန်၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏ - “အာနန္ဒာ . . . ငါဘုရားသည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အနီး၌ လျောင်းလျက် လူသားစင်စစ်ဖြစ်ခြင်း၊ ယောက်ျားစင်စစ်ဖြစ်ခြင်း စသော နိယတဗျာဒိတ်ရကြောင်း ရှစ်ပါးကုန်သော ဂုဏ်တော်အပေါင်းတို့ကို ရရှိအောင် ပေါင်းစုပြီးမှ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ စိတ်ကို ရှေးရှုဆောင်ကြောင်း ဘုရား ဖြစ်ရန် ဆုထူးပန်ထွာမှုကို ပြုတော်မူသော ငါသည် ပန်း နံ့သာ တူရိယာ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ သီချင်းတို့၏ အကျိုးငှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ စိတ်ကို ရှေးရှုဆောင်ကြောင်း ဘုရားဖြစ်ရန် ဆုထူးပန်ထွာမှုကို ပြုတော်မူအပ်သည် မဟုတ်၊ ဤ ပန်း နံ့သာ တူရိယာ ဘုန်းတော်ဘွဲ့သီချင်းသံတို့၏ အကျိုးငှာ ပါရမီတော်မြတ် အပေါင်းတို့ကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူအပ်ကုန်သည်ကား မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားကို ဤကဲ့သို့သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ခြင်း သည် အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်အပ်သည် မမည်ပါဟု မိန့်ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သည် အခြားအခြားသော ပါဠိတော်များ၌ နှမ်းကြပ်ပွင့် တစ်ပွင့်မျှကိုသော်လည်း ယူ၍ ဘုရားရှင် ၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို ဆင်ခြင်လျက် ပြုလုပ်အပ်သော ပူဇော်မှု၏ ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်ဖြင့်သော်မှလည်း မပိုင်းဖြတ်အပ် မပိုင်းဖြတ်နိုင်သော အကျိုးတရားကို ချီးမွမ်းတော်မူပြီး ဖြစ်ပါလျက် ဤမဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ္တန်၌ ဤသို့ကလောက် ကြီးစွာသော ပူဇော်မှုကို အဘယ်ကြောင့် ပယ်မြစ်တော်မူရပါသနည်းဟု မေးရန်ရှိ၏။ အဖြေကား ဤသို့တည်း။

ပရိသာနဂ္ဂဟေနစေဝ သာသနဿ စ စိရဋ္ဌိတိကာမတာယ။ သစေ ဟိ ဘဂဝါ ဧဝံ န ပဋိက္ခိပေယျ။ အနာ-
ဂတေ သီလဿ အာဂတဋ္ဌာနေ သီလံ န ပရိပူရေသန္တိ။ သမာဓိဿ အာဂတဋ္ဌာနေ သမာဓိံ န ပရိပူရေသန္တိ။
ဝိပဿနာယ အာဂတဋ္ဌာနေ ဝိပဿနာဂတ္တံ န ဂါဟာပေသန္တိ။ ဥပဋ္ဌာကေ သမာဒပေတွာ ပူဇိယေဝ ကာရေန္တာ
ဝိဟရိသန္တိ။ အာမိသပူဇာ စ နာမေသာ သာသနံ ဧကဒိဝသမ္ပိ ဧကယာဂုပါနကာလမတ္တမ္ပိ သန္တာရေတုံ န
သက္ကောတိ။ မဟာဝိဟာရသဒိသဉ္စိ ဝိဟာရသဟဿံ မဟာစေတိယသဒိသဉ္စိ စေတိယသဟဿမ္ပိ သာသနံ
ဓာရေတုံ န သက္ကောန္တိ။ ယေန ကမ္မံ ကတံ၊ တဿေဝ ဟောတိ။ သမ္မာပဋိပတ္တိံ ပန တထာဂတဿ အနုစ္စဝိကာ
ပူဇာ။ သာ ဟိ တေန ပတ္တိတာ စေဝ၊ သက္ကောတိ သာသနဉ္စ သန္တာရေတုံ၊ တသ္မာ တံ ဒဿေန္တော ယော ခေါ
အာနန္ဒာတိအာဒိမာဟ။ (ဒီ-၄-၂-၁၆၉။)

- ၁။ ပရိသတ်ကို ချီးမြှောက်တော်မူလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊
- ၂။ သာသနာတော်၏ အခွန်ရှည်စွာ တည်တံ့ခြင်းကို အလိုရှိတော်မူသောကြောင့်လည်းကောင်း -

ဤအကြောင်းနှစ်ရပ်ကြောင့် ဤ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ္တန်၌ ဤမျှ ကြီးကျယ်သော ပူဇော်မှုကို ပယ်မြစ်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ကား ဘုရားရှင်သည် ဤသို့ ပယ်တော်မူမူငြားအံ့၊ ဤသို့ ပယ်တော် မမူသည်ရှိသော် နောင် အနာဂတ်ကာလ၌ သီလ၏ဖြည့်ကျင့်ဖို့ရာ လာရာဌာန၌ သီလကို မဖြည့်ကျင့်ကြကုန်တော့လတ္တံ့၊ သမာဓိ၏ ဖြည့်ကျင့်ဖို့ရာ လာရာဌာန၌ သမာဓိကို မဖြည့်ကျင့်ကြကုန်တော့လတ္တံ့၊ ဝိပဿနာ၏ ဖြည့်ကျင့်ဖို့ရာ လာရာ ဌာန၌ ဝိပဿနာတည်းဟူသော ကိုယ်ဝန်ကို မလွယ်ယူကြစေကုန်တော့လတ္တံ့။ မိမိတို့ကို ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပြုစုလုပ်ကျွေးနေကြကုန်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့ကို ပူဇော်မှုလုပ်ငန်းရပ်၌ ဆောက်တည်စေလျက် ပူဇော်မှုကိုသာလျှင် ပြုစေကုန်လျက် နေထိုင်ကြကုန်လတ္တံ့။ ဤမျှသာမကသေး - ဤပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပူဇော်ခြင်း အာမိသပူဇာမည်သည် သီလ သမာဓိ ပညာဟူသော သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ဖြင့် သိမ်းကျုံး ရေတွက်အပ်သော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်တည်းဟူသော သာသနာတော်ကို တစ်နေ့တာမျှသော်လည်း၊ ယာဂုတစ်ကျိုက်သောက်ရာ အချိန်ကာလမျှ တိုင်ရုံသော်လည်း ကောင်းစွာ ဆောင်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပေ။

ထင်ရှားအောင် ဆိုရသော် - မဟာဝိဟာရကျောင်းတိုက်နှင့် တူသော ကျောင်းတိုက်ကြီးပေါင်း တစ်ထောင်သည်သော်လည်းကောင်း၊ မဟာစေတီတော်ကြီးနှင့် တူသော စေတီတော်ကြီးပေါင်း တစ်ထောင်သည်သော်လည်းကောင်း သာသနာတော်ကို တည်တံ့အောင် ဆောင်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြလေကုန်၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျောင်းဆောက်ခြင်း စေတီတော်ကို တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းစသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကို ပြုလုပ်၏။ ထိုကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်သူအတွက်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သီလ သမာဓိ ပညာဟူသော သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ကို ကောင်းမွန် မှန်ကန်စွာ ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော သမ္မာပဋိပတ္တိကျင့်စဉ်သည်ကား ဘုရားရှင်အား လျောက်ပတ်သော ပူဇော်ခြင်းတည်း။ မှန်ပေသည် - ထိုသမ္မာပဋိပတ်ကျင့်စဉ်သည်ကား ထိုဘုရားရှင်သည် လိုလားတောင့်တတော်မူအပ်သော အရာလည်း ဖြစ်၏။ သာသနာတော်ကို အရှည်ခိုင်ခံ့ တည်တံ့အောင် ဆောင်ထားခြင်းငှာ စွမ်းလည်း စွမ်းနိုင်ပေသည်။ ထိုကြောင့် ထိုသမ္မာပဋိပတ်ကျင့်စဉ်ကို ညွှန်ကြားပြသတော်မူလိုသည် ဖြစ်၍ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများအားထုတ်လျက် နေထိုင်သောသူသည် ငါဘုရားရှင်အား အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်နေသည် မည်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ (ဒီ-ဋ္ဌ-၂-၁၆၉။)

ဘုရားရှင်အား တရားဖြင့် ပူဇော်ခြင်းဟူသော ဓမ္မပူဇာဟူသမျှတို့တွင်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကား အမြတ်ဆုံး ပူဇော်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် သာဝကတစ်ဦးသည် ဘုရားရှင် ညွှန်ကြားပြသ ဆိုဆုံးမတော်မူသည့်အတိုင်း တောအရပ်စသည့် အရပ်တစ်ခုခု၌ ရဟန်းတရားကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများအားထုတ်သဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ အစဉ်သဖြင့် ဆိုက်ရောက်သွား၏။ ထိုအရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်လျှင် ဘုရားရှင်သည် တပည့်သာဝကထံမှ လွန်မြတ်သော ပူဇော်သက္ကာရကို ရရှိသည်မည်ကြောင်း အထက်တွင် ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာက ဖွင့်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တောမင်းသစ်နှင့် တူသူ

တစ်နည်းဆိုသော် ဤ ယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်ကို တောမင်းသစ်နှင့် တူသူဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်၏။ ယောဂါဝစရ ရဟန်းသည် တောအရပ်၌ တစ်ပါးထီးတည်း နေထိုင်၍ ရဟန်းတရားကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများအားထုတ်လျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ကိလေသာတို့ကို နှိမ်နင်း ဖျက်ဆီးနိုင်သဖြင့် အလိုရှိအပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော အကျိုးကို ပြီးစီးစေနိုင်သောကြောင့် တောမင်းသစ်နှင့် တူခြင်း ဖြစ်၏။ တောမင်းသစ်ကြီးသည် တောထဲ

၌ မြက်တောရှုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်တောရှုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ တောင်အထပ်ထပ်တည်းဟူသော တောင်ရှုပ်ကိုလည်းကောင်း အမှီပြု၍ ပုန်းအောင်းလျက် တောကျွဲ၊ စိုင်း၊ ဝက် အစရှိသော သားကောင်တို့ကို အရဖမ်းယူသကဲ့သို့ ဤဥပမာအတူပင် တောအရပ်စသည်တို့၌ သမထဝိပဿနာ နှစ်ဖြာသော ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပွားများအားထုတ်လျက် ရှိသော ဤယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်သည် အစဉ်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများအားထုတ်ခြင်းဖြင့် သောတာပတ္တိမဂ် သကဒါဂါမိမဂ် အနာဂါမိမဂ် အရဟတ္တမဂ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြတ်သော အရိယဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း ရယူနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်၏ ဘာဝနာကို အားထုတ်နေသော ပရက္ကမစွမ်းအားနှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော မြေနေရာဖြစ်သော အရညသေနာသန ဟူသော တောကျောင်း တောင်ကျောင်းကို ညွှန်ကြားပြသတော်မူလိုသော ဘုရားရှင်သည် -

“ရဟန်းတို့ . . . ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တောသို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်စေ တင်ပလွှင့်ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ သတိကို အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု ဖြစ်စေလျက် ထိုင်နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် သတိရှိလျက်သာလျှင် ဝင်သက်လေကို ရှူသွင်း၏။ သတိရှိလျက်သာလျှင် ထွက်သက်လေကို ရှူထုတ်၏” - ဤသို့ စသော စကားတော်ကို မိန့်ကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၁-၂၆၂။)

အရည - ရုက္ခမူလ - သုညာဂါရ

အဘိဓမ္မာနည်းအားဖြင့် ရွာတံခါးခုံ၏ ပြင်ဘက်၌ တည်ရှိသော အရပ်အားလုံးသည် အရည မည်၏။ (အဘိ-၂-၂၆၀။) သုတ္တန်နည်းအားဖြင့် ရွာ၏ အစွန်အဖျားကျသော အိမ်၏ ခြံဝမှ အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် ကုလလေးတာ အပြန် (၅၀၀) ကွာဝေးသောအရပ်သည် အာရညက သေနာသန မည်၏။ (ဝိ-၁-၃၇၇။) ဤသို့ ဟောကြားထားတော်မူအပ်ကုန်သော အမှတ်လက္ခဏာ ရှိကုန်သော တောအရပ်တို့တွင် အမှတ်မရှိ အလုံးစုံသော ဆိတ်ငြိမ်မှု တိတ်ဆိတ်မှု ချမ်းသာသုခကို ပေးစွမ်းနိုင်သော အရပ်သည် အရည မည်၏။ ထိုအရည အမည်ရသော တောအရပ်သို့ ကပ်ရောက်၍ ဖြစ်စေ အရဟတ္တဖိုလ် အထွတ်တပ်ထားသော ဤ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်ရန် ရှေးဦးစွာ ဘုရားရှင်သည် ညွှန်ကြားတော်မူပေသည်။

နေမွန်းတည့် အချိန်အခါ၌ သစ်ပင်၏ ဝန်းကျင်ပတ်ချာ အရပ်ဆယ်မျက်နှာလုံး၌ သစ်ပင်ရိပ်သည် ပြန့်နှံ့လျက် တည်နေ၏။ လေမတိုက်သောအခါ၌ သစ်ရွက်တို့သည် ကြွေကျကုန်၏။ ဤမျှသော အတိုင်းအတာဖြင့် ရုက္ခမူလ (= သစ်ပင်ရင်း) ဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ ဤသို့သော ရုက္ခမူလဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော သစ်ပင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ဖြစ်စေ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်ရန် ဒုတိယ ညွှန်ကြားတော်မူသည်။

တောင်၊ ချောက်ကမ်းပါး၊ တောင်ခေါင်း၊ သုသာန်၊ တောအုပ်၊ လွင်တီးခေါင်၊ ကောက်ရိုးပုံ ဟူသော အရည-ရုက္ခမူလမှ ကြွင်းသော (၇)မျိုးသော ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သည် သုညာဂါရ မည်၏။ ထို သုညာဂါရ အမည်ရသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု ချမ်းသာသုခကို ပေးစွမ်းနိုင်သောအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ဖြစ်စေ အာနာပါနဿတိ ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရန် ဘုရားရှင်သည် တတိယမြောက် ညွှန်ကြားတော်မူသည်။

နွေဥတုကာလ၌ အရည အမည်ရသော တောအရပ်သည်၊ ဆောင်းဥတုကာလ၌ ရုက္ခမူလအမည်ရသော သစ်ပင်ရင်းအရပ်သည်၊ မိုးဥတုကာလ၌ သုညာဂါရ အမည်ရသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အရပ်သည် အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရန်အတွက် သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်၏။

တစ်ဖန် သလိပ်ဓာတ် ထူပြောသော ပင်ကိုယ်ပကတိအားဖြင့် သလိပ်ဓာတ်အားကောင်းသော ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်အား အရည် မည်သော တောအရပ်သည်၊ သည်းခြေဓာတ် ထူပြောသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား ရုက္ခမူလအမည်ရသော သစ်ပင်ရင်းအရပ်သည်၊ လေဓာတ်ထူပြောသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား သုညာဂါရ အမည်ရသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ရာ အရပ်သည် အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ပွားများ အားထုတ်ရန်အတွက် သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်၏။

တစ်ဖန် မောဟစရိုက် ထူပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အရည် အမည်ရသော တောအရပ်သည်၊ ဒေါသစရိုက် ထူပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ရုက္ခမူလအမည်ရသော သစ်ပင်ရင်းအရပ်သည်၊ ရာဂစရိုက် ထူပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်အား သုညာဂါရ အမည်ရသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ရာ အရပ်သည် အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ် ရန်အတွက် သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်၏။ (မဟာဋီ-၁-၃၁၅-၃၁၆။)

ဣရိယာပုထ် ရွေးချယ်မှု

ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ထိုယောဂါဝစရဟုန်းတော်အား ဥတုသုံးပါး ဓာတ်သုံးပါး စရိုက်သုံးပါးအား လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော အာနာပါနဿတိဘာဝနာနှင့် လျော်သော ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ညွှန်ကြားတော်မူပြီး၍ အာနာပါနအာရုံမှ စိတ်မတွန့်ဆုတ်သွားခြင်း စိတ်မပျံ့လွင့်ခြင်း အဖို့ရှိသော ငြိမ်သက် သော ဣရိယာပုထ်ကို ညွှန်ကြားပြသတော်မူလိုသော ဘုရားရှင်သည် ထိုင်၍ အားထုတ်ရန် မိန့်ကြားတော် မူပြန်သည်။ အိပ်ခြင်း ဣရိယာပုထ်ကား ပျင်းရိခြင်း ကောသဇ္ဇအဖို့ ရှိ၏။ အာနာပါနဘာဝနာလုပ်ငန်းရပ်မှ စိတ်ဓာတ် တွန့်ဆုတ်သွားတတ်၏။ ရပ်ခြင်း၊ စကြိုလျှောက်ခြင်း ဣရိယာပုထ်တို့ကား စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း ဥဒ္ဓစ္စအဖို့ ရှိကုန်၏။ အာနာပါနအာရုံမှ စိတ်ပျံ့လွင့်နေတတ်၏။ ထိုင်ခြင်း ဣရိယာပုထ်ကား ထိုကဲ့သို့ ပျင်းရိခြင်း၊ ဘာဝနာ လုပ်ငန်းမှ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်း၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်း၊ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်းများ မဖြစ်တတ်ပေ။ သို့အတွက် ထိုင်၍ အားထုတ်ရန် ဘုရားရှင် ညွှန်ကြားတော်မူပေသည်။ (မဟာဋီ-၁-၃၁၆။)

တစ်ဖန် ထိုသို့ ထိုင်၍ အားထုတ်ရာ၌ တင်ပလွင်ခွေ၍ ထိုင်ခြင်းဖြင့် ထိုယောဂါဝစရ ဟုန်းတော်၏ ထိုင်ခြင်းဣရိယာပုထ်၏ မြဲမြံမှုရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ပိုင်းဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြောင့် ဖြောင့်ထားခြင်းဖြင့် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေတို့ကို ဖြစ်စေခြင်း၌ ချမ်းသာလွယ်ကူမှု ရှိသည်၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံသို့ သတိကို ရှေးရှု ကပ်ထားခြင်းဖြင့် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံကို သိမ်းဆည်းခြင်း၏ အကြောင်းတရားကို လည်းကောင်း ညွှန်ကြားပြသတော်မူလိုသော ဘုရားရှင်သည် - “တင်ပလွင်ခွေပြီးလျှင် အထက်ပိုင်းဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထား၍ သတိကို အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု ဖြစ်စေလျက် ထိုင်နေပါ”ဟု မိန့်မှာ တော်မူလေသည်။

အထက်ပိုင်းဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထား၍ ထိုင်ခဲ့သော် (၁၈)ခုသော ကျောက်ကုန်းဆစ် အရိုးတို့ကို တစ်ခုသောအစွန်းဖြင့် တစ်ခုသော အစွန်းကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိစပ်စေ၍ ထိုင်နေသည် မည်၏။ ထိုသို့ ကျောက်ကုန်းဆစ်အရိုးတို့ကို တစ်ခုသောအစွန်းဖြင့် တစ်ခုသောအစွန်းကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိစပ် စေ၍ ထိုင်နေသော ယောဂါဝစရဟုန်းတော်၏ သန္ဓာန်၌ အရေ-အသား-အကြောတို့သည် ညွတ်၍ တွန့်လိပ်၍ မနေကြကုန်၊ ထိုသို့ ညွတ်၍ တွန့်လိပ်၍ မနေကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုယောဂါဝစရဟုန်းတော်အား ထိုအရေ- အသား-အကြောတို့၏ ညွတ်ခြင်း တွန့်လိပ်၍နေခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း၌ အကြင်

နာကျင်ကိုက်ခဲမှု စသည့် ဆင်းရဲသည့် ဒုက္ခဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကြလေကုန်ရာ၏။ ထိုဝေဒနာတို့သည် အထက်ပိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထား၍ ထိုင်နေသော ယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်၏ သန္တာန်၌ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ကြကုန်၊ ထိုဆင်းရဲသည့် ဒုက္ခဝေဒနာတို့သည် မဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်၏ စိတ်သည် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော တစ်ခုတည်းသော အာနာပါနအာရုံ၌ တည်ကြည်လာ၏။ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းသည် မလျှောကျတော့ဘဲ၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ရသည်တိုင်အောင် တိုးတက်စည်ကားကြီးပွားခြင်းသို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တင်ပလွှင်ခွေ၍ အထက်ပိုင်းကိုယ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထားကာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်ရန် ဘုရားရှင်သည် ညွှန်ကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၂။)

ထိုသို့ အားထုတ်ရာ၌ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော အာနာပါနအာရုံမှ အခြားတစ်ပါးသော အာရုံအမျိုးမျိုးသို့ စိတ်ပျံ့လွင့်သွားမှုကို တားမြစ်လျက် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံသို့သာလျှင် သတိကို ရှေးရှုတည်စေလျက် အားထုတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

သော သတောဝ အဿသတိ၊ သတောဝ ပဿသတိ

ထို ယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်သည် ဤသို့လျှင် တင်ပလွှင်ခွေ၍ အထက်ပိုင်းကိုယ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထားပြီးသော် ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ သတိကို ရှေးရှုတည်စေလျက် ထိုသတိကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ သတိရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် ဝင်သက်လေကို ရှူသွင်း၏။ သတိရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် ထွက်သက်လေကို ရှူထုတ်၏။ သတိရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို ပြုကျင့်လေ့ ရှိ၏။ ထိုယောဂါဝစရ ရဟန်းတော်၏ သန္တာန်၌ သတိမှ ကင်းလွတ်နေသော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၏ ဖြစ်ခြင်းသည် မရှိဟု ဆိုလိုပေသည်။

ယခုအခါ၌ အကြင်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် သတိရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို ပြုကျင့်လေ့ ရှိ၏။ ထိုအခြင်းအရာတို့ကို ညွှန်ကြားပြသတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်သည် စတုက္ကလေးမျိုးတို့ဖြင့် ပိုင်းခြားလျက်၊ (၁၆)မျိုးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် အာနာပါနဿတိသမာဓိဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ပုံကို ညွှန်ကြားပြသတော်မူလေသည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၃။) သို့အတွက် ယင်းစတုက္ကလေးမျိုးတို့ကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ပထမ စတုက္က

- ၁။ ဒီဃံ ဝါ အဿသန္တော ‘ဒီဃံ အဿသာမိ’တိ ပဇာနာတိ။
ဒီဃံ ဝါ ပဿသန္တော ‘ဒီဃံ ပဿသာမိ’တိ ပဇာနာတိ။
- ၂။ ရဿံ ဝါ အဿသန္တော ‘ရဿံ အဿသာမိ’တိ ပဇာနာတိ။
ရဿံ ဝါ ပဿသန္တော ‘ရဿံ ပဿသာမိ’တိ ပဇာနာတိ။
- ၃။ ‘သဗ္ဗကာယပ္ပဋိသံဝေဒီ အဿသိသာမိ’တိ သိက္ခတိ။
‘သဗ္ဗကာယပ္ပဋိသံဝေဒီ ပဿသိသာမိ’တိ သိက္ခတိ။
- ၄။ ‘ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ အဿသိသာမိ’တိ သိက္ခတိ။
‘ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ ပဿသိသာမိ’တိ သိက္ခတိ။ (မ-၂-၈၈။)

- ၁။ ရှည်စွာ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေမှု ရှည်စွာ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏ဟု သိ၏။
ရှည်စွာ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေမှု ရှည်စွာ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏ဟု သိ၏။
- ၂။ တိုစွာ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေမှု တိုစွာ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏ဟု သိ၏။
တိုစွာ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေမှု တိုစွာ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေ၏ဟု သိ၏။
- ၃။ ဝင်သက်လေ၏ အစ အလယ် အဆုံး အကုန်လုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ကိုပြုလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
ထွက်သက်လေ၏ အစ အလယ် အဆုံး အကုန်လုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ကို ပြုလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၄။ ဝင်သက်လေဟု ဆိုအပ်သော ကာယသင်္ခါရကို ချုပ်ငြိမ်းစေလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
ထွက်သက်လေဟု ဆိုအပ်သော ကာယသင်္ခါရကို ချုပ်ငြိမ်းစေလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။

ဒုတိယ စတုက္က

- ၁။ ‘ပီတိပ္ပဋိသံဝေဒီ အဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ၊
‘ပီတိပ္ပဋိသံဝေဒီ ပဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ။
- ၂။ ‘သုခပ္ပဋိသံဝေဒီ အဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ၊
‘သုခပ္ပဋိသံဝေဒီ ပဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ။
- ၃။ ‘စိတ္တသင်္ခါရပ္ပဋိသံဝေဒီ အဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ၊
‘စိတ္တသင်္ခါရပ္ပဋိသံဝေဒီ ပဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ။
- ၄။ ‘ပဿန္တယံ စိတ္တသင်္ခါရံ အဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ၊
‘ပဿန္တယံ စိတ္တသင်္ခါရံ ပဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ။ (မ-၂-၈၈။)
- ၁။ ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန်နှင့် ယှဉ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း (= ပီတိ) ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ကို ပြုလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန်နှင့် ယှဉ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း (= ပီတိ) ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ကို ပြုလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၂။ ပထမဈာန်ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန်နှင့် ယှဉ်သော ချမ်းသာခြင်း (= သုခ) ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ကို ပြုလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန်နှင့် ယှဉ်သော ချမ်းသာခြင်း (= သုခ) ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ကို ပြုလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၃။ ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်တို့နှင့် ယှဉ်သော ဝေဒနာ သညာဟူသော စိတ္တသင်္ခါရကို ထင်ထင်ရှားရှားသိသည်ကို ပြုလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။

ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်တို့နှင့်ယှဉ်သော ဝေဒနာ သညာဟူသော စိတ္တသင်္ခါရကို ထင်ထင်ရှားရှားသိသည်ကို ပြုလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။

- ၄။ ရုန့်ရင်းရုန့်ရင်းသော ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်တို့နှင့် ယှဉ်သော ဝေဒနာ သညာ ဟူသော စိတ္တသင်္ခါရကို ချုပ်ငြိမ်းစေလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ကျင့်၏။
- ရုန့်ရင်းရုန့်ရင်းသော ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်တို့နှင့် ယှဉ်သော ဝေဒနာ သညာ ဟူသော စိတ္တသင်္ခါရကို ချုပ်ငြိမ်းစေလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။

တတိယ စတုတ္ထ

- ၁။ ‘စိတ္တပ္ပဋိသံဝေဒီ အဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ၊
‘စိတ္တပ္ပဋိသံဝေဒီ ပဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ။
- ၂။ ‘အဘိပ္ပမောဒယံ စိတ္တံ အဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ၊
‘အဘိပ္ပမောဒယံ စိတ္တံ ပဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ။
- ၃။ ‘သမာဒဟံ စိတ္တံ အဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ၊
‘သမာဒဟံ စိတ္တံ ပဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ။
- ၄။ ‘ဝိမောစယံ စိတ္တံ အဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ၊
‘ဝိမောစယံ စိတ္တံ ပဿသိဿာမီ’တိ သိက္ခတိ။ (မ-၂-၈၈။)
- ၁။ ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်တို့နှင့် ယှဉ်သော ဈာန်စိတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ကို ပြုလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်တို့နှင့် ယှဉ်သော ဈာန်စိတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသည်ကို ပြုလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၂။ ဝီတိနှင့် ယှဉ်သော ပထမဈာန်စိတ် ဒုတိယဈာန်စိတ်ကို လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်စေလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ဝီတိနှင့် ယှဉ်သော ပထမဈာန်စိတ် ဒုတိယဈာန်စိတ်ကို လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်စေလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၃။ ပထမဈာန်စိတ် ဒုတိယဈာန်စိတ် တတိယဈာန်စိတ် စတုတ္ထဈာန်စိတ်ကို အာရုံ၌ ကောင်းစွာ ထားလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ပထမဈာန်စိတ် ဒုတိယဈာန်စိတ် တတိယဈာန်စိတ် စတုတ္ထဈာန်စိတ်ကို အာရုံ၌ ကောင်းစွာ ထားလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၄။ ပထမဈာန်စိတ် ဒုတိယဈာန်စိတ် တတိယဈာန်စိတ် စတုတ္ထဈာန်စိတ်ကို နိဝရဏကိလေသာ စသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်တရားတို့မှ လွတ်မြောက်စေလျက် ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ပထမဈာန်စိတ် ဒုတိယဈာန်စိတ် တတိယဈာန်စိတ် စတုတ္ထဈာန်စိတ်ကို နိဝရဏကိလေသာစသည့် ဆန့်- ကျင်ဘက် တရားတို့မှ လွတ်မြောက်စေလျက် ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။

စတုတ္ထ စတုက္က

- ၁။ ‘အနိစ္စာနုပဿီ အဿသိဿာမိ’တိ သိက္ခတိ၊
‘အနိစ္စာနုပဿီ ပဿသိဿာမိ’တိ သိက္ခတိ။
- ၂။ ‘ဝိရာဂါနုပဿီ အဿသိဿာမိ’တိ သိက္ခတိ၊
‘ဝိရာဂါနုပဿီ ပဿသိဿာမိ’တိ သိက္ခတိ။
- ၃။ ‘နိရောဓာနုပဿီ အဿသိဿာမိ’တိ သိက္ခတိ၊
‘နိရောဓာနုပဿီ ပဿသိဿာမိ’တိ သိက္ခတိ။
- ၄။ ‘ပဋိနိဿဂ္ဂါနုပဿီ အဿသိဿာမိ’တိ သိက္ခတိ၊
‘ပဋိနိဿဂ္ဂါနုပဿီ ပဿသိဿာမိ’တိ သိက္ခတိ။ (မ-၂-၈၉။)

- ၁။ အနိစ္စဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
အနိစ္စဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၂။ သင်္ခါရတရားတို့၏ ပျက်ခြင်း ဘင်နှင့် ရာဂကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
သင်္ခါရတရားတို့၏ ပျက်ခြင်း ဘင်နှင့် ရာဂကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၃။ သင်္ခါရတရားတို့၏ ခဏအားဖြင့် ချုပ်ခြင်း ခဏဘင်နှင့် ရာဂ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
သင်္ခါရတရားတို့၏ ခဏအားဖြင့် ချုပ်ခြင်း ခဏဘင်နှင့် ရာဂ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၄။ ကိလေသာတို့ကို တဒင်္ဂအားဖြင့် စွန့်လွှတ်တတ်သော ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ကိလေသာတို့ကို သမုဇ္ဈေဒ အားဖြင့် အကြွင်းမဲ့ စွန့်လွှတ်ရာ နိဗ္ဗာန်၊ စွန့်လွှတ်တတ်သော အရိယမဂ်ဉာဏ်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
ကိလေသာတို့ကို တဒင်္ဂအားဖြင့် စွန့်လွှတ်တတ်သော ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ကိလေသာတို့ကို သမုဇ္ဈေဒ အားဖြင့် အကြွင်းမဲ့ စွန့်လွှတ်ရာ နိဗ္ဗာန်၊ စွန့်လွှတ်တတ်သော အရိယမဂ်ဉာဏ်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။
(သံ-၃-၂၇၉။ ဝိ-၁-၈၈။ မ-၂-၈၉။)

ဤအထက်ပါ စတုက္ကလေးမျိုးတို့တွင် ဝင်သက်လေ၌ (၁၆)မျိုးသော အခြင်းအရာ၊ ထွက်သက်လေ၌ (၁၆) မျိုးသော အခြင်းအရာတို့ကို ဘုရားရှင် ဟောကြားထားတော်မူပေသည်။ နှစ်ရပ်ပေါင်းသော် (၃၂)မျိုးသော အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်း (၃၂)မျိုးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေအာရုံ၌ သတိ မြဲအောင် ပြုလေ့ရှိသူကို သတောကာရီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ သတောဝ အဿသတိ = သတိရှိလျက် သာလျှင် ဝင်သက်လေကို ရှုသွင်းသူ၊ သတောဝ ပဿသတိ = သတိရှိလျက်သာလျှင် ထွက်သက်လေကို ရှုထုတ် သူ ဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုပေသည်။ (ပဋိသံ-၁၇၄။ ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၃။)

အထူးသတိပြုရမည့် အချက်များ

ဤနာမည်ကျော် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်လိုသော အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် အောက်တွင် ဆက်လက်၍ ဖော်ပြလတ္တံ့သော အချက်အလက်များကို ကြိုတင် မှတ်သားထားပါ။

(က) သတိပဋ္ဌာန် လေးပါး ခွဲပုံ

ယသ္မာ ပနေတ္ထ ဣဒမေဝ စတုက္ကံ အာဒိကမ္ပိကဿ ကမ္မဋ္ဌာနဝသေန ဝုတ္တံ။ ဣတရာနိ ပန တိဏိ စတုက္ကာနိ ဧတ္ထ ပတ္တဇ္ဈာနဿ ဝေဒနာစိတ္တဓမ္မာနုပဿနာဝသေန ဝုတ္တာနိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၉။)

ဤအထက်ပါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၏ မိန့်ဆိုတော်မူချက်အရ ဤအထက်ပါ စတုက္က (၄)မျိုးတို့တွင် ပထမ စတုက္ကကို အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စတင်ပွားများအားထုတ်လိုသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဦးစွာ အားထုတ် ရမည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြစ် ဘုရားရှင်သည် ဟောကြားထားတော်မူအပ်ပေသည်။ အခြားသော စတုက္က သုံးခုတို့ကို ကား ဤပထမစတုက္က၌ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် ရူပါဝစရဈာန် (၄)ပါးတို့ကို ရရှိပြီးသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ် အတွက် —

- ၁။ ဝေဒနာနုပဿနာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဒုတိယစတုက္ကကို၊
- ၂။ စိတ္တာနုပဿနာ၏ အစွမ်းဖြင့် တတိယစတုက္ကကို၊
- ၃။ ဓမ္မာနုပဿနာ၏ အစွမ်းဖြင့် စတုတ္ထစတုက္ကကို —

အသီးအသီး ဟောကြားထားတော်မူအပ်သည်ဟု မှတ်ပါ။ ပထမစတုက္ကကို ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ပိုင်းတွင် ထည့်သွင်း၍ ဘုရားရှင်သည် ဟောကြားထားတော်မူသဖြင့် ကာယာနုပဿနာ၏ အစွမ်းဖြင့် ပထမ စတုက္ကကို ဟောကြားထားတော်မူသည်ဟု မှတ်ပါ။

(ခ) ဈာန်လမ်းသာ ပြစ်သည်

တေသု အာနာပါနံ ဒွိတ္တိသာကာရေ နဝသိဝထိကာတိ ဧကာဒသ အပ္ပနာကမ္မဋ္ဌာနာနိ ဟောန္တိ။
(မ-ဋ္ဌ-၁-၃၀၅။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ၏ သတ်မှတ်ချက်အရ ဘုရားရှင်သည် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်တွင် အာနာပါန ပဗ္ဗကို ဟောကြားတော်မူရာဝယ် အပ္ပနာကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြစ်နှင့် ဟောကြားထားတော်မူသည်ဟု မှတ်ပါ။ အပ္ပနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဟူသည် ကြည်လင်တောက်ပနေသော အာနာပါနပဋိဘာဂနိမိတ်ကို အာရုံယူ၍ ဥပစာရသမာဓိ ခေါ် ဥပစာရဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အပ္ပနာသမာဓိ ခေါ် အပ္ပနာဈာန်ကိုလည်းကောင်း ရှေးဦးစွာ ရအောင် အားထုတ်ပြီးပါမှ ထိုဥပစာရသမာဓိ သို့မဟုတ် ထိုအပ္ပနာဈာန်သမာဓိကို ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒက ပြု၍ ဝိပဿနာသို့ ကူးရန် ဟောကြားထားတော်မူသည်ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။ ဤသတ်မှတ်ချက် အဆိုအမိန့်အရ ဤအာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်လိုသော အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ဝိပဿနာသို့ မကူးမီ သို့မဟုတ် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ မကူးမီ ရှေးဦးစွာ ဥပစာရသမာဓိဈာန် သို့မဟုတ် အပ္ပနာသမာဓိဈာန်ကို ရအောင် အားထုတ်ရမည်ဟု ကြိုတင်မှတ်သားထားပါ။

(ဂ) အဿာသ-ပဿာသ (၂) မျိုး

အာနာပါန ခေါ် အဿာသ-ပဿာသ (= ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ) ကို ရှုပွားပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင်သည် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းမှ ရှုပွားပုံနည်းနှင့် အပ္ပနာဈာန်လမ်းမှ ရှုပွားပုံနည်းဟု နှစ်နည်း ခွဲခြား၍ ဟောကြားထားတော်မူခဲ့ပေသည်။

မဟာဟတ္ထိပဒေါပမသုတ္တန် (မ-၁-၂၄၂-၂၄၉။) မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ္တန် (မ-၂-၈၃-၈၉။) ဓာတု ဝိဘင်္ဂသုတ္တန် (မ-၃-၂၈၁-၂၉၀။) အဘိဓမ္မာ ဓာတုဝိဘင်းပါဠိတော် (အဘိ-၂-၈၄-၈၆။) စသည်တို့၌ ဓာတ် ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျယ်ရှုပွားနည်းများ လာရှိ၏။ ထိုဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျယ်ရှုပွားနည်း (၄၂)ကောဋ္ဌာသတို့တွင် ဝါယောကောဋ္ဌာသ (၆)ပါး လာရှိရာ ထိုဝါယောကောဋ္ဌာသ (၆)ပါးတို့တွင် အဿာသ-ပဿာသ ဝါယော ကောဋ္ဌာသလည်း ပါဝင်၏။

ထိုအဿာသ-ပဿာသ ဝါယောကောဋ္ဌာသ = ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော ဝါယောကောဋ္ဌာသ ဟူသည် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သော စိတ္တဇရုပ်တရားတို့၏ သို့မဟုတ် စိတ္တဇရုပ်ကလာပ်တို့၏ အပေါင်းအစုမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ဆိုထား၏။

စိတ္တဇေ အဿာသပဿာသကောဋ္ဌာသေပိ ဩဠေမကဉ္စေဝ သဒ္ဓေါ စာတိ နဝ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၃။)

ထိုအဋ္ဌကထာအရ အဿာသပဿာသ = ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသည် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သော စိတ္တဇရုပ်ကလာပ်တို့၏ အပေါင်းအစုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယင်း ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော ရုပ်ကလာပ်တို့ တွင် ရုပ်ကလာပ် အသီးအသီး၌ ပရမတ္ထသစ္စာနယ်မှ ဉာဏ်ပညာမျက်စိဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ဓာတ်ခွဲကြည့်သော် ပထဝီ-အာပေါ-တေဇော-ဝါယော-ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရသ-ဩဇာ-သဒ္ဓု (= အသံ) ဟု ရုပ်သဘောတရား (၉)မျိုးစီ အသီး အသီး ရှိ၏။ ယင်း ရုပ်ပရမတ်သဘောတရားတို့ကို ဉာဏ်ပညာမျက်စိဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ မြင်အောင် ရှုရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်း အဿာသ-ပဿာသဟူသော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၌ တည်ရှိသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို စိုက်၍ ရှုလိုက်ပါက (၆-ဒွါရ၌ တည်ရှိသော ရုပ်တရားတို့ကို ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် သိမ်းဆည်း တတ်သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်အဖို့) ရုပ်ကလာပ်အမှုန်များကိုသာ လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့ရှိမည် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းရုပ်ကလာပ် တစ်ခု တစ်ခု အတွင်း၌ တည်ရှိသော (၉)မျိုးသော ရုပ်တရားတို့ကို ဓာတ်ခွဲနိုင်ပါက ပရမတ် သို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်သွားမည် ဖြစ်သည်။ (ရှုပုံနည်းစနစ်များကို ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း အကျယ်ရှုပွားနည်းတွင် ကြည့်ပါ။)

ဤသို့လျှင် ရုပ်ကလာပ်များကိုလည်းကောင်း၊ ရုပ်ကလာပ် အသီးအသီး၌ တည်ရှိသော ဓာတ်ကြီးလေးပါး တို့၏ သဘာဝသတ္တိ အသီးအသီးကိုလည်းကောင်း၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို မှီတွယ်၍ ဖြစ်နေကြကုန်သော ဥပါဒါရုပ် အသီးအသီးကိုလည်းကောင်း ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ရှုရသဖြင့် ဤရှုပွားနည်းမှာ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းစဉ်မှ ရှုပွားနည်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ပြည်တည်၍ ရှုပါမှ ထိုသို့ ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်သည့်တိုင်အောင် ရှုနိုင် မြင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် အဿာသ-ပဿာသ = ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၏ —

၁။ အရှည်ကို၊

၂။ အတိုကို၊

၃။ အစ-အလယ် အဆုံး အကုန်လုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား သိအောင် ရှုရမည်။

၄။ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို ငြိမ်းအောင် ကျင့်ရမည် — ဟူသော

ဤညွှန်ကြားချက်များကား ဈာန်ရအောင် ရှုပွားနည်း ညွှန်ကြားချက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၏ ထိမှုထင်ရှားရာ နှာသီးဖျား သို့မဟုတ် အထက်နှုတ်ခမ်းဖျား နိမိတ်၌ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ ဟူသော ပရိကမ္မနိမိတ်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ထိုဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို မှီ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဥဂ္ဂဟနိမိတ် ပဋိဘာဂနိမိတ်ဟူသော နိမိတ် (၃)မျိုးကို အာရုံယူ၍ အစဉ်အတိုင်း ရှုပွားရသော ကျင့်စဉ် ဖြစ်သည်။ ဤကျင့်စဉ်ကား ဈာန်ရအောင် အားထုတ်သည့် ကျင့်စဉ်ဖြစ်သဖြင့် ဈာန်လမ်းဖြစ်သည်။ ဤသို့လျှင် အဿာသ-ပဿာသ = ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၌ — ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းနှင့် ဈာန်လမ်းဟု နှစ်မျိုးရှိကြောင်းကို ကြိုတင်၍ ခွဲခြားမှတ်သားထားပါ။

(ဃ) အရောင်နှင့် လက္ခဏာကို နှလုံးမသွင်းရ

အထာနေန တံ နိမိတ္တံ နေဝ ဝဏ္ဏတော မနသိကာတဗ္ဗံ၊ န လက္ခဏတော ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၇၈။)

ဝဏ္ဏတောတိ ပိစုပိဏ္ဏတာရကရူပါဒီသု ဝိယ ဥပဋ္ဌိတဝဏ္ဏတော။ လက္ခဏတောတိ ခရဘာဝါဒိသဘာဝ-
တော၊ အနိစ္စာဒိလက္ခဏတော ဝါ။ (မဟာဋီ-၁-၃၃၇။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၏ မှာကြားချက်အရ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဈာန်လမ်းမှ စီးဖြန်း အားထုတ်လိုသော အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ဝိပဿနာသို့ မကူးမီ သမာဓိ စတင်ထူထောင်သည့် အပိုင်း၌ ဝါဂွမ်းစိုင့် ကြယ်တာရာ စသည်တို့ကဲ့သို့သော အာနာပါနနိမိတ်ပေါ်ခဲ့သော် ထိုအာနာပါနနိမိတ်ကို ဝါဂွမ်းစိုင့် ကြယ်တာရာ စသည်တို့၌ကဲ့သို့ ထင်လာသော အဖြူရောင် စသည့် အရောင်အဆင်းအားဖြင့်လည်း နှလုံးမသွင်းပါနှင့်။

အကယ်၍ အရောင်အဆင်းအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခဲ့သော် ဝဏ္ဏကသိုဏ်း (= အရောင်ကသိုဏ်း) ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်သည်။ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း မဟုတ်တော့ပေ။

တစ်ဖန် ဝင်လေ ထွက်လေ၌ တည်ရှိသော —

- ၁။ ပထဝီဓာတ်၏ ခက်မာကြမ်းတမ်းမှုသဘော (= မာမှုသဘော = ကြမ်းမှုသဘော),
- ၂။ အာပေါဓာတ်၏ ယိုစီးမှုသဘော ဖွဲ့စည်းမှုသဘော,
- ၃။ တေဇောဓာတ်၏ ပူမှုသဘော အေးမှုသဘော,
- ၄။ ဝါယောဓာတ်၏ ထောက်ကန်မှုသဘော —

ဟူသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကိုလည်း နှလုံးမသွင်းပါနှင့်။ ဓာတ်ကြီး လေးပါးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာ အသီးအသီးကို နှလုံးသွင်း ရှုပွားခဲ့သော် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ဖြစ်သွားမည်၊ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း မဟုတ်တော့ပေ။

သို့အတွက် အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ဝဏ္ဏကသိုဏ်း (= အရောင်ကသိုဏ်း)ကို ပွားများအား ထုတ်လိုပါက ဝဏ္ဏကသိုဏ်း စည်းကမ်းနည်းလမ်းအတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာ၍ အားထုတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်လိုပါက ဓာတ် ကမ္မဋ္ဌာန်း စည်းကမ်းနည်းလမ်းအတိုင်းသာလျှင် လိုက်နာ၍ ရိုသေစွာ အားထုတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ဈာန်လမ်း အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်လိုပါက အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း စည်းကမ်း နည်းလမ်းအတိုင်းသာ လိုက်နာ၍ ပွားများအားထုတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့မှသာလျှင် အသင်ယောဂီသူတော်

အာနာပါနဿတိသမာဓိပိုင်း

ကောင်း လိုလားတောင့်တနေသော လိုအပ်သော အကျိုးတရားများသည် ပြီးစီး ပြည့်စုံလာမည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပြုလုပ်၍ အားထုတ်ခဲ့သော် ကျီးလည်း မမည် ကြက်လည်း မဟုတ်သဖြင့် - သပိတ်ကွဲ ကိုယ်ကြေ - ပွားများအားထုတ်ရကျိုး မနပ် ရှိချေမည်၊ သတိပြုပါလေ။

အကြောင်းကား ဤသို့ ဖြစ်၏

အာနာပါနပထမစတုတ္ထတွင် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၌ အရှည်အတို ရှုရန် ဘုရားရှင်က ညွှန်ကြား ထားတော်မူလျက် ရှိ၏။ ရှည်မှု တိုမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အဋ္ဌကထာ-ဋီကာတို့က ဤသို့ ရှင်းပြထား၏။

ယာ ပန တေသံ ဒီဃရဿတာ၊ သာ အဒ္ဓါနဝသေန ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ပ ။ တသ္မာ တေသံ ကာလဝသေန ဒီဃမဒ္ဓါနံ နိက္ခမန္တာ စ ပဝိသန္တာ စ တေ “ဒီဃာ”， ကုတ္တရမဒ္ဓါနံ နိက္ခမန္တာ စ ပဝိသန္တာ စ “ရဿာ”တိ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၃-၂၆၄။)

အဒ္ဓါနဝသေနာတိ ကာလဒ္ဓါနဝသေန။ (မဟာဋီ-၁-၃၁၈။)

ဤအထက်ပါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာနှင့် မဟာဋီကာတို့၏ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆို ရှင်းလင်းချက်အရ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေတို့၏ ရှည်မှု တိုမှု ဟူသည်မှာ — အချိန်ကာလ ခပ်ရှည်ရှည် ခပ်ကြာကြာဖြစ်သော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို ဒီဃ (= အရှည်) ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချိန်ကာလ ခပ်တိုတို ခပ်မြန်မြန်ဖြစ်သော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို ရဿ (= အတို) ဟူ၍လည်းကောင်း ဘုရားရှင် ခေါ်ဆိုတော်မူလိုကြောင်း သိရှိရပေသည်။

အကယ်၍ ဤအာနာပါနပဌကို ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းစဉ် ပြုလုပ်၍ အားထုတ်ခဲ့သော် ဝါယောလေဓာတ် ပရမတ်တရား၌ သို့မဟုတ် ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၌လည်း အရှည် အတို ရှိသည်ဟုပင် လက်ခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ကာလဒ္ဓါန = အချိန်ကာလ ရှည်မှု တိုမှု၊ ဩကာသဒ္ဓါန = အရပ်ဒေသ (= အရာဝတ္ထု) ၏ ရှည်မှု တိုမှုဟု အဒ္ဓါန = အရှည် အတို နှစ်မျိုးရှိရာတွင် ဤအာနာပါနပဌပိုင်း၌ ကာလဒ္ဓါနဟူသော အချိန်ကာလ၏ ရှည်မှု တိုမှုကိုသာ အလိုရှိအပ်သဖြင့် —

၁။ ဝါယောလေဓာတ် ပရမတ်တရား၌ အချိန်ကာလ ခပ်ရှည်ရှည် ခပ်ကြာကြာဖြစ်သော ဝါယောလေဓာတ် ပရမတ်တရားက တစ်မျိုး၊

၂။ အချိန်ကာလ ခပ်တိုတို ခပ်မြန်မြန် ဖြစ်သော ဝါယောလေဓာတ် ပရမတ်တရားက တစ်မျိုး —

ဤသို့ နှစ်မျိုးရှိသည်ဟု လက်ခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။

အလားတူပင် ဓာတ်ကြီးလေးပါးလုံးကို ခြုံငုံ၍ဆိုရသော် ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၌လည်း အချိန်ကာလ ခပ်ရှည်ရှည် ခပ်ကြာကြာဖြစ်သော ဓာတ်ကြီးလေးပါးက တစ်မျိုး၊ အချိန်ကာလ ခပ်တိုတို ခပ်မြန်မြန်ဖြစ်သော ဓာတ်ကြီးလေးပါးက တစ်မျိုး — ဤသို့ နှစ်မျိုးရှိသည်ဟုပင် လက်ခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပရမတ္ထ သစ္စာနယ်၌ကား အရှည်အတို မရှိပေ။

ပရမတ္ထသစ္စာနယ်၌ အရှည် အတို မရှိ

တာနိ ပန သတ္တရသ စိတ္တက္ခဏာနိ ဂ္ဂပဓမ္မာနမာယူ။ (အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ ဝိထိပိုင်း။)

အထက်ပါ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းလာ စကားနှင့် သမ္မောဟဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ (၂၆)၊ ပဉ္စပကရဏ အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ (၃၁၆)၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ ဒုတိယတွဲ စာမျက်နှာ (၂၄၉)တို့၌ လာရှိသော ဖွင့်ဆိုရှင်း

လင်းချက်များအရ ဝိညတ်ရုပ် (၂)ခု၊ လက္ခဏာရုပ် (၄)ခုမှ တစ်ပါးသော (၂၂)မျိုးသော ရုပ်တရားတို့၏ သက်တမ်းကို သို့မဟုတ် ရုပ်အစစ်တို့၏ သက်တမ်း အချိန်ကာလကို စိတ္တက္ခဏ (၁၇)ချက်ဖြင့် ပုံသေတိုင်းတာ၍ ပြထားပေ၏။ ထိုစိတ္တက္ခဏ (၁၇)ချက် သက်တမ်းကာလထက် အချိန်ကာလ ရှည်ရှည်ကြာကြာ ပို၍ အသက်ရှည်သော ရုပ်တရားလည်း မရှိ၊ ထိုစိတ္တက္ခဏ (၁၇)ချက်အောက် သက်တမ်းအချိန်ကာလ ယုတ်လျော့၍ အချိန်ကာလတိုတို အသက်ရှည်သော ရုပ်တရားလည်း မရှိပေ။ သို့အတွက် ပရမတ္ထသစ္စာနယ်ဥ်းကား အရှည် အတို မရှိပေ။

အရှည် အတို မရှိသော ဝါယောလေဓာတ် ပရမတ်တရားကို တစ်နည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ယင်း ပရမတ်တရားတို့၏ အရှည် အတိုကို သိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေပါလျှင် အသင် ယောဂီသူတော်ကောင်း၏ ဘာဝနာလုပ်ငန်းသည် ခုတ်ရာ တခြား၊ ရှုရာ တခြားသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

တစ်ဖန် ဤပထမစတုတ္ထတွင် အကျုံးဝင်သော နံပါတ် (၄) ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်သည့် ပဿမ္မယံ ကာယသင်္ခါရံ - အရ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို အလွန်အလွန် သိမ်မွေ့နူးညံ့အောင် ကျင့်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ -

စတုတ္ထဇ္ဈာနေ အတိသုခုမော အပ္ပဝတ္တိမေဝ ပါပုဏာတိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၇။)

စတုတ္ထဈာန်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသောအခါ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေတို့၏ အလွန်အလွန် နူးညံ့သဖြင့် ဝင်သက်လေထွက်သက်လေ၏ မရှိခြင်းသဘောသို့ပင် ဆိုက်ရောက်သွားပေသည်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ ပထမတွဲ စာမျက်နှာ (၂၇၅)၌ အသက်မရှူသော၊ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ ချုပ်ငြိမ်းနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စာရင်းကို ထုတ်ဖော်ရေးတွက်၍ ပြရာဝယ် စတုတ္ထဇ္ဈာနသမာပန္နာနံ - ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် စတုတ္ထဈာန်သမာပတ်ကို ဝင်စားနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်ကြ၏။

သို့အတွက် ဤအာနာပါနပထမစတုတ္ထကို ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းစဉ် ပြုလုပ်၍ အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ကျင့်နေပါက အာနာပါန ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေများ လုံးဝမရှိ ချုပ်ငြိမ်းသွားသောအခါ အဘယ်တရားကို လက္ခဏာယာဉ် သုံးချက်တင်၍ ဝိပဿနာရှုတော့မည်နည်း။ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၌ တည်ရှိသော ရုပ်တရားများကို အာနာပါန လုံးဝချုပ်နေသောအခါ မည်သို့ သိမ်းဆည်းတော့မည်နည်း။

ဤအချက်များကား အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားရမည့် အချက်များပင် ဖြစ်သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာနှင့် မဟာဋီကာတို့က အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အာနာပါနနိမိတ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုနိမိတ်ကို ခက်မာခြင်း စသော သဘာဝလက္ခဏာနှင့် သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် နှလုံးမသွင်းရန် မိန့်မှားထားသော်လည်း နိမိတ်မပေါ်မီ အာနာပါနကို စတင်အားထုတ်စဉ်လည်း ထိုစဉ်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်ကို လိုက်နာရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ နိမိတ်မပေါ်မီ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၌ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာကို သွား၍ နှလုံးသွင်းပါက အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းသာ ဖြစ်သွားတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့အတွက် အပ္ပနာကမ္မဋ္ဌာန်းစွာန်လမ်းမှ ဟောကြားထားသော အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စွာန်လမ်း စည်းကမ်းအတိုင်း အားထုတ်ခြင်းကသာလျှင် အသင်ယောဂီ သူတော်ကောင်းအတွက် ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကျ သာဝကတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။ စွာန်လမ်းမှ အားထုတ်ပုံကို အောက်တွင် ဆက်လက်ဖော်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။ မဖော်ပြမီ သာမညလက္ခဏာကိုလည်း နှလုံးမသွင်းသင့်ပုံကို ဆက်လက်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

သာမညလက္ခဏာကို နှလုံးမသွင်းသင့်ပုံ

အာနာပါနနိမိတ် ပေါ်လာသောအခါ ထိုနိမိတ်ကို သာမညလက္ခဏာအားဖြင့်လည်း နှလုံးမသွင်းရန် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အဋ္ဌကထာဋီကာတို့က မိန့်မှာထားတော်မူပေသည်။ ထိုတွင် သာမညလက္ခဏာ ဟူသည် ရုပ်-နာမ်-ကြောင်း-ကျိုး = သင်္ခါရတရားအားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော အနိစ္စလက္ခဏာ ဒုက္ခလက္ခဏာ အနတ္တလက္ခဏာဟူသော အများဆိုင် လက္ခဏာများပင် ဖြစ်သည်။ သာမညလက္ခဏာကို နှလုံးမသွင်းရဟူသည် မှာ ထိုအာနာပါနနိမိတ်ကို လက္ခဏာရေးသုံးတန်တင်၍ ဝိပဿနာမဂ္ဂရဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုအာနာပါနနိမိတ် မပေါ်မီ ပကတိသော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကား အသံလျှင် ကိုးခုမြောက်ရှိသော ရုပ်ကလာပ်တို့၏ (စိတ္တဇသဒ္ဓနဝကကလာပ်တို့၏) အပေါင်းအစု ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်တုံးရုပ်ခဲဟူသော ရုပ်ဃနသုံးမျိုးကို ဉာဏ်ဖြင့် ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးလျက် ရုပ်ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုင်ရာအောင် မရူနိုင်သေးပါက ပညတ်နယ်တွင်သာ တည်ရှိ နေသေးသည်။ တစ်ဖန် အာနာပါနနိမိတ်မှာလည်း —

သညဇဉ္ဇိ ဧတံ သညာနိဒါနံ သညာပဘဝံ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၇၇။)

အာနာပါနဘာဝနာသညာကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာရသော သညဇတရားဖြစ်သဖြင့် ပညတ်နယ်တွင်သာ တည်ရှိနေသေးသည်။ ပညတ်ကား ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံ မဟုတ်သဖြင့် ဝိပဿနာ မရူကောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဖန် အာနာပါန ပထမစတုတ္ထကို စတင်၍ အာနာပါန ဘာဝနာလုပ်ငန်းခွင်၌ အားသစ် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ဃနမပြုသေးသော ပကတိသော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို အာရုံပြု၍ —

၁။ ဝင်လေ-ထွက်လေ ဖြစ်-ပျက် - အနိစ္စဟုလည်းကောင်း၊

၂။ ဝင်လေ-ဖြစ်၊ ထွက်လေ-ပျက် - အနိစ္စဟုလည်းကောင်း —

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဃနမပြုသေးသော ပကတိသော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ ပညတ် အတုံးအခဲ၌ အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟူသော သာမညလက္ခဏာကိုလည်း နှလုံးမသွင်းသင့်ပေ။ အကြောင်းကား ဤသို့ ဖြစ်၏။

သိထားသင့်သော အကြောင်းပြချက်

တတ္ထ အနိစ္စန္တိ ပဉ္စက္ခန္ဓာ။ ကသ္မာ ဥပ္ပါဒဝယညထတ္တဘာဝါ။ အနိစ္စတာတိ တေသံယေဝ ဥပ္ပါဒဝယည- ထတ္တံ၊ ဟုတွာ အဘာဝေါ ဝါ။ နိဗ္ဗတ္တာနံ တေနောဝါကာရေန အဋ္ဌတွာ ခဏဘဏှေန ဘေဒေါတိ အတ္ထော။ **အနိစ္စာနုပဿနာ**တိ တဿာ အနိစ္စတာယ ဝသေန ဂ္လုပီဒိသု အနိစ္စန္တိ အနုပဿနာ။ **အနိစ္စာနုပဿိ**တိ တာယ အနုပဿနာယ သမန္နာဂတော။ တသ္မာ ဧဝံဘူတော အဿသန္တော ပဿသန္တော စ ဣမ “အနိစ္စာနုပဿိ အဿသိဿာမိ ပဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိ”တိ ဝေဒိတဗ္ဗော။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၈၁-၂၈၂။)

အထက်ပါ အဋ္ဌကထာ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

၁။ **အနိစ္စ** — ဟူသည်ကား ခန္ဓာငါးပါးတည်း။ အဘယ်ကြောင့်နည်း?

(က) ဖြစ်ခြင်းသဘော၊

(ခ) ပျက်ခြင်းသဘော၊

(ဂ) ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်စမှ ထူးခြားသော အခြင်းအရာ (= ဇရာ) ဟူသော တည်ခြင်း (= ဌိ) သဘော —

ဤ သဘောတရားသုံးမျိုးသည် ထင်ရှားရှိနေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခန္ဓာငါးပါးသည် အနိစ္စ မည်၏။

- [မှတ်ချက် — က။ ဥပ္ပါဒ = ဖြစ်ခြင်းသဘော၊
ခ။ ဝယ = ပျက်ခြင်းသဘော၊
ဂ။ အညထတ္တ = ဇရာဟူသော တည်ခြင်း ဌိသဘော —

ဤသဘောတရားသုံးမျိုးတို့သည် ခန္ဓာငါးပါးတို့၌သာလျှင် ထင်ရှားရှိသည်ဟူသော ဤအချက်ကို အသင် ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် သတိကြီးစွာဖြင့် မှတ်သားထားပါ။]

၂။ **အနိစ္စတာ** — ဟူသည်ကား ထိုခန္ဓာငါးပါးတို့၏သာလျှင် (က) ဖြစ်ခြင်းသဘော၊ (ခ) ပျက်ခြင်းသဘော၊ (ဂ) တည်ခြင်းသဘော ဟူသော ဥပါဒ်-ဌိ-ဘင်တည်း။ တစ်နည်းအားဖြင့်ကား — ရှေးကမရှိ ယခုမှ ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ပျက်ခြင်း (= မရှိခြင်း) သည် အနိစ္စတာ မည်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ ထိုဖြစ်တိုင်းသော ဖြစ်စသော ဓမ္မတို့၏ အခြင်းအရာအားဖြင့်သာလျှင် မတည်မူ၍ ခဏဘင် အားဖြင့် ပျက်ခြင်းသည် အနိစ္စတာ မည်၏။ ဤကား အနိစ္စတာ၏ ဆိုလိုရင်း အနက်သဘောတည်း။

၃။ **အနိစ္စာနုပဿနာ** — ဟူသည်ကား ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ ခဏမစဲ တသဲသဲ ပျက်ခြင်း ခဏကဘင်ဟု ဆိုအပ် သော အနိစ္စတာ၏အစွမ်းဖြင့် ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ အနိစ္စဟူ၍ အဖန်တလဲလဲ ရှုခြင်းသည် အနိစ္စာနုပဿနာ မည်၏။ (ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းသဘောကိုလည်းကောင်း၊ အပျက်သက်သက်ကိုလည်းကောင်း ဝိပဿနာ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် မြင်အောင်ကြည့်၍ အနိစ္စ အနိစ္စဟု အဖန်ဖန် ရှုနေမှုကို အနိစ္စာနုပဿနာဟု ဆိုလိုသည်။)

၄။ **အနိစ္စာနုပဿီ** — ဟူသည်ကား ယင်းဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အနိစ္စာနုပဿနာ ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တည်း။

ထိုကြောင့် ဤသို့လျှင် ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အနိစ္စဟု တလုံလဲလဲ ရှုသည်ဖြစ်၍ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းကောင်း ဤစတုတ္ထစတုတ္ထ၌ အနိစ္စဟု တလုံလဲလဲရှုသည် ဖြစ်၍ ဝင်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်စေအံ့ဟု ကျင့်သော ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုပါလေ။ ဤကား အထက်ပါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၏ ဆိုလိုရင်းတည်း။

(ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၈၁-၂၈၂။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ၏ မိန့်ဆိုချက်ကို ကြည့်ရှုပါက ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ အခိုက်၌ ရုပ်- ဝေဒနာ-သညာ-သင်္ခါရ-ဝိညာဏ်ဟူသော ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် စနစ်တကျ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူတတ် သိမ်းဆည်းတတ် ရှုပွားတတ် သိမြင်တတ်သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ် သူမြတ်သည် သာလျှင် အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟူသော သာမညလက္ခဏာကို နှလုံးသွင်း ရှုပွားရမည် ရှုပွားနိုင်သည်ဟု မှတ်ပါ။ သို့သော် ခန္ဓာငါးပါးဟူသည် ရုပ်ကလာပ် နာမ်ကလာပ်ကို မြင်၍ ယင်း ရုပ်ကလာပ် နာမ်ကလာပ်တို့ကို ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် သိမ်းဆည်းတတ် ရှုပွားတတ် ဓာတ်ခွဲတတ် ဉာဏ်ဖြင့် တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ခွဲခြားစိတ်ဖြာ ၍ ပိုင်းခြားယူတတ်သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့သာ သိရှိနိုင်သော တရားများ ဖြစ်ကြသည်။ ရုပ် ကလာပ် နာမ်ကလာပ်ကို မမြင်ဖူးသေးသော မြင်ဖူးသော်လည်း ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် ဓာတ်မခွဲ တတ်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိရှိနိုင်သော တရားမျိုးကား မဟုတ်ပေ။ သို့အတွက် —

- ၁။ ရုပ်ဟူသည် ဘာလဲ မသိ၊
- ၂။ နာမ်ဟူသည် ဘာလဲ မသိ၊
- ၃။ ခန္ဓာငါးပါးဟူသည် ဘာလဲ မသိ —

ဤသို့ မသိမှုများကို တစ်ပုံကြီးထမ်း၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စဖြစ်သော ယောဂါဝစရ

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယခု အသီးအသီး မပြုသေးသဖြင့် ပညတ်နယ်မှာသာ ရှိနေသေးသော အတုံးလိုက် အခဲလိုက် ဖြစ်သော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်-ပျက်ရှုနေပါက အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟု ရှုနေပါက ထိုသို့ ရှုနေသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုရားဟော ဒေသနာတော်ကို ကျောခိုင်း၍ ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်သားပါလေ။ ဤအချက်သည်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားတောင့်တကြကုန်သော သူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းတို့သည် အထူးအလေးဂရုပြုကာ နာယူမှတ်သားထားရမည့် အချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ခန္ဓာငါးပါးဟူသည် ဘာလဲ?

တဿ ပန ဣမေသံ “ဒီဃံ ဝါ အဿသန္တော ဒီဃံ အဿသာမိတိ ပဇာနာတိ။ ပ။ ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ ပဿသိသာမိတိ သိက္ခတီ”တိ ဧဝံ ဝုတ္တာနံ အဿာသပဿာသာနံ ဝသေန သိက္ခတော အဿာသပဿာသ-နိမိတ္တေ စတ္တာရိ ဈာနာနိ ဥပ္ပဇန္တိ။ သော ဈာနာ ဝုဋ္ဌဟိတွာ —

၁။ အဿာသပဿာသေ ဝါ ပရိဂ္ဂဏှတိ

၂။ ဈာနင်္ဂီနိ ဝါ။

၁။ တတ္ထ အဿာသပဿာသကမ္မိကော “ဣမေ အဿာသပဿာသာ ကိံ နိဿိတာ၊ ဝတ္ထံ နိဿိတာ၊ ဝတ္ထု နာမ ကရဇကာယော၊ ကရဇကာယော နာမ စတ္တာရိ မဟာဘူတာနိ ဥပါဒါရူပဉ္စာ”တိ ဧဝံ ရူပံ ပရိဂ္ဂဏှတိ။ တတော တဒါရမ္မဏေ ဖဿပဉ္စမကေ နာမန္တိ ဧဝံ နာမရူပံ ပရိဂ္ဂဟေတွာ တဿ ပစ္စယံ ပရိယေသန္တော အဝိဇ္ဇာဒိ-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒံ ဒိသ္မာ “ပစ္စယပစ္စယုပ္ပန္နဓမ္မမတ္တမေဝေတံ၊ အညော သတ္တော ဝါ ပုဂ္ဂလော ဝါ နတ္ထိ”တိ ဝိတိဏ္ဏကင်္ခေါ သပစ္စယနာမရူပေ တိလက္ခဏံ အာရောပေတွာ ဝိပဿနံ ဝဇေန္တော အနုက္ကမေန အရဟတ္တံ ပါပုဏာတိ။ ဣဒံ ဧကဿ ဘိက္ခုနော ယာဝံ အရဟတ္တာ နိယျာနမုခံ။

၂။ ဈာနကမ္မိကောပိ “ဣမာနိ ဈာနင်္ဂီနိ ကိံ နိဿိတာနိ၊ ဝတ္ထံ နိဿိတာနိ။ ဝတ္ထု နာမ ကရဇကာယောတိ ဈာနင်္ဂီနိ နာမံ၊ ကရဇကာယော ရူပ”န္တိ နာမရူပံ ဝဝတ္ထပေတွာ တဿ ပစ္စယံ ပရိယေသန္တော အဝိဇ္ဇာဒိပစ္စယာ-ကာရံ ဒိသ္မာ “ပစ္စယပစ္စယုပ္ပန္နဓမ္မမတ္တမေဝေတံ၊ အညော သတ္တော ဝါ ပုဂ္ဂလော ဝါ နတ္ထိ”တိ ဝိတိဏ္ဏကင်္ခေါ သပစ္စယနာမရူပေ တိလက္ခဏံ အာရောပေတွာ ဝိပဿနံ ဝဇေန္တော အနုက္ကမေန အရဟတ္တံ ပါပုဏာတိ၊ ဣဒံ ဧကဿ ဘိက္ခုနော ယာဝံ အရဟတ္တာ နိယျာနမုခံ။ (မ-ဋ္ဌ-၁-၂၅၄။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ၌ အာနာပါနဗျာန်လမ်းမှ ဝိပဿနာသို့ ကူးရာ၌ —

၁။ ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းက စ၍ သိမ်းဆည်းသောနည်း၊

၂။ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းက စ၍ သိမ်းဆည်းသောနည်း — ဟု

နည်းလမ်း နှစ်သွယ်ရှိရာ ထိုနှစ်မျိုးသော နည်းတို့ကို အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် အကျဉ်းချုပ်၍ ဖော်ပြထားပေသည်။ ထိုနှစ်နည်းတို့တွင် ရုပ်တရားကို အဦးမူ၍ ပဓာနပြုသဖြင့် ရုပ်-နာမ်-ကြောင်း-ကျိုး = သင်္ခါရတရားတို့ကို သိမ်းဆည်းလျက် ဝိပဿနာကို နှလုံးသွင်းသူကို အဿာသ ပဿာသ ကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ်ဟုလည်းကောင်း၊ ဈာန်အင်္ဂါတည်းဟူသော နာမ်တရားတို့ကို အဦးမူ၍ ပဓာနပြုသဖြင့် ရုပ်-နာမ်-ကြောင်း-ကျိုး = သင်္ခါရတရားတို့ကို သိမ်းဆည်းလျက် ဝိပဿနာကို နှလုံးသွင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဈာနကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ်ဟုလည်းကောင်း အသီးအသီး ခေါ်ဆိုသည်ဟု မှတ်ပါ။ ထိုနည်း နှစ်နည်းတို့၏ ဆိုလိုရင်းကား ဤသို့တည်း။ —

၁။ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၏ အရှည်ကို သိအောင်၊

၂။ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၏ အတိုကို သိအောင်၊

- ၃။ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၏ အစ-အလယ်-အဆုံး အကုန်လုံးကို သိအောင်၊
- ၄။ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို အလွန်အလွန် နူးညံ့အောင် ငြိမ်းအောင် — ဟု

ဤသို့ အဆင့်ဆင့် စနစ်တကျ အာနာပါန စည်းကမ်းနည်းလမ်းအတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများ အားထုတ်လျက်ရှိသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်၌ အဿာသပဿာသနိမိတ်ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော ပကတိသော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို အကြောင်းခံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အလွန်ကြည်လင်တောက်ပလျက် ရှိသော အာနာပါနပဋိဘာဂနိမိတ်ကို အာရုံပြု၍ ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်ဟူသော ဈာန်လေးပါးတို့သည် အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်၍ လာကြပေကုန်၏။ ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် —

- ၁။ အဿာသ ပဿာသတို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ်
- ၂။ ဈာန်အင်္ဂါတို့ကိုသော်လည်းကောင်း သိမ်းဆည်း၏၊ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၏။

အဿာသ-ပဿာသ

စုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏာပိ အဿာသပဿာသာ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၃။)

စုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏာပိ အနေကကလာပဘာဝေန။ (မဟာဋီ-၁-၃၁၈။)

အဿာသ-ပဿာသ = ဝင်သက်လေ-ထွက်သက်လေဟူသည် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သော အသံလျှင် (၉)ခု မြောက် ရှိသော စိတ္တဇသဒ္ဓနဝကကလာပ်တို့၏ အပေါင်းအစုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ထို ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၌ တည်ရှိသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို စိုက်၍ ရှုလိုက်ပါက ရုပ်ကလာပ်အမှုန်များ ကိုသာ တွေ့ရှိမည် ဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်ကလာပ်တစ်မှုန် တစ်မှုန်ကို ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ဓာတ်ခွဲကြည့်ပါက အသံလျှင် (၉)ခုမြောက် ရှိသော ရုပ်တရားတို့၏ အပေါင်းအစုမျှသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိမည် ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည့် စိတ္တဇသဒ္ဓနဝကကလာပ်ပင် ဖြစ်သည်။ မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေနေသော များစွာသော ထိုရုပ်ကလာပ်တို့၏ အပေါင်းအစုကို အဿာသ-ပဿာသ (= ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ) ဟု သမုတိသစ္စာ နယ်မှ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ အတွင်း၌ တည်ရှိသော ရုပ်ကလာပ်တို့ကို ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်အောင် ဓာတ်ခွဲလျက် ယင်းရုပ်တရားတို့ကို စတင်၍ သိမ်းဆည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အဿာသ-ပဿာသတို့ကို သိမ်းဆည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုလိုသည် မှတ်ပါ။ အဿာသ-ပဿာသ ကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ် ဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ ယင်း အဿာသ-ပဿာသ ကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် သွားလိုခဲ့သော် ရှေ့သို့ မည်သို့ ဆက်လက်၍ ကျင့်ရမည်နည်း? အကျဉ်းချုပ် အဖြေမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဿာသ-ပဿာသ ကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ်

ထို အဿာသပဿာသ ကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ်၊ ဈာန်ကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ် - နှစ်မျိုးတို့တွင် အဿာသပဿာသ ကမ္မိက ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် - “ဤ အဿာသပဿာသ = ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေတို့သည် အဘယ်ကို မှီ၍ ဖြစ်ကြကုန်သနည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော် ဝတ္ထုရုပ်ကို မှီ၍ ဖြစ်ကုန်၏ဟု ကွဲကွဲပြားပြား သိ၏။ ဝတ္ထု မည်သည်ကား ကရဇကာယတည်း။ (စိတ်စေတသိက်တို့၏ မှီ၍ဖြစ်ရာ ဌာန ဖြစ်သောကြောင့် ကရဇကာယသည် ဝတ္ထု မည်ပေသည်။ — မ-ဋီ-၁-၃၄၉။) ကရဇကာယ မည်သည်ကား မဟာဘုတ် = ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ထိုဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မှီ၍ ဖြစ်ကြကုန်သော ဥပါဒါရုပ် (၂၄)မျိုးတို့တည်း”ဟု ဤသို့လျှင် ရုပ်တရားကို သိမ်းဆည်း၏၊ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၏။ ထိုမှ နောက်၌ ထိုရုပ်တရားကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော ဖဿလျှင် (၅)ခုမြောက်ရှိကြကုန်သော ဖဿပဉ္စမကတရား ဦးဆောင်သည့် စိတ်စေတသိက်တို့ကို နာမ်တရား

ဟု သိမ်းဆည်း၏။ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၏။ ဤသို့လျှင် နာမ်-ရုပ်ကို သိမ်းဆည်းပြီး၍ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူပြီး၍ ထိုနာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းတရားကို ရှာမှီးလတ်သော် အဝိဇ္ဇာအစရှိသော ကြောင်း-ကျိုး-ဆက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားကို သိမြင်၍ “ဤနာမ်ရုပ်သည်ကား အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရားမျှသာတည်း၊ အကြောင်းတရား အကျိုးတရားမှ အခြားတစ်ပါးသော သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မရှိ၊ (ဤ နာမ်-ရုပ်ဟူသည် ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ သက်သက်မျှသာတည်း၊ အကြောင်းတရား ထင်ရှားမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်လည်း မဟုတ်၊ ဖန်ဆင်းတတ်သော ဖန်ဆင်းရှင်စသော မဟုတ်မမှန် မညီမညွတ်သော အကြောင်းတရားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်လည်း မဟုတ်၊ တကယ်စင်စစ်မှာမူ အဝိဇ္ဇာစသော အကြောင်းတရားကြောင့်သာ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာရသော အဝိဇ္ဇာစသော အကြောင်းတရား ထင်ရှားရှိသော ဓမ္မသဘောတရားမျှသာ ဖြစ်၏ဟု) အတိတ် အနာဂတ်-ပစ္စုပ္ပန် ကာလသုံးပါးအတွင်း၌ ယုံမှားခြင်း ကင်္ခါတရားကို ဖျက်ဆီးနိုင် ဖျောက်ဖျက်နိုင်သဖြင့် ကာလသုံးပါး၌ သို့လော သို့လော တွေးတောယုံမှားခြင်း ဝိစိကိစ္ဆာတရားကို ကျော်လွှားလွန်မြောက်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အကြောင်းတရားနှင့် တကွသော နာမ်ရုပ်၌ [အတိတ်-အနာဂတ်-ပစ္စုပ္ပန်-အဇ္ဈတ္တ-ဗဟိဒ္ဓ-ဩဠာရိက-သုခမ-ဟိန-ပဏီတ-ဒုရ-သန္တိက ဟူသော (၁၁)မျိုးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တည်နေသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး = ရုပ်တရား နာမ်တရား၌] အပေါင်းအစုအလိုက် အုပ်စုအလိုက် ခြုံငုံ၍ လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီ တင်၍ ရှုပွားသုံးသပ်ခြင်း ကလာပသမ္မသနနည်း စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် လက္ခဏာယာဉ် သုံးချက်တင်၍ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ကို ဉာဏ်စဉ်အတိုင်း တိုးပွားစေလတ်သော် မဂ်အစဉ်အားဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်၏။ ဤသည်ကား တစ်ဦးသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်၏ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ကျင့်စဉ်လမ်းပင်တည်း။ (မ-ဋ-၁-၂၅၄။)

[မှတ်ချက်] — အတိတ်, အနာဂတ်, ပစ္စုပ္ပန်, အဇ္ဈတ္တ, ဗဟိဒ္ဓ, ဩဠာရိက = အကြမ်း, သုခမ = အနု, ဟိန = အယုတ်, ပဏီတ = အမြတ်, ဒုရ = အဝေး, သန္တိက = အနီး - ဟူသော (၁၁) မျိုးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တည်နေသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး = ရုပ်-နာမ်ပရမတ္ထဓာတ်သားတို့ကို ရုပ်-နာမ်နှစ်ပါးနည်းဖြင့် နှစ်ပုံ ပုံ၍ ဖြစ်စေ, ခန္ဓာငါးပါးနည်းဖြင့် ငါးပုံ ပုံ၍ဖြစ်စေ, အာယတန (၁၂)ပါးနည်းဖြင့် (၁၂)ပုံ ပုံ၍ဖြစ်စေ, ဓာတ် (၁၈) ပါးနည်းဖြင့် (၁၈)ပုံ ပုံ၍ဖြစ်စေ - ဤသို့ စသည်ဖြင့် အုပ်စုအလိုက် ပေါင်းစုခြုံငုံ၍ လက္ခဏာရေး သုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်ကာ ဝိပဿနာရှုသော လုပ်ငန်းခွင်ကို ကလာပသမ္မသန ရှုပွားသုံးသပ်နည်းဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ ပထဝီစသော ရုပ်ဓာတ် တစ်လုံးစီကိုဖြစ်စေ, ဖဿစသော နာမ်ဓာတ် တစ်လုံးစီကိုဖြစ်စေ, ပရမတ္ထဓာတ်သားတစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီကို လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်ကာ ဝိပဿနာရှုသော လုပ်ငန်းခွင်ကို အနုပဒဓမ္မဝိပဿနာဟု ခေါ်ဆို၏။ ဝိပဿနာသို့ကူးစ ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ကလာပသမ္မသနနည်းက စ၍ အားထုတ်ရန် ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ သမ္မသနဉာဏ်ပိုင်း၌ ညွှန်ကြားလျက် ရှိပေသည်။ သို့အတွက် အထက်ပါ အဋ္ဌကထာ၌ ကလာပသမ္မသနနည်းက စ၍ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ပါ။ (မူလဋီ-၁-၁၀၉-၌လည်း ကြည့်ပါ။)

ဈာနကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ်

ဈာနကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း “ဤဈာန်အင်္ဂါတို့သည် အဘယ်ကို မှီ၍ ဖြစ်ကြကုန်သနည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော် ဝတ္ထုရုပ်ကို မှီ၍ ဖြစ်ကြကုန်၏ဟု ကွဲကွဲပြားပြား သိ၏။ ဝတ္ထုမည်သည်ကား ကရဇကာယတည်း၊ ဤသို့လျှင် — ဈာန်အင်္ဂါတို့ကား နာမ်တရားတည်း၊ ကရဇကာယကား ရုပ်တရားတည်း” — ဤသို့ နာမ်ရုပ်ကို အသီးအသီး ပိုင်းခြား၍ ထိုနာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းတရားကို ရှာဖွေလတ်သော် အဝိဇ္ဇာစသော ကျေးဇူးပြုပုံ အခြင်းအရာရှိသော ကြောင်း-ကျိုး-ဆက် = ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောတရားကို သိမြင်၍ “ဤနာမ်ရုပ်သည်ကား အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရားမျှသာတည်း၊ အကြောင်း အကျိုးမှ တစ်ပါး အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ

မည်သည် မရှိ”ဟု ဤသို့ ကာလသုံးပါး၌ ကျော်လွှားလွန်မြောက်ပြီးသော ယုံမှားခြင်း ဝိစိကိစ္ဆာတရား ရှိသည် ဖြစ်၍ အကြောင်းတရားနှင့် တကွသော နာမ်-ရုပ်၌ လက္ခဏာရေးသုံးတန် တစ်လှည့်စီတင်၍ ကလာပသမ္မသန စသော အစီအရင်ဖြင့် ဝိပဿနာဉာဏ်ကို အစဉ်အတိုင်း တိုးပွားစေလတ်သော် မဂ်အစဉ်အားဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ် သို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်ပေ၏။ (မ-ဋ-၁-၂၅၄။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာစကားရပ်ကို ကြည့်ပါက အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသော ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာဈာန်သမာဓိဟု နှစ်မျိုးပြားသော အာနာပါနသမာဓိတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော သမာဓိကို ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒကပြု၍ ဝိပဿနာသို့ ကူးခဲ့သော် ထိုဝိပဿနာပိုင်း၌ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ လက္ခဏာရေးသုံးတန်တင်ကာ ရှုပွား သုံးသပ်ရမည့် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံ တရားတို့မှာ ရုပ်တရား နာမ်တရား အကြောင်းတရား အကျိုးတရားဟူသော ပရမတ်အစစ်သာဖြစ်သော ပညတ် နှင့် မရောသော သင်္ခါရတရားစုတို့သာ ဖြစ်ကြသဖြင့် -

- ၁။ အဿာသ ပဿာသကာယ အမည်ရသော ရုပ်တရားစုတို့ကိုလည်းကောင်း၊
- ၂။ ယင်းအဿာသပဿာသကာယ၏ မှီရာ ကရဇကာယ အမည်ရသော ဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်တို့ကိုလည်း-
ကောင်း၊
- ၃။ ထိုရုပ်တရားကို အာရုံယူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော နာမ်တရားစုတို့ကိုလည်းကောင်း -

ရှေးဦးစွာ သိရှိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူရမည် သိမ်းဆည်းရမည် ဖြစ်သည်။ ရုပ်တရားတို့မည်သည် တစ်ခုချင်း တစ်လုံးချင်း ဖြစ်နိုင်သည့်စွမ်းအား မရှိကြသဖြင့် ကလာပခေါ်သည့် အုပ်စုအလိုက်သာ ဖြစ်ရိုးဓမ္မတာ ရှိကြသဖြင့် ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးဦးစွာ အာနာပါနသမာဓိ၏ အကူ အညီဖြင့် ရုပ်ကလာပများကို မြင်အောင် ရှုရမည်။ ထိုနောင် ထိုရုပ်ကလာပတစ်ခု တစ်ခု အတွင်း၌ တည်ရှိသော ပထဝီ-အာပေါ-တေဇော-ဝါယော-ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရသ-ဩဇာ စသော ပရမတ်အစစ်ဖြစ်သော ရုပ်တရားများကို တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ အသီးအသီး ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ရုပ်ပရမတ်နယ်မြေသို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် ရှုပွားရမည်။ ယင်းသို့ ရှုပွားခြင်းကို ရုပ်ကလာပများကို ဓာတ်ခွဲသည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲထားပါသည်။ ယင်းသို့ ရှုပွားနိုင် ဓာတ်ခွဲနိုင်ပါမှ ရုပ်ကလာပတစ်ခု တစ်ခုအတွင်း၌ တည်ရှိသော ဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်အစစ်ကို စတင် သိရှိမည် ဖြစ်သည်။ (ရုပ်ကလာပ အသီးအသီး၌ တည်ရှိသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ အသိဉာဏ်၌ ထင်လွယ် မြင်လွယ်သောကြောင့် ထင်ရှားသောကြောင့် ဘူတရုပ်ဟုလည်းကောင်း၊ ယင်း ဓာတ်ကြီး လေးပါးဟူသော ဘူတရုပ်ကို မှီတွယ် ဖြစ်ပေါ်နေသော ကလာပတူ ဝဏ္ဏ = အဆင်း၊ ဂန္ဓ = အနံ့၊ ရသ = အရသာ၊ ဩဇာ = အဆီအစေး စသော ရုပ်တရားများကို ကလာပတူ ဘူတရုပ် ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို မှီတွယ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာရသောကြောင့် ဥပါဒါရုပ်ဟုလည်းကောင်း အသီးအသီး ခေါ်ဆိုပေသည်။) ယင်းဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ် တို့သည်သာလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံဖြစ်သည့် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံးတန်တင်ကာ ကြိတ်ချေရမည့် ရှုပွားသုံးသပ်ရမည့် ရုပ်အစစ်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

တစ်ဖန် ရုပ်တရားကို အာရုံယူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော နာမ်တရားတို့တွင် ဖဿလျှင် ငါးခုမြောက် ရှိသော ဖဿပဇ္ဇမကတရားတို့ကို ပဓာနထား၍ အဋ္ဌကထာဆရာတော်က ဖွင့်ဆိုထားတော်မူပေ၏။ ထိုဖဿ ပဇ္ဇမကတရားတို့တွင်လည်း ဖဿနှင့် စေတနာကို တိုက်ရိုက်ယူ၍ ဖွင့်ဆိုလိုက်သဖြင့် သင်္ခါရက္ခန္ဓာစာရင်းဝင် စေတသိက်သင်္ခါရတရားစုများပါ အားလုံးယူပြီးဖြစ်ကြောင်း အကျုံးဝင်ကြောင်းကိုလည်း ဤသို့ ရှင်းပြထား၏။

ဖဿပဇ္ဇမကဂ္ဂဟဏံ ဟိ တဿ သဗ္ဗစိတ္တုပ္ပါဒသာဓာရဏဘာဝတော၊ တတ္ထ စ ဖဿစေတနာဂ္ဂဟဏေန သဗ္ဗသင်္ခါရက္ခန္ဓဓမ္မသင်္ဂဟော စေတနာပဓာနတ္တာ တေသံ။ တထာ ဟိ သုတ္တန္တဘာဇနီယေ သင်္ခါရက္ခန္ဓဝိဘင်္ဂေ

“စက္ခုသမ္ပဿဇာ စေတနာ”တိအာဒိနာ စေတနာဝ ဝိဘတ္တာ၊ ဣတရေ ပန သရူပေနေဝ ဂဟိတာ။
(မ-ဋီ-၁-၃၇၀။)

= ဖဿ-ဝေဒနာ-သညာ-စေတနာ-ဝိညာဏ်ဟူသော ဖဿလျှင် ငါးခုမြောက်ရှိသော ဖဿပဋ္ဌမကတရား တို့ကိုသာ ယူ၍ အဋ္ဌကထာဆရာတော်က ဖွင့်ဆိုတော်မူခြင်းသည် ထိုဖဿပဋ္ဌမကတရားစု၏ စိတ္တုပ္ပါဒ်အားလုံး နှင့် ဆက်ဆံသော သဗ္ဗစိတ္တုပ္ပါဒ် သာဓာရဏကတရား ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသို့ ဖွင့်ဆိုတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို ဖဿပဋ္ဌမကတရားတို့တွင်လည်း ဖဿနှင့် စေတနာကို တိုက်ရိုက်ယူ၍ ဖွင့်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ စာရင်းဝင် စေတသိက်တရားစု အားလုံးကို သိမ်းယူရေတွက်ခြင်း လုပ်ငန်းရပ်လည်း ပြီးစီးပြီး ဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းမူ ထိုသင်္ခါရက္ခန္ဓာစာရင်းဝင် စေတသိက်တရားစုတို့တွင် (သင်္ခါရက္ခန္ဓာစာရင်းဝင် စေတသိက် အလုံး (၅၀) ရှိ၏။ ယင်းတို့တွင်) စေတနာက ပြဓာန်းသော ပဓာနတရား ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာဝိဘင်း သုတ္တန္တဘာဇနီယနည်း၌ - စက္ခုသမ္ပဿဇာ စေတနာ - စသည်ဖြင့် သင်္ခါရက္ခန္ဓာကို ဝေဖန် ဟောကြားတော်မူရာဝယ် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က စေတနာကိုသာလျှင် ပဓာနထား၍ ဝေဖန်ဟောကြား ထားတော်မူသော ရှေးဟောင်းထုံးတမ်းရပ်လည်း အထင်အရှား ရှိပေသည်။ ကျန် ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့ကိုကား သရုပ်ထုတ်လျက် ရေတွက်ပိုင်းခြားကာ ဟောကြားထားတော်မူပေသည်။
(မ-ဋီ-၁-၃၇၀။)

မဟာဋီကာ၏ အဆိုအမိန့်

အနုပဿနာ ဉာဏန္တိ သမထဝသေန နိမိတ္တဿ အနုပဿနာ၊ ဝိပဿနာဝသေန အဿာသပဿာသေ၊ တန္တိဿယဉ္စ ကာယံ “ရူပ”န္တိ၊ စိတ္တံ တံသမ္ပယုတ္တဓမ္မေ စ “အရူပ”န္တိ ဝဝတ္ထပေတွာ နာမရူပဿ အနုပဿနာ စ ဉာဏံ၊ တတ္ထ ယထာဘူတာဝဗောဓော။ (မဟာဋီ-၁-၃၂၀။)

ဤမဟာဋီကာ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။ ဤအာနာပါနလုပ်ငန်းခွင်ကို ဘုရားရှင်သည် ကာယာ-နုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ပိုင်းတွင် ထည့်သွင်း၍ ဟောကြားထားတော်မူခဲ့၏။ ကာယာနုပဿနာ၌ အနုပဿနာ ဉာဏ်ဟူသည်မှာ သမထပိုင်း၌ အာနာပါနနိမိတ်ကို အဖန်တလဲလဲရှုနေသော ဉာဏ်တည်း။ ဝိပဿနာပိုင်း၌ကား

- ၁။ အဿာသ ပဿာသ ကာယ-ဟူသော စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော အသံလျှင် ကိုးခုမြောက် ရှိသော (= စိတ္တဇ သဒ္ဓနဝက) ကလာပ်တိုင်း၌ တည်ရှိသော ပရမတ္ထရုပ်တရားများ၊
- ၂။ ထို အဿာသပဿာသကာယ အမည်ရသော ပရမတ္ထရုပ်တရားတို့၏ မှီရာ ကရဇကာယ အမည်ရသော တစ်ကိုယ်လုံး၌ တည်ရှိသော ကံ-စိတ်-ဥတု-အာဟာရဟူသော အကြောင်းတရား လေးပါးကြောင့် ထင်ရှား ဖြစ်နေကြကုန်သော ဘူတရုပ်၊ ဥပါဒါရုပ်များ - ဤနှစ်မျိုးသော ရုပ်တရားများကို “ရုပ်”ဟုလည်းကောင်း၊
- ၃။ အသိစိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအသိစိတ်နှင့် ယှဉ်ဖက် စေတသိက်တရားစုကိုလည်းကောင်း “နာမ်”ဟု ပိုင်းခြားမှတ်သား၍ နာမ်ရုပ်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုခြင်းသည် ကာယာနုပဿနာဉာဏ်တည်း။ ထို နာမ်ရုပ်၌ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက် ထွင်းဖောက်သိမြင်မှုတည်း။ (မဟာဋီ-၁-၃၂၀။)

ဤကား အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနေသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် သမထပိုင်း ဝိပဿနာပိုင်း နှစ်ပိုင်းလုံးတို့၌ မည်သည့်တရားများကို ရှုပွားသုံးသပ်နေပါမှ ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကို ပွားများနေသည် မည်ကြောင်း ဖွင့်ဆိုချက်များပင်တည်း။

သို့အတွက် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများ အားထုတ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိဟု နှစ်မျိုးပြားသော အာနာပါနသမာဓိ တစ်ခုခုကို ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒ်က ပြု၍ -

- ၁။ အဿာသပဿာသ ကာယ အမည်ရသော ပရမတ္ထ ရုပ်တရားများ၊
- ၂။ ထိုအဿာသ ပဿာသ ရုပ်တရားတို့၏ မှီရာ ကရဇကာယ အမည်ရသော တစ်ကိုယ်လုံး၌ တည်ရှိသော ဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်များ၊
- ၃။ ထိုရုပ်တရားကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော နာမ်တရားများ -

ဤ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ရှုနိုင်ပြီးပါမှ ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက် ထွင်းဖောက် သိမြင်ပြီးပါမှ ထိုရုပ်-နာမ်တို့၏ အကြောင်းတရားတို့ကို ရှာဖွေလျက် အကြောင်းတရားနှင့် တကွသော ထိုရုပ်-နာမ်တို့ကိုသာလျှင် လက္ခဏာယာဉ်သုံးချက် တင်၍ ဝိပဿနာရှုရမည် ဝိပဿနာရှုကောင်းသည်ဟု ပါဠိတော်-အဋ္ဌကထာ-ဋီကာတို့ အပေါ်၌ ယုံကြည်မြတ်နိုး ကိုးစားသော စိတ်ထားဖြင့် ရှိသေစွာ နာယူမှတ်သားထားလေ ရာသည်။ (ထိုရုပ်-နာမ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရူပာပုံစနစ်များကိုလည်းကောင်း ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်းတို့တွင် အသေးစိတ် ဖော်ပြမည် ဖြစ်ပေသည်။)

ဤကား အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အာနာပါနနိမိတ် ပေါ်လာသော် ထို အာနာပါနနိမိတ်ကို -

- ၁။ အရောင်အားဖြင့် နှလုံးမသွင်းသင့်ပုံ၊
- ၂။ ခက်မာခြင်းစသော သဘာဝလက္ခဏာအားဖြင့် နှလုံးမသွင်းသင့်ပုံ၊
- ၃။ အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟူသော သာမညလက္ခဏာကိုလည်း နှလုံးမသွင်းသင့်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်း တင်ပြချက်များပင်တည်း။

သို့သော် အာနာပါနကို ပွားများအားထုတ်စဖြစ်သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အာနာပါနနိမိတ် မပေါ်မီ အတွင်း၌လည်း အာနာပါနအမည်ရသော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို အာရုံယူ၍ သမာဓိ စတင်ထူထောင် ခိုက်၌လည်း သဘာဝလက္ခဏာနှင့် သာမညလက္ခဏာတို့ကို နှလုံးမသွင်းသင့်သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ခက်မာခြင်း စသော သဘာဝလက္ခဏာကို နှလုံးသွင်းနေပါက အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားသည် မမည်တော့ဘဲ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ကို ပွားနေသည်သာ မည်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ဖန် အကယ်၍ အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၌ ရုပ်ကလာပ်များ ကိုလည်း မမြင်သေးပါဘဲလျက်၊ မြင်သော်လည်း ရုပ်ကလာပ်များကို ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ဓာတ်မခွဲနိုင် သေးသဖြင့် အဿာသပဿာသကာယ အမည်ရသော ရုပ်ပရမတ်အစစ်ကိုလည်း ဉာဏ်ဖြင့် မမြင်သေးပါဘဲလျက် ယင်း ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို ဖြစ်-ပျက် ရှုနေပါက အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟု သာမညလက္ခဏာကို နှလုံး သွင်းနေပါက ပညတ်ကိုသာလျှင် ဖြစ်-ပျက်ရှုနေသည်၊ ပညတ်ကိုသာလျှင် အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဟု လက္ခဏာ ရေးတင်ကာ ဝိပဿနာ ရှုနေသည် မည်ပေသည်။

ဒသ ကသိကာ၊ ဒသ အသုဘာ၊ အာနာပါနဿတိ၊ ကာယဂတာသတိတိ ဣမာနိ ဒွါဝိသတိ နိမိတ္တာ-ရမ္မဏာနိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၁၀၉။)

ဤအထက်ပါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၏ ဖွင့်ဆိုချက်အရ အာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကား နိမိတ်ကို အာရုံ ပြုသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတည်း။

သေသာနိ မဟဂ္ဂတစိတ္တာနိ သဗ္ဗာနိပိ ပညတ္တာရမ္မဏာနိ။

(အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ၊ ပကိဏ်းပိုင်း၊ အာရမ္မဏသင်္ဂဟ။)

ဤ အထက်ပါ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်း၏ ဖွင့်ဆိုချက်အရ ပညတ်ကို အာရုံပြုသော မဟဂ္ဂုတ်စိတ် အမျိုးအစားတွင် ဤအာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း ပါဝင်ပေသည်။ ဤ၌ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို သန္တတိယန သမူဟယန ကိစ္စယနဟူသော ရုပ်တုံးရုပ်ခဲတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးလျက် ရုပ်ပရမတ် အစစ်သို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် မရှုပွားနိုင်သေးသဖြင့် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော အတုံးအခဲကိုလည်း ပညတ်ဟုပင် ခေါ်ဆိုသည်။ ယင်း ပကတိ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကို အကြောင်းခံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝါဂွမ်းစိုက်ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ နေသော အာနာပါနဥဂ္ဂဟနိမိတ်၊ ကြယ်တာရာ စသည်တို့ကဲ့သို့ ကြည်လင်တောက်ပနေသော အာနာပါန ပဋိဘာဂနိမိတ်တို့ကိုလည်း ရုပ်ယနဟူသော အတုံးအခဲ မပြုသေးသဖြင့် ပညတ်ဟုပင် ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် အာနာပါနဿတိသမာဓိ၏ အာရုံမှာ ပညတ်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ပါ။ ပညတ်ကား ဖြစ်-ပျက် မရှုကောင်း ဝိပဿနာ မရှုကောင်း၊ ပရမတ်ကိုသာ ဖြစ်-ပျက် ရှုကောင်းသည် ဝိပဿနာ ရှုကောင်းသည်။

ပညတ်-ပရမတ်

ဤ၌ အာနာပါန = ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ၌ ပညတ်-ပရမတ် အယူအဆနှင့် ပတ်သက်၍ သံသယ ကင်းရှင်းသွားအောင် အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၏ အဆိုအမိန့်များကို ဆက်လက်၍ တင်ပြအပ်ပါသည်။

စုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏဝိသဇ္ဇေ အဿာသကာယေ ပဿာသကာယေ ဝါ . . . (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၂၆၅။)

စုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏဝိသဇ္ဇေတိ အနေကကလာပတာယ စုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏဘာဝေန ဝိသဇ္ဇေ။ (မဟာဋီ-၁-၃၂၁။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၏ အဆိုအမိန့်များအရ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသည် မှန်မှန် ညက်ညက် ပြန်ကျနေသော ရုပ်ကလာပ်ပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် ပေါင်းစုတည်ဆောက်ထားသော ရုပ်ကလာပ်တို့၏ အပေါင်းအစုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအပေါင်းအစုသည်ကား ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေအတွင်း၌ တည်ရှိသော ရုပ်ကလာပ်များကို မမြင်သေးပါက၊ ထိုကလာပ်များကိုလည်း ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ အတွင်း၌ တည်ရှိသော ပထဝီ-အာပေါ-တေဇော-ဝါယော-ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရသ-ဩဇာ-အသံ ဟူသော ရုပ် ပရမတ် အစစ်များကို ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် ယင်း (၉)မျိုးသော ရုပ်တရားတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝ သတ္တိ သဘာဝလက္ခဏာသို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် မရှုနိုင်သေး ဓာတ်မခွဲနိုင်သေးပါက သန္တတိပညတ် သမူဟ ပညတ် မကွာသေးသဖြင့် ပညတ်နယ်မှာသာ ရှိနေသေးသည်။ သန္တတိပညတ် သမူဟပညတ် မကွာသေးသော ပညတ်နယ်မှာသာ ရှိနေသေးသော ယနအတုံးအခဲ မပြုသေးသော ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေကား ဝိပဿနာ ဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံ မဟုတ်ပေ။ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေအတွင်း၌ တည်ရှိသော ရုပ်ကလာပ်တိုင်း ရုပ် ကလာပ်တိုင်း၌ ပါဝင်သော (၉)မျိုးသော ပရမတ္ထ ရုပ်သဘောတရားတို့သည်သာလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံ အာရုံ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညတ်ကိုကား ဝိပဿနာ မရှုကောင်း ပရမတ်ကိုသာ ဝိပဿနာ ရှုကောင်းသည် ဟု အထက်၌ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အာနာပါနလမ်းစဉ်မှ ဥပစာရသမာဓိဟူသော ဥပစာရဈာန်၊ အပ္ပနာသမာဓိဟူသော အပ္ပနာ ဈာန်ကို အလိုရှိခဲ့ပါမူ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေ အတွင်း၌ တည်ရှိသော ရုပ်ကလာပ်တိုင်း၌ တည်ရှိသော (၉)မျိုးသော ပရမတ္ထရုပ်တရားတို့ကို အာရုံယူ၍ သမာဓိထူထောင်ခဲ့သော် ဥပစာရဈာန် အပ္ပနာဈာန်တို့ကို မရနိုင်။ အကြောင်းမူ အာနာပါနဈာန်လမ်းကား နိမိတ္တ အမည်ရသော အာနာပါနပညတ်ကိုသာ အာရုံယူ၍ သမာဓိ ထူထောင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် လိုရင်း အချုပ်မှတ်သားရန်ကား —

၁။ အာနာပါနဈာန်ကို အလိုရှိခဲ့သော် နိမိတ္တအမည်ရသော အာနာပါနပညတ်ကို အာရုံယူ၍ ရှုပါ။